

စိုးစိုး စာပေ

BURMESE CLASSIC

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဆုဈေးနှယ်

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

တို့မိမိညာတော့ဘူး

L ၈၉

- စာမူပိုင်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၂၂၀၅၀၉
- မျက်နှာရုံးခွင်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၂၀၀၆၀၉
- အုပ်စိုးစီမံ - L လင်း
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၈၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၈၂)
စံပယ်အောင်ဆက်
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
- အတွင်းလုပ် - ဦးထွန်းသိင်္ဂ
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
ပထမအကြိမ်
- အုပ်စိုး - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ . ၈၃

ဆုလေးနွယ်
ကိုယ်မညာတော့ဘူး / ဆုလေးနွယ် ။ - ရန်ကင်း
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၀၉
၂၆၃ - စာ ၂၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
(၁) ကိုယ်မညာတော့ဘူး

“ဘုရားသခင်၏ ကောင်းချီးမင်္ဂလာသည် ကမ္ဘာသူ
ကမ္ဘာသားအားလုံးအပေါ် ပြည့်စုံချမ်းမြေ့ငြိမ်းအေးစွာ ကျရောက်ပါ
စေသော်င် အာမင်”

အဖြူရောင်ပါးပါးလွင့်လွင့် ပဝါကလေးကို လွှမ်းထား
သော ခြိမ်ခြိမ်သဲက မျက်ဝန်းလေးမှိတ် အာရုံပြုကာ သခင်ယေရှု
ဘုရားသခင်ထံ ဝတ်ပြုဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။
သူမရဲ့စိတ်တွေကလည်း ကြည်လင်လန်းဆန်းလို့နေပါ
သည်။

များမကြာမီ ခရစ္စမတ်နေ့ ကျရောက်တော့မည်။
ဒီဇင်ဘာရဲ့ နေ့ရက်ကလေးတွေဟာ စိတ်လှုပ်ရှားကြည်နူး
ဖွယ်ကောင်းသည်ဟု ခြိမ်သဲ ထင်မိသည်။

အရင်ကတည်းကလည်း တနင်္ဂနွေရဲ့ မနက်ခင်းတိုင်းမှာ

ခြိမ့်ခြိမ့်သံနှင့် ယွန်းနီအိမ်တို့နှစ်ယောက်သား ဤလမ်းကလေးရဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာရှိတဲ့ ချာချိကလေးဆီ အတူလျှောက်လာ၍ ဝတ်ပြု ဆုတောင်းနေကျဖြစ်ပါသည်။

ငြိမ်းချမ်းသော ဓမ္မတေးသံများကို ပြိုင်တူညီညာ သီဆို ရတာဟာ အလွန်စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းသည်။

သူမတို့နှစ်ဦးသည် ဆုတောင်းခြင်းဖြင့် ကျေးဇူးတော်ကို ခံယူကြသည်။

ဆန်းဒေးတိုင်းမှာ မပျက်မကွက် ချာချိကျောင်းလေးသို့ ရောက်လာတတ်စမြဲ။

ခြိမ့်သံက အဖြူပေါ်အနက် စပေါ့သေးသေးလေးတွေပါတဲ့ အစပျော့ပျော့အိအိ နူးညံ့ညံ့လေးကို အလွှာပါးလေးတွေ ထပ်ထား တဲ့ ပုံစံမျိုးနှင့် ချုပ်ထားတဲ့ ဂါဝန်လက်ဖောင်းလေးကို ဝတ်ထား သည်။ အဖြူရောင် ပဝါလွလွလေးကို လည်မှာဖွဖွစည်းနှောင်ထား ခဲ့သည်။

ယွန်းနီအိမ်ကတော့ စတော်ဗယ်ရီရောင် စကဒ်အရှည်နှင့် အင်္ကျီလက်ရှည် ပုံရိုးရိုးလေးကို ဝတ်ထားသည်။ သူမရဲ့ ပဝါက

အနီရောင်ပါးပါးလွှာလွှာလေးမို့ ဘေးတိုက်မျက်နှာလှလှလေးကို ထွင်းဖောက်မြင်နေရသည်။

ယွန်းနီမျက်နှာလေးက ပါးဖောင်းဖောင်း၊ နှုတ်စင်းစင်းနှင့် ချစ်စရာ ခပ်သေးသေးမျက်နှာလေး ဖြစ်ပြီး ခြိမ့်သံကတော့ ဘဲဥပုံ မျက်နှာပြင်ကျယ်ကျယ်မှာ ထူတန်းလှပပြီး အချိုးကျသော သဘာဝ မျက်ခုံးနှင့်အတူ စိန်ပွင့်လေးလို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ကာ အရောင်လဲ့ဖြာ သော မျက်ဝန်းလေးကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ ပန်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့ နှုတ်ခမ်းလေးမှာ ပွင့်အာတော့မည့် နှင်းဆီဝုံကလေးနှင့် တူလှသည်။

သူမမျက်နှာမှာ ဆန်းကြယ်သော ညှို့ဓာတ်တစ်မျိုး ရှိသည်။

မျက်နှာမှာ ဖြူနုရုံမျှမကဘဲ မီးထိုးထားသလို အလင်း ဓာတ်လဲ့လဲ့လေးပင် ဖြာကျနေသေးသည်။

ကြည့်လိုက်တိုင်း မျက်နှာလေးက ကြည်လင်နူးညံ့နေ သည်။ နှုတ်ခမ်းလေးက မပြုံးပါတဲ ပြုံးတော့မလို ချိုသာနေတာ။ အလိုလိုနေရင်းပင် တင်းမာခက်ထန်ရိပ်တွေ မရှိဘဲ ယန်းလေးတစ်ပွင့် လို ဖြူစင်အပြစ်ကင်းနေတာ။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဒါဟာ သူမရဲ့ရင်တွင်းက မေတ္တာ
ဓာတ် အရင်းခံလေးကြောင့်ဟု ဆိုရမည်ထင်သည်။

ခြိမ့်ခြိမ့်သံသည် အေးငြိမ်းသော ဟန်ပန်လေးရှိသော်လည်း
တစ်ခုခုကို မကျေနပ်လျှင် အင်မတန် စိတ်မှတ်ကြီးပြီး ခေါင်းမာ
တတ်သည်။

ဒါဟာ သူမရဲ့ပြင်မရသော အကျင့်လေးတစ်ခုဖြစ်သည်။

တစ်ခါတလေမှာလည်း သူမက ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်
ရလျှင် ခပ်ပြုံးပြုံးလေးနှင့် လောကကြီးကို စိန်ခေါ်အရွံ့တိုက်တတ်
သေးသည်။

ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးပီပီ အချစ်ရေးနှင့် ပတ်သက်
လျှင် စိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်ရတာကို သည်းမခံချင်။ မေတ္တာရေးရာ
နှင့် ပတ်သက်လျှင် သူမက အမြဲတမ်း ကံကောင်းသူဖြစ်ချင်သေး
သည်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေးထဲက အတူတူထွက်လာသော
မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို လမ်းထဲသို့ အခုမှဝင်လာသော ကား
တစ်စီးက လာကြိုသည်။

ကားကို သူမတို့လျှောက်လာရာ လမ်းနံဘေးမှာ တုံ့ခနဲ
ရပ်လှဲကပ်သည်။

“တိ...တိ”

သူဟွန်းသံပေးလျှင် အဖြူရောင်ကောင်မလေးရော စတော်
ဗယ်ရီရောင် ကောင်မလေးရော နှစ်ယောက်သား တစ်ပြိုင်နက်
မျက်စောင်းရွယ်၏။

“ဟိတ်...တက်လေ၊ ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ဘာရိတ်ဖတ်စ်
သွားစားကြရအောင်”

သူတို့သုံးယောက်ဟာ တစ်ပတ်မှာနှစ်ရက်လောက်တော့
မနက်ခင်းဆို အတူမုန့်စားနေကျ။

ဒီမနက်မှာသာ ဂုဏ်ရှိန်ရောင်က လှစ်ခနဲပျောက်သွားတာ။
သို့သော် ချာချီအဆင်းမှာ သူမိအောင်ရောက်လာခဲ့တာမို့
ခြိမ့်သံနှင့် ယွန်းနီမှာ သူ့ကို စိတ်မဆိုးသာ။

ကားပေါ်တက်ဖို့ပြင်တော့ ယွန်းနီနှင့်ခြိမ့်သဲက
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရသေးသည်။

နှစ်ယောက်လုံး နောက်ခန်းမှာထိုင်လျှင် သူက မကျေနပ်

www.burmeseclassic.com

စုပုတ်နေဦးမည်။

သူ့ကို ဒရိုင်ဘာသဘောထားတယ်ဟု စကားနာထိုးပါ
လိမ့်မည်။

ဒီကျော့ တစ်ယောက်တလှည့် ရှေ့ခန်းမှာထိုင်ရသည်
မဟုတ်လား။

ခြံမြံသဲက နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်သောအခါ ယွန်းနီက
ကားရှေ့မှပတ်ကာ ဂုဏ်နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရလေသည်။

ဂုဏ်ကတော့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ ခပ်အေးအေး
ကားကို မောင်းထွက်လိုက်ပါသည်။

ဂုဏ်ရှိန်ရောင်သည် သူ၏တိုက်ထဲမှ ထွက်ကာ ဆယ့်ငါး
ပေခန့်သာခြားသည့် ဟိုဘက်ဘန်ဂလိုပုံစံ အိမ်ကလေးဘက်ဆီ
ဦးတည်လိုက်ပါသည်။

စတိုင်လ်ပင်နီကာကီရောင်နှင့် ပျားရည်ရောင်ဖျော့ဖျော့
ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ဝတ်ကာ ဘွတ်ရှူးအညို စီးထားသော
သူ့သဏ္ဍာန်က ရှင်းသန့်သားနားနေပါသည်။

ဂုဏ်ရှိန်ရောင်က ဘယ်တော့မဆို Brandခပ်မြင့်မြင့်
အဝတ်အစားများကိုသာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်တတ်သည်။
သူ့ပုံကိုကြည့်လျှင် အမြဲတမ်း ကျော့မတ်ခန့်ညားစိုပြေနေစေမြဲ။

သူသည် ဆံပင်ကိုသာ ခဏခဏသွားညှပ်၊ သွားတိ၊
ပုံစံပြောင်းရုံမက သူ၏နက်မှောင်ထူထဲသော အပြားကြီးကြီး မျက်ခုံး
တန်းတန်းကိုလည်း ဒီတိုင်းမထားဘဲ ပုံဖော်ပုံသွင်း ရိတ်သင်ကာ

အလှဆင်တတ်သလို မုတ်ဆိတ်မွှေးနှင့် ပါးမြိုင်းမွှေးကိုလည်း စနစ်
တကျ ဆိုင်မှာပြုပြင်ထားတာမို့ ကြည့်လိုက်လျှင် ဘရက်ပစ်လား၊
ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်းလား မှတ်ရ၏။

ဆံပင်ကိုလည်း အထောင်ပုံစံ ပန်ကေဆန်ဆန်ထားလိုက်၊
ရှေ့တစ်ခြမ်း နဖူးပေါ်တစောင်းဝဲတဲ့ အိမ်ပုံစံလုပ်လိုက်၊ နည်းနည်း
ရှည်လာလျှင် ခွဲကြောင်းနှင့် ကျစ်ဆံမြီးသေးသေးလေးတွေ ကျစ်လို
ကျစ်၊ နောက်ဖက်မှာ စည်းလိုစည်း၊ အမျှင်စတချို့ကို ဆေးဆိုးပြီး
Hight Light ဖောက်လိုဖောက်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလွန်ဂရုစိုက်
သော လူရွယ်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အိမ်မှာ မမဆိုဖီယာက သူ့ထက် ဆယ်နှစ်ကျော်ပိုကြီးတဲ့
အစ်မဆိုပေမဲ့ အခုအရွယ်ရောက်မှ အလှမပြင်တာ မဟုတ်။ ခပ်ငယ်
ငယ် အပျိုပေါက်မလေးအရွယ်ကစည်းက အလှမပြင်တာ။

အိမ်နာမည်က ဆိုဖီယာလေ၊ ကျောင်းမှာတော့
ဒေါ်အင်ကြင်းထွန်းပေါ့။ မမက အရင်တုန်းက ကျောင်းဆရာမ
လုပ်သည်။ အခုနောက်ပိုင်းတော့ မလုပ်တော့။

သူ့ကျောင်းဆရာမလုပ်ခဲ့စဉ်က ခြိမ့်ခြိမ့်သံနှင့် ယွန်းနီတို့

က သူ့တပည့်မလေးတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ။

တကယ်တော့ မမဆိုဖီယာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခြိမ့်သံနှင့်
ယွန်းနီကို သူ့ခင်မင်ခွင့်ရခဲ့တာပါ။

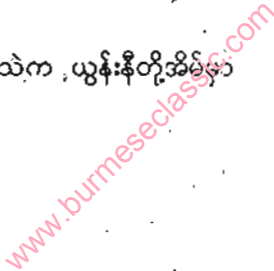
အိမ်မှာ မမဆိုဖီယာထံ စာလာမေး၊ စာလာသင်ကြတဲ့
ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို သူက စတင်သတိထား စိတ်ဝင်စားခဲ့
မိသည်။

အဲဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်ဟာ ညီအစ်မရင်းချာလိုပဲ
ချစ်ကြကတော့ တတွဲတွဲနှင့် အမြဲတမ်း မခွဲဘဲရှိတတ်တာကို သဘော
ကျခဲ့မိတာ။

ခြိမ့်သံနှင့် ယွန်းနီက ဘဝတူလေးတွေ။
ဟိုးမြန်မာပြည် အစွန်အဖျားနား ပြည်နယ်လေးတစ်ခုမှာ
ကတည်းက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ။

ခြိမ့်သံက အဘိုးဖြစ်သူနှင့် နေထိုင်ခဲ့ရသလို ယွန်းနီမှာ
လည်း စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို ရိုက်နှက်ကတ်သော အဒေါ်
တစ်ယောက်နှင့် နေထိုင်ခဲ့ရတာ။

ခြိမ့်သံရဲ့ အဘိုးဆုံးတော့ ခြိမ့်သံက ယွန်းနီတို့အိမ်မှာ

နေခဲ့သည်။

အဘိုးပိုင်တဲ့အိမ်ကလေးဟာ တစ်ဦးတည်းသော မြေးမ ဖြစ်တဲ့ ခြိမ့်သဲအတွက် တစ်ခုတည်းသော အမွေပစ္စည်းပါပဲ။

ဒါလေးကို ရောင်းချပြီး ပညာဆက်သင်တဲ့။

အဘိုးရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ခြိမ့်သဲက ပညာရေးမှာ ကြိုးစား သည်။

စီးပွားရေးနည်းနည်းပါးပါး လုပ်တတ်တဲ့ ယွန်းနီအဒေါ် က အိမ်နှစ်လုံးစလုံးကို ရောင်းချပြီး ယွန်းနီနှင့် ခြိမ့်သဲကို ခေါ်ကာ ရန်ကုန်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

တကယ်တော့ ရန်ကုန်မှာ ခြိမ့်သဲအတွက် အသိအကျွမ်း လည်း မရှိခဲ့ပါ။

အဲဒီအချိန်မှာ သူမတို့ကျောင်းတက်ရတဲ့အခါ ဆရာမ ဒေါ်အင်ကြင်းထွန်းကို သိခဲ့ရတာပါပဲ။

ဆရာမက ခြိမ့်သဲတို့ကို သမီးအရင်းလို၊ ညီမငယ်လေး တွေလို စောင့်ရှောက်သည်။ စာသင်ပေးရုံမကဘဲ လူမှုရေးတွေမှာ ပါ ကူညီပေးသည်။

နောက်တော့ ယွန်းနီက အဆောင်မှာနေကာ ကျောင်း တစ်ဖက်၊ အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် ကိုယ့်ဘူးကိုယ်ချွန် ရပ်တည်နေထိုင်ရ သော မိန်းကလေးတွေဖြစ်ခဲ့သည်။

အချိန်ကြာလာတာနှင့်အမျှ သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ဒေါ်အင်ကြင်းက တစ်ခြံထဲမှာ ဆောက်ထားတဲ့အိမ်ကလေးဆီ ခေါ်လိုက်တော့သည်။

ခြိမ့်သဲနှင့် ယွန်းနီက အိမ်လခကို အတင်းအကြပ်ပေး ကြသည်။

အင်ကြင်းထွန်းက လက်မခံ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်အင်ကြင်း ထွန်းရဲ့ အမေဆီ ထိုလခကို ပေးကြပြန်၏။

နောက်တော့ ဂုဏ်ရှိန်မာဓိက ကျေနပ်ပါစေတော့ဆိုပြီး အိမ်လခသဘောမျိုး ငွေအနည်းငယ်ကို လက်ခံပေးခဲ့ရပါသည်။

ခြိမ့်သဲက မမဆိုဖီယာခြေရာနင်းကာ အင်္ဂလိပ်စာမေဂျာယူ ပြီး ကလေးတွေကို အင်္ဂလိပ်စာကျွမ်းမြဲသည်။

ယွန်းနီကတော့ သူ့ဝါသနာပါတဲ့ နှစ်အကူသင်တန်းတက် သည်။

ဂုဏ်ရှိန်အစ်မရဲ့ တပည့်တွေအဖြစ် သိခဲ့ရာကနောက်တော့
တစ်ခြံတည်းမှာ အတူနေလာတာနို့ မာမိရော၊ ဒက်ဒီရော အဘွားက
ပါ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မိသားစုလိုပင် ခင်မင်ကျွမ်းဝင်လာခဲ့ကြ
သည်။

ဒီတော့ ဂုဏ်ရှိန်နှင့်လည်း သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားရ
သည်ပေါ့။

ဂုဏ်ရှိန်က သူတို့ရဲ့အိမ်ကလေးကို ကိစ္စရှိမှိမရှိရှိ ရောက်
လာတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း သုံးယောက်သားအတူတူ အိမ်မှာ
ချက်ပြုတ်စားသောက်တတ်သည်။

တစ်ခါတလေလည်း ဂုဏ်ရှိန်ကားပေါ်တက်ပြီး ခြိမ့်သဲ
တို့က သွားချင်တဲ့နေရာတွေ လိုက်ပို့ခိုင်းတတ်သည်။

တစ်စတစ်စနှင့် သုံးယောက်သားကြားမှာ သံယောဇဉ်က
ပိုမိုတင်းကြပ်ခိုင်မာလာရသည်မဟုတ်လား။

ဂုဏ်ရှိန်ကတော့ သူမတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ခင်ပါသည်။
ဒါပေမဲ့ ခင်ရုံပဲလားဆိုပြီး သူ့နှလုံးသားကို တိတ်တိတ်ပြန်

မေးကြည့်တော့ နှလုံးသားက သူ့ကိုမညာ။
ပိုလှလို့ရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။
ပိုငြိမ်းချမ်းတဲ့တစ်ယောက်ပိုလို့။ အင်း ဒါလည်း
အကြောင်းပြချက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။
ဘာကြောင့်ရယ်တော့ ဂုဏ်ရှိန်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိပါ။
သူ့အထင်ပြောရရင်တော့ နှလုံးသားချင်း နီးစပ်တာပဲလား။
ခြိမ့်သဲကလည်း သူ့ကို ဂရုတစိုက်ရှိတာပဲ။ ယွန်းနီဆို
ပို၍ပင် သွက်လက်ဖော်ရွေပြီး သူ့အပေါ် တရင်းတနှီးရှိလှသေးတာ။
ယွန်းနီက သူနှင့်ဝါသနာတချို့ပင် တူနေသေးသည်။
ဥပမာ ဘောလုံးပွဲကြိုက်တာမျိုး။ ကိုယ့်ဆံပင်ကို ဒီဇိုင်း
အမျိုးမျိုးပြောင်းရမှ ကျေနပ်နေတာမျိုး။ ရေကူးအားကစားကို
အတော်ကြီး နှစ်သက်ခဲ့မင်တာမျိုး။
စကားပြောတဲ့အခါလည်း ပိုပြီးပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိသည်။
ခြိမ့်သဲကမှ နှုတ်နည်းသေးသည်။ ယွန်းနီကစကားလည်း
ပြော တဟားဟားလည်းရယ်၊ တစ်ခုခုလည်းစားနှင့် ဘယ်တော့မှ
ပါးစပ်ပိတ်နှုတ်ဆိတ်မနေတတ်။

သူမတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ရင်းလေးတွေကမဆိုး။

ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း ရင်ထဲမှာ သူ့အပေါ် ဘယ်သူက ပိုခင်သလဲ။ ဘယ်သူက ပိုပြီးပေးဆပ်နိုင်သလဲ။ ဘယ်သူက ခွင့်လွှတ်တတ်သလဲ ဒါကိုတော့ ဂုဏ်ရှိန်လည်း ကောင်းကောင်း အကဲမခတ်တတ်သေးပါ။

သေချာတာကတော့ ခြိမ်းခြောက် သူ့အပေါ် နည်းနည်းစိမ်းပြီး အနေတည်သည်။ အပေါ်ယံကြည့်ရင်တော့ မာနခဲလားပင် ထင်ချင်စရာ။ ဒါပေမဲ့ အဲလိုသဘောမဟုတ်တာတော့ သူ့အသိဆုံး။

သူ့ဖက်ကကြတော့ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ ခင်နေတော့ ဘာကိုဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ရမလဲမသိပေ။

ဒါပေမဲ့ သူမတို့နှစ်ယောက်ဆီ မသွားရလျှင် သူမနေနိုင်။ ငြိမ်းချမ်းလှပလွန်းတဲ့ ခြိမ်းခြိမ်းသဲရဲ့ မျက်နှာလေးကို ငေးမောကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းမြေ့ရသလို ယွန်းနီရဲ့ တီတီတာတာ သွက်သွက် လက်လက် အပြောအဆိုလေးတွေကြောင့်လည်း စိတ်လက်ပေါ့ပါး ရသည်။

ဒါကြောင့်လည်း တစ်နေ့မှာ အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ်ဖြစ်ပြန်

သူ့ခြေလှမ်းတွေက ဟိုဘက်အိမ်လေးဆီ ရောက်တတ်တာပါပဲ။

သူမတို့ကရော ဒါကို မိန်းကလေးပီပီ ရိပ်စားမိနေကြ မလား။

ကွယ်ရာမှာ သူ့ကို ဘယ်လိုများ ဝေဖန်မလဲ သူ့သိချင် သည်။

ဂုဏ်ရှိန်က သူ့ကွယ်ရာမှာ ပြောကြတဲ့စကားတွေကို သိပ်နားထောင်ဖူးချင်သည်။

ရင်ထဲက အရှိအတိုင်း သဘောထားကို သိချင်မိတာ။ အထူးသဖြင့် အေးတီအေးစက်လေး ခြိမ်းသဲရဲ့ သူ့အပေါ် ထားတဲ့ ခံစားချက်ကို အမှန်အတိုင်း သိခွင့်ရချင်သည်။

အဖြေကို တစ်စွန်းတစ်စလေး ဖြစ်ဖြစ် သိနေမှလည်း သူ့ရဲ့ရင်တွင်းက ခံစားချက်ကို သူ့ဖွင့်ပြောဖို့ သတ္တိရှိမှာလေ။

သူပစ်မယ့် မြားချက်ဟာ ထိမှတ်လွှဲလို့မဖြစ်။ အရင်ဆုံးတော့ သွယ်ဝိုက်သောနည်းလေးတွေနှင့် သူတီး

ခေါက်ရမည်။

ထိရောက်သော မိန်းမပိုးနည်းကျမ်းဆိုတာ ရှိသလား။

ရှိရင်တော့ လေ့လာချင်သားကွာ။ ဒီနေရာမှာ သူက နည်းနည်းညံ့
သည်။

ပြီးတော့ ဂုဏ်ရှိန်က အစိုးရိမ်ကြီးတယ်ပြောရမလား၊ ဒီလို
ခင်မင်နေခွင့်လေး ပျက်စီးသွားမှာလည်း စိုးသေးတာအမှန်။

ခြိမ့်သဲနှင့် ယွန်းနီကြားမှာလည်း သူ့ကြောင့် စိတ်ဝမ်းကွဲ
ရတာမျိုး မဖြစ်စေချင်။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ထိုမိန်းကလေးနှစ်ဦးအပေါ် တစ်မျိုးစီ
သံယောဇဉ်ရှိပါသည်။

အကယ်၍ ကံကောင်းလျှင် တစ်ယောက်ကို ချစ်သူတော်
ရမည်ဆိုပါတော့ နောက်တစ်ယောက်ကိုလည်း သူငယ်ချင်းလေး
အဖြစ် ဆက်လက်ခင်မင်ချင်ပါသေးသည်။

သူတို့သုံးယောက်ကြားမှာ မျက်နှာပျက်စရာ၊ မျက်နှာပူ
စရာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်အနေရခက်စရာ ကိစ္စမျိုးတွေ ဖြစ်မလာချင်။

သူ့အဝင်မှားမှာကိုပင် ဂုဏ်ရှိန် စိတ်ပူသည်။

ဒီလိုနှင့်ပဲ အချိန်တွေ နည်းနည်းကြာလာခဲ့တာ။

သို့သော် သူ့ခြေလှမ်းတွေကတော့ ခြိမ့်သဲနှင့် ယွန်းနီတို့

နေထိုင်ရာ အိမ်ကလေးရဲ့ လှေကားထစ်ဆီ အလိုလိုတက်လာမိပြီး
သားပင်။

လှေကားကတက်လာလျှင် ဝရန်တာ။ ပြီးရင် မှန်တံခါး
နှင့် မှန်ပြတင်းပေါက်ကို မြင်ရမည်။

ထိုတံခါးမှဝင်လျှင် ဝင်ဝင်ချင်းက ဧည့်ခန်း။ ကြိတ်သား
နှင့် ပြုလုပ်ထားသည့် တီဗွီစတန်းလေးနှင့် ဆိုဖာဆက်ဆံချထား
တော့ ဧည့်ခန်းက ထွက်တိပင်။ သိပ်မကျွန်တော့ပေ။ အဲဒီရဲ့နောက်
မှာတော့ အိပ်ခန်းတစ်ခန်း။

တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်တစ်လုံးစီ ဘေးကပ်ချထားပြီး
အလယ်မှာ လူသွားလမ်းနှင့် ကန့်လန့်ကာတစ်ခု။

ခုတင်ပေါ် စာဖတ်လျှင် မီးရောင်မမြင်ရအောင် ကန့်လန့်
ကာဆွဲဖို့ပါ။ ခြိမ့်သဲနှင့် ယွန်းနီတို့ရဲ့ ချစ်စရာသန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေသော
အိပ်ခန်းလေးဖြစ်သည်။

အိပ်ခန်းရဲ့နောက်မှာ မီးဖိုချောင်နှင့် အိမ်သာရေချိုးခန်း
တွဲရက်လေးတစ်ခု။ ဗေစင်ခပ်ကြီးကြီးတစ်ခု။ ဒါပဲရှိသည်။ ပြီးလျှင်
နောက်ဖက်တံခါးကိုရောက်ပြီ။ အဲဒီမှာ အဝတ်တွေဘာတွေလှန်းဖို့
ဆန်းရှိတ်လေးမိုးထားသည်။

ဆိတ်ငြိမ်သော နေရာကောင်းလေးတစ်ခုက ခြံဝင်းကျယ်

ခြိမ့်သဲက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော ယွန်းနီရဲ့ ဆံနွယ်ညိုညို
လေးတွေကို ဘီးချွန်နှင့် ခွဲကြောင်းပေးကာ ကျစ်ဆံပြီးပေါက်စလေး
တွေ စိတ်ရှည်ရှည်ထိုင်ကျစ်ပေးနေမိ၏။

ရှေ့မှာ တီဗွီကိုလည်း ခမ်းတိုးတိုးဖွင့်ထားသည်။

တော်ကြာဆို မယ်လိုဒီဝေါလ် အစီအစဉ်လာတော့မှာ
မဟုတ်လား။

ခြိမ့်သဲက ဆိုဖာဆက်တီပေါ် ထိုင်လျက် ယွန်းနီက
ပါကေးခင်းပေါ် ဒီအတိုင်း ခြေဆင်းထိုင်နေတာ။

အိမ်ကလေးက ခြိမ့်သဲလက်ရာ အလှဆင်ပစ္စည်းလေးတွေ
နှင့် လှပသပ်ရပ်နေပါသည်။

အိမ်က ဘန်ဂလိုပုံစံ ခပ်သေးသေးမို့ သိပ်တော့မကျယ်။
ဒါပေမဲ့ သူမတို့နှစ်ယောက် နေလောက်သည်။

ထဲမှာ ဂုဏ်ရှိန်တို့ရဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်အိမ် ခန့်ခန့်ညားညားကြီးက ခေါင်းရင်းမှာ။ ခြိမ့်သဲတို့ရဲ့ အိမ်ပုပုလှလှလေးက ခြေရင်းဘက်ခြမ်း မြေပိုမှာ ဆောက်ထားပေးတာ။

သူများကိုငှားရင် လခကောင်းကောင်းရနိုင်ပေမဲ့ ဆရာမ က ခြိမ့်သဲတို့ကို ဈေးချိုချိုနှင့် ပေးနေတာ။

တကယ်တော့ ဆရာမရဲ့ မိသားစုတွေအားလုံးဟာ ခြိမ့်သဲနှင့် ယွန်းနီတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပါပဲ။

အဲဒီကျေးဇူးရှင်မိသားစုထဲက အသက်အငယ်ဆုံး ဆရာမ ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မောင်လေး ဂုဏ်ရှိန်ကို သူတို့အနေနှင့် တရင်းတနီး ခင်မင်ပတ်သက်ခွင့်ရတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်မဟုတ်ပါ လား။

ဒါကြောင့်လည်း ဂုဏ် ဒီဘက်ကိုလာလျှင် နှစ်ယောက် သားမှာ ပျာပျာသလဲ မျက်နှာသာပေးကြ၏။

ပြီးလျှင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မသိမသာ ကြိတ် အကဲခတ်ရင်း သူကဘယ်လိုပါလိမ့်ဟု အတွေးကိုယ်စီ တွေးမိကြ ပြန်သည်။

ဂုဏ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် ခြိမ့်သဲရော ယွန်းနီရော ကိုယ်စိတ် ဝင်စားတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သိပ်ဝန်မခံဖြစ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်စိတ်ကိုတော့ တစ်ယောက်က သိနေပါသည်။

တစ်ခါတလေလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကဲခမ်းစကားစမိတတ်သေး၏။

“ခြိမ့်သဲ”

“ဟင်”

“မနေ့က အန်တီဖြူပြောတာ နှင်ကြားတယ်မှလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဆရာမကတော့ သုံးဆယ့်ငါးလည်းကျော်ပြီဆိုတော့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘူးလို့ ပြောနေတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် သားလေးမင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စပဲ မျှော်လင့်ချက်ရှိတော့တယ်တဲ့၊ အန်တီ ဖြူက ဂုဏ်ကို မိန်းမရှာပေးချင်တဲ့ပုံစံဟဲ့”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ဂုဏ်က မိဘစပ်ဟပ်ပေးတာ ယူပျဲမလား”

“မသိဘူးလေ”

ခြိမ့်သဲလေသံက ခပ်အေးအေးပင်။ ယွန်းနီကလည်း
သူ့ဘက်ကျောပေးထိုင်ကာ ကျစ်ဆံမြီး အကျစ်ခံနေရတော့
သူ့မျက်နှာကိုလည်း မမြင်ရ။

ခြိမ့်သဲမျက်နှာအပြောင်းအလဲကို မြင်ရအောင် ဒီဘက်လှည့်
မည်ကြံတော့

“ဟဲ့...ငြိမ်ငြိမ်နေလေ”

“ငါပြောတာကြားရဲ့လားလို့ပါ”

“ကြားပါတယ်၊ ငါမှနားမလေးတာ”

“အန်တီဖြူက ဘာသဘောနဲ့ ပြောတာလည်းမသိဘူး
နော် ခြိမ့်”

“နင်က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“မထင်တတ်ပါဘူးဟယ်”

ခြိမ့်သဲက နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ချက် ချစ်စနိုးမဲ့ရင်းကွပ်ဆံမြီး
ရဲ့ အဆုံးသတ်ကို ယိုးဒယားသားရေကွင်းလေးနှင့် ချည်သည်။

အဲဒီ ယွန်းတစ်ယောက် ဘာကိုဆိုလိုချင်မှန်းမသိ ဝေလည်
ကြောင်ပတ် လုပ်နေသည်။

ခြိမ့်သဲစိတ်ထင်တော့ ဂုဏ်ကို သူနည်းနည်းစိတ်ဝင်စား
နေသလားပဲ။

“ခြိမ့်...ဂုဏ်မှာ ရည်းစားရှိနိုင်လားဟင်”

“သူ့ကိုတိုက်ရိုက်မေးပေါ့၊ ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“နင်ကလည်း”

“ဘာနင်ကလည်းလဲ”

“ငါပြောမလို့ ဟိုနေ့ကလေ ခြံထဲမှာ ဘာဘိကျူးပွဲလေး
လုပ်တဲ့နေ့က သူပုံစံ နင်သတိထားမိလား”

“ဟင့်အင်း”

“ခြိမ့်နော် နင်မသိချင်ယောင်မဆောင်နဲ့”

“ဘာကိုလဲဟာ၊ စိတ်ညစ်ပါတယ်”

ခြိမ့်သဲက ရဲ့မဲ့ညည်းညါမိသည်။

ခုတလော အဲဒီယွန်းနီတစ်ယောက် ဘာဖြစ်နေမှန်းကိုမသိ။

“နင်သိမှာပါ၊ နင့်ကို သူနိုးကြည့်နေတယ်”

“အံမယ် လာမပို့နဲ့၊ နင့်ကိုကြည့်တာပဲဖြစ်မှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ခြိမ့်ကို”

“ယွန်းကိုပါ”

“မဟုတ်ပါဘူးဆို”

“ငါ့ကိုလည်းမဟုတ်ဘူး”

“သူစိတ်ဝင်စားနေတယ်”

“ပေါက်ကရလိုက်မပြောနဲ့”

“သေချာတယ်”

“နင့်ဘာသာ တစ်ဖက်သတ်သေချာနေ၊ ယွန်း”

“ငါမေးမယ်နော်၊ တကယ်လို့ စိတ်ဝင်စားရင်ရော”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာကိုမဖြစ်နိုင်တာလဲ”

“နင့်နဲ့ကမှ ဝါသနာတူ၊ စိတ်တူကိုယ်တူ၊ ကြိုက်ချင်း

ကြိုက်ရင် နင့်ကိုပဲဖြစ်မှာ”

“ခြိမ့်နော် ငါ့ဘက်လာပုတ်မထုတ်နဲ့၊ ဝါသနာတူတိုင်း

ရည်းစားဖြစ်ရရောလား”

“အေးလေ ဝါသနာတူချင်းတောင် ရည်းစားမဖြစ်နိုင်ဘူး

ဆိုမှတော့ ငါနဲ့တော့ ပိုလေးတာပေါ့”

“နင်က တကယ်ဝေးချင်တယ်ဆိုပါတော့”

“ယွန်းရယ် ဒီမှာကျစ်ဆံ့မြီးလေးနှစ်ချောင်းစာပဲကျန်တယ်၊
ခေါင်းကို ငြိမ့်ငြိမ့်ထားစမ်းပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ခြိမ့် ငါတကယ်ပြောတာ၊ နင် အဲလိုမာနကြီးတစ်ခွဲသား
နဲ့ မသိသလို လျစ်လျူရှုနေရင် တခြားကောင်မလေးလက်ထဲ
ပါသွားလိမ့်မယ်နော်”

“ပါပစေ၊ ငါမှမနှမြောတာ၊ နင်နှမြောရင်တော့ မသိဘူး
ပေါ့ဗျာယ်”

“ခြိမ့်စုတ်၊ ငါ့ဖက်မလှည့်နဲ့”

“ဟင်း...ဟင်း ဟိုက သူ့ဟာသူနေတာ၊ ငါတို့
နှစ်ယောက်က သူ့ကို နေရင်းထိုင်ရင်း ဘောလီဘောပုတ်သလို
ဖြစ်နေပြီ ယွန်းရ၊ ဟင်း ဟင်း”

ခြိမ့်သဲက ရှက်သလို ရယ်လိုက်သည်။

ယွန်းနီက လိုက်မရယ်ပါ။ သူ့ဘေးတော့ ဒီကိစ္စကို အလေး
အနက်ပြောနေတာပါ။

ဂုဏ်သာ ခြိမ့်သဲကို ကြိုက်နှစ်သက်မယ်ဆိုရင် ယွန်းက

ဝမ်းသာအားရ ကြည်ဖြူသဘောတူချင်သူပါ။

“သူဟာသူနေရင်တော့ ငါမပြောပါဘူး၊ ခုတလော သူက နင့်ကို ခိုးခိုးကြည့်နေတာ ငါမြင်လို့ပါနော်”

“ယွန်းရယ် ပြဿနာမရှာစမ်းပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဂုဏ်မျက်လုံးတွေက”

“ဟဲ့...ရှား၊ တိုးတိုး၊ အိမ်ရှေ့ကခြေသံကြားတယ်”

“အစစ်ပဲ ပြောရင်းဆိုရင်းပေါ်လာပြီ၊ အသက်ရှည်ဦးမှာ ပဲ”

ကျစ်ဆံမြီးတစ်ခုကို လက်စသတ်ဆဲမှာ တံခါးဘဲလံသံ လေးက မြည်လာပါသည်။

တံခါးပြင်မှာ ရပ်နေသူက အရပ်မြင့်မြင့်သဏ္ဍာန်နှင့် ခန့်ညားချောမောသော ဂုဏ်ရှိန်ရောင်ပဲဖြစ်ပါသည်။

“တံခါးထဖွင့်လေ ယွန်း”

“ဟင့်အင်း... နင်ဖွင့်”

“မဖွင့်ပါဘူး၊ သူက နင့်မျက်နှာလေးမြင်ချင်လို့နေမှာ”
ခြိမ့်သံက ယွန်းနီကျောကို အတင်းတွန်းလွှတ်သည်။

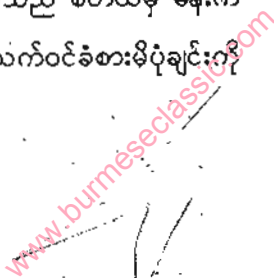
ဘဲလံသံထပ်မြည်လာလျှင် ယွန်းနီက ဆက်လက်မငြင်းခုံန် တော့ဘဲ အားနာနာနှင့် ခြိမ့်သံကို မျက်စောင်းတစ်ချက် လှည့်ထိုး ကာ တံခါးကို မဖွင့်ချင်သလို အိုက်တင်လေးနှင့် အသာအယာ ဖွင့်ဟလိုက်သည်။

တီရှပ်နီရဲရဲနှင့် ကွာတားဂျင်းဘောင်းဘီအပြာရင့်ရင့်လေး ကို ဝတ်ထားပြီး ကျစ်ဆံမြီးတွေ အများကြီး မျက်နှာပေါ်ဝဲကျနေ သော ယွန်းနီကိုကြည့်ရတာ ကလေးဆန်ပြီး ချစ်စရာကောင်းပါ သည်။

သို့သော် ဂုဏ်ရှိန်ရောင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေက ယွန်းနီဆီမှ တစ်ဆင့်ကျော်ကာ မီးခိုးရောင်ဆိုဟပေါ် မိုလျှော့လျှော့လေးထိုင်နေ တဲ့ ခြိမ့်ခြိမ့်သံဆီ အလိုလိုရောက်သွားရသည်။

ပန်းနုရောင်ချည်သားဂါဝန်လက်ပြတ်ကလေးနှင့် သူမပုံစံ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးဟာ ဘာမှ အလှမပြုထားဘဲ သူ့နုလုံးသားကို ဆွဲဆောင်နိုင်သည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ပီပီ သူသည် စိတ်ထဲမှ မိန်းက လေးနှစ်ယောက်ရဲ့ အလှအပအပေါ် သက်ဝင်ခံစားမိပုံချင်းကို

သူဘာသာ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိသည်။

ယွန်းနီပုံစံလေးက ချစ်စရာကောင်းပြီး ဣန္ဒြေပိုကြီးတဲ့
ခြိမ့်သဲကလည်း သူ့နှလုံးသားကို ညှိယူထားနိုင်တာပါပဲ။

“ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“မသွားပါဘူး။ ဂုဏ်ကရော ဘယ်လဲ၊ ရှိုးတွေမိုးတွေ
ထုတ်ထားတော့ အရမ်းမိုက်နေပါလား။”

“ငါက ရှိုးမထုတ်လည်း မိုက်ပြီးသားပါ”

“ဟုတ်ပါ၊ ချီးမွမ်းတဲ့သူကိုကလိုတာ”

ဂုဏ်ရှိန်က ဆက်တီရှိရာ လျှောက်လာပြီး ခြိမ့်ခြိမ့်သဲ
ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ယွန်းနီပေးတဲ့ ဖောက်စား
လက်စ အချဉ်ထုပ်ကို တ့ရင်းတန်း ယူစားလိုက်သည်။

သူတို့ဟာ တစ်ယောက်ပန်းကန်ထဲကတစ်ယောက်
နှိုက်စားဖို့ ဝန်လေးရှက်ရွံ့တာမျိုး မရှိတာတော့အမှန်။

သူတို့သုံးယောက်ကြားမှာ သူငယ်ချင်းလို ပြောရဲဆိုရဲ
လည်း ရှိပါသည်။ သို့သော် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဂုဏ်ရှိန်
ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ သတိစွဲပြီး အနည်းငယ်မျှလောက်တော့

ဟန်ဆောင်ကောင်းရသည်။

ယောက်ျားလေးချင်း စကားပြောသလိုတော့ ဘယ်တော့မှ
ရင်းနှီးမှာမဟုတ်ဘူးလေ။

ခြိမ့်သဲသည် ကိုယ့်နံဆေးကို ဖျတ်ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့
ဂုဏ်ရှိန်ကြောင့် လှုပ်ခနဲတော့ ရင်ထဲတစ်ချက်နွေးသွားရသည်။

သူ့ဆီက ရေချိုးပြီးစ လိုရှင်းရနံ့တစ်မျိုးနှင့်အတူ စီးကရက်
နံ့လေးပါ ရောနှောရှူရှိုက်ရသည်။ အဲဒါအပြင် ယောက်ျား
တစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်နံ့ပျော့ပျော့လည်း ပါဝင်သေးရာ မိန်းကလေး
ဖြစ်တဲ့ ခြိမ့်သဲအဖို့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ရင်ဖိုချင်စရာကောင်းတာက
အမှန်ပါ။

သူမ အမူအရာလေးမှာတော့ ဘာမှမသိသာ။
တီဇီက သီချင်းဆိုနေသူကို ကြည့်မြဲကြည့်နေမိလျက်သာ။
အနည်းငယ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိတာကို သူရိပ်မိမှာလည်း
ခြိမ့်သဲက ရှက်မိပါသေးသည်။

“ခြိမ့်သဲ နင်ဘယ်သူဖတ်စရာမယ်ထင်လဲ”

“ဟင်”

ယွန်းနီမေးခွန်းကြောင့် မယ်လိုဒီဝေါလ် အစီအစဉ်ထဲ အားကို ပြန်ပို့ရ၏။

ဂုဏ်ရှိန်က တီဗီဖန်သားပြင်ဆီ ကြည့်သလိုလိုနှင့် သူ့နဘေးက ခြိမ့်ခြိမ့်သံရဲ့ မျက်နှာလေးကို နီးကပ်စွာ ခိုးကြည့်မိလေသည်။

မျက်တောင်ကော့ကော့ ရှည်ရှည်နက်နက်ကလေးတွေက လှလိုက်တာ။

ခြိမ့်သံနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံရတဲ့အခါတိုင်းမှာ သူ့နှလုံးသားက နွေးခနဲ ဖိုပွားတတ်တာမို့ ထိုခံစားချက်ကို သူသဘောကျမိသည်။

ခြိမ့်သံရော သူ့လိုပဲဖြစ်တတ်သလား သူသိချင်လှသည်။ ဂုဏ်ရှိန် သူမကို မသိမသာ စွေစောင်းခိုးဝှက်လေး ကြည့်လိုက်တာကို သိနေတာမို့ ခြိမ့်သံမျက်နှာလေးက နွေးချင်သည်။

ဣန္ဒြေတွေ ဆယ်ထားပါလျက် တစ်ခါတစ်ခါ လူက အငိုက်မိမျောပါချင်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲ ကိုယ်လည်း ပြန်ကြည့်

ချင်သည်။

သူ့ကိုမြင်ပြီဆိုလျှင် တခြားကောင်မလေးတွေလည်း သမင်လည်ပြန်အောင် ငေးကြည့်ကြတာပါပဲ။ သူ့ရဲ့ ရုပ်ရည်ပါရမီကို က ဆွဲဆောင်မှုရှိတာ။

ဒီထဲမှာ သူက သားနားကြော့မော့ သပ်ရပ်အောင် နေတတ်တော့ ပိုပြီးထင်ရှားနေတာပေါ့။

ပြီးတော့ သူ့မျက်လုံးတွေက ညှို့ရိုက်နှင့်ပဲ စူးရှနေတာလေ။ အဲဒီအကြည့်ငေးနှင့် ကြည့်တာ ခြိမ့်သံတစ်ယောက်တည်းကိုတော့ မဖြစ်နိုင်။

သူ ယွန်းနီကိုလည်း ဒီလိုပဲကြည့်တာပဲလေ။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းထူထူကို ဖွင့်ဟပြုံးရယ်ပြီး စကားပြောတတ်တော့ သူ့ရဲ့ အပြုံးမျက်နှာဟာ ပိုလို့ပင် နှစ်လိုဖွယ်ရှိနေဦးမှာ။

ဒါကို ယွန်းနီကရော ရင်မခနဲဘူးတဲ့လား။

သူ့ရောက်လာတဲ့အခါ ယွန်းနီရဲ့ အသံလေးက ပိုပြီး ညံ့စားစာဖြစ်နေပြီး ချွဲနဲ့သံလေးပင် အဆစ်ပါသေးသည်ဟု ခြိမ့်သံထင်မိသည်။

ယွန်းနီကလည်း သွက်လက်ချက်ချာတဲ့ မိန်းမလှလေး တစ်ယောက်ပဲဖြစ်တာမို့ ဂုဏ်ရှိန်စိတ်ထဲ ဘယ်လို့မှမနေပါဘူးဆိုတာ တော့ မဖြစ်နိုင်။

ယွန်းနီကို စိုက်ကြည့်တဲ့အခါ သူကပိုပြီးတော့ပင် ရဲရဲ တင်းတင်း ရှိလှသေးတာ။

အမှတ်မထင် ယွန်းနီက သူ့ပခုံးကို ဖတ်ခနဲ တစ်ချက် ရိုက်လျှင် သူ့ရယ်သံက သဘောတကျ ကျယ်လောင်ပြီး သာယာမှု ရှိတာ အသိသာဆုံးပဲလေ။

အင်း...နေစမ်းပါဦး။

သူ့ဟာသူ သာယာတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ချစ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလို နီးစပ်သွားလည်း ကောင်းသားပဲမဟုတ်လား။

ယွန်းနီနှင့် ဂုဏ်ရှိန်သာ အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် သူမက ဝမ်းသာအားရ ကူညီရဦးမှာ။

ဟုတ်သည်။

သူ့ဖက်က ဘယ်သူ့ကိုရယ်လို့ သဲကွဲမှုမရှိခင် ကိုယ်က ဣန္ဒြေရရ မှန်တန်းလေး ဆက်ဆံတာ အကောင်းဆုံး။

သူသံယောဇဉ်ရှိတာလေးနှင့် ဘာကိုမှ အပိုင်မတွက်သင့်။
ခြိမ့်သဲအတွေးတွေက ဟိုရောက်ဒီရောက်။

အဆိုပြိုင်ပွဲ ဘယ်သူ့ဆုရမည်ဆိုတာ ခန့်မှန်းတဲ့ဆီလည်း အာရုံမရောက်မိပါဘူး။

ယွန်းနီကသာ သူ့ဟာသူ ခန့်မှန်းနေသည်။

နှုတ်ကသာ စကားပြောနေသော်လည်း အကင်းပါးသော ယွန်းနီဟာ ဂုဏ်ရှိန် ခြိမ့်သဲဖက် လှစ်ခနဲ ခိုးကြည့်တာကို အကဲခတ် မိပါသည်။

ဂုဏ်ရှိန်ရောင်ရဲ့ သဘောထားကို ယွန်းတော့ နားမလည် ပါဘူး။

ယွန်းနဲ့ ခြိမ့်သဲကို သူခင်မင်တာ သေချာသည်။ ပြီးတော့ အခုတလော ခင်တာထက်ပိုတဲ့ဖက်ကို ယိမ်းချင်လာတယ်ဟု ယွန်းနီ ထင်သည်။ အဲဒီလို ယိမ်းတာဟာ ယွန်းနီကြောင့်လား၊ ခြိမ့်သဲ ကြောင့်လား။

မရိုးတော့ဘူးလို့သိပေမဲ့ သူပိုပြီး စိတ်ဝင်စားတာ ခြိမ့်သဲ ပဲလား။ ကိုယ့်ကိုပဲလား။

ယွန်းနီကတော့ လောဘကြီးတာပဲလားမသိပါဘူး။

အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် အင်မတန်မှကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် သစ္စာရှိရှိ ဖြစ်စေချင်သည်။

ကိုယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ် တိတိကျကျလေးဖြစ်စေချင် သလို သူ့ကိုဆိုရင်လည်း သူ့ကိုပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောစေ ချင်သည်။

သူလိုလို ကိုယ်လိုလိုတော့ မဖြစ်စေချင်။

မတော်တဆ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာတို့ မာနတို့ အလကားသက်သက် နစ်နာတာမျိုး ဓရှိစေချင်။

ခြိမ့်သဲ သိက္ခာ ပွန်းပဲ့ရင် ယွန်းနီပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၊ အားနာရမှာဖြစ်သလို ယွန်းနီ အောက်ပြီဆိုလည်း ခြိမ့်သဲခမျာ ရဲရဲ ဝံ့ဝံ့ကြီး ပျော်ရဲမှာမဟုတ်ပေ။

သူမတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်ညာခြင်းများနှင့် ဖွဲ့စည်းတော်စပ်ထားတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်လား။

မျက်နှာပျက်ရမှာ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရမှာကို

ကြောက်သည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်နဲ့လည်း ဘယ်တော့မှ စိတ်ဝမ်းမကွဲချင်။ အတူတူကြိတ်မျှော်လင့်တာမျိုးပင် မဖြစ်စေချင်။

ဒါကြောင့် ယွန်းနီက ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးနေမိသည်။ ဂုဏ်ရှိန် ခြိမ့်သဲကို စိတ်ဝင်စားရင်လည်း မြန်မြန်အတိ

အလင်း ကြေညာပါစေ။

ဒါမှ ယွန်းနီလည်း ပါဝင်ကူညီပေးနိုင်မည်။

အဲဒီအတွက် ကိုယ့်စိတ်ကို အရင်ပြင်ရမယ်ဆိုလည်း ကြိုးစားပြင်ချင်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဂုဏ်ရှိန်က သူမကို တရင်းတနီး ပြုမူဆက်ဆံတဲ့ အခါ အရာရာမေ့လျော့ပြီး သတိလက်လွတ် ပျော်မွေ့မိတဲ့စိတ်ဟာ ထိန်းရခက်လှပါသည်။

သို့သော် ဒီလိုပျော်မွေ့မိတဲ့စိတ်ကြောင့် နောင်တရရမှာ လည်း စိုးပါသည်။

ဂုဏ်ရှိန်ရဲ့ ပြီးနေတဲ့မျက်နှာဟာ ယွန်းနီကို ပျော်စေနိုင်တာ မှန်ပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ တကယ်သက်ဝင်တဲ့သူက ခြိမ့်သဲဖြစ်နေရင်

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

သူမကြောင့် မေတ္တာခရီးလမ်းတစ်ခု ချောချောမွေ့မွေ့
မအောင်မြင်မှာကိုလည်း စိုးသည်။

ဂုဏ်သာ သူ့ရင်ထဲကအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပါစေသား။

တကယ်တမ်း အချစ်ကိုပိုင်တာ နှလုံးသားနုနုပဲ မဟုတ်
ပါလား။

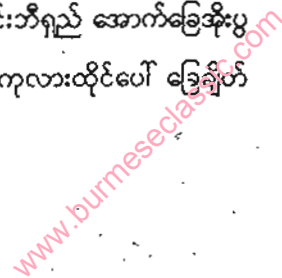

တနင်္ဂနွေညနေပိုင်းမို့ ရေကူးကန်မှာ လူတွေများပြားစည်
ကားနေပါသည်။

ဂုဏ်ရှိန်နှင့် ယွန်းနီက မင်ဘာဝင်ထားတာမို့ ခြိမ်သဲသည်
သူတို့လို ဝါသနာမပါလှသော်လည်း ရေကူးကန်သို့ ရောနှောပါလာ
ရသည်ချည်းပါ။

ခြိမ်သဲက ခဏလေးကူးပြီးတာနှင့် ရေချိုးခန်းဝင် အဝတ်
အစား အမြန်လဲကာ ကန်နံဘေးက မြက်ခင်းပြင်စားသောက်ဆိုင်
လေးဆီ အရင်ဆုံး ဦးအောင်ရောက်လာနေကျမို့ ဒီနေ့လည်း သူတို့
ရေကူးလို့ ကောင်းဆဲမှာ ခြိမ်သဲက စားပွဲမှာထိုင်ပြီး လိမ္မော်ဖျော်
ရည်သောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ဆင်စွယ်ရောင် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီရှည် အောက်ခြေအိုးပွ
ပွလေးကိုဝတ်ကာ ခွာချွန်ဖိနပ်လေးနှင့် ကုလားထိုင်ပေါ် ခြေချိတ်

ထိုင်နေတဲ့ သူမရဲ့သဏ္ဍာန်လေးက ရှင်းကျောနေသလို ဝတ်ကြီး သိုင်း အင်္ကျီလက်ပြတ် ရှားစေးရောင်လေးကြောင့်လည်း ပြုတဲ့ အသားက ပိုဝင်းပကြည်လင်နေပါသည်။

ရေကူးပြီးစမို့ မျက်နှာလေးက ပြောင်တလင်းဖြစ်နေပေမဲ့ နီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းလွှာလေးနှင့် သဘာဝအတိုင်း လှနေပုံကပင် တစ်မျိုးဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။

အဖျားပိုင်းကောက်ထားသော ပခုံးကျော်ရုံဆံနွယ်တို့က လည်း ကပိုကရီလေး ကျနေသည်။

ခြံမဲ့သဲသည် ခုထိ လူးလားခေါက်တို့ အားပါးတရ ကူးခတ်နေတဲ့ ယွန်းနီဆီ ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်မိသည်။

ဟိုဖက်ခြမ်းက ယောက်ျားလေးအုပ်စု ကူးခတ်နေရာဆီသို့ မျက်လုံးရောက်မသွားအောင် သတိထားနေမိ၏။

သို့သော် မကြည့်ပေမဲ့လည်း ယောက်ျားလေးအုပ်စုတွေ ကြားထဲ ပြုဝင်းကြည့်လင်သော အသားအရေနှင့် ဘော်ဒီကြွက်သား တွေ ဖုထစ်ကျားယား ခန့်ညားထည်ဝါသော သူ့ရဲ့ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန် ဟာ အားလုံးရဲ့အလယ်မှာ ထင်းခနဲ ထင်ရှားနေမှာကိုတော့ သိပြီး

သားပါ။

သူ့ရဲ့ပုံစံ ခပ်မိုက်မိုက်ကို မကြည့်ပဲလည်း မျက်လုံးထောင့် က မြင်နေသည်။

ဂုဏ်ရှိန်က ရေထဲကနေတက်လာပြီး အပေါ်သို့ မျက်နှာ မော့ကာ အသက်ရှူလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် လှေကားက တက်ကာ သူစောင့်ရှောက်ရမည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ဘယ်နားရှိသလဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။

ယွန်းနီကိုတော့ တွေ့သည်။

ရေကူးဝတ်စုံအဝါလေးနှင့် ကူးနေဆဲပဲရှိတုန်း။

ခြံမဲ့သဲရော။

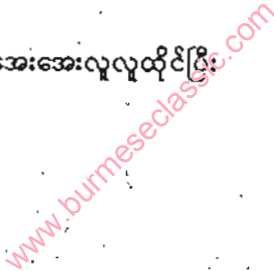
ကန်ပတ်လည်တဝိုက် အမောတကော မျက်လုံးပြုံးနှင့် ရှာဖွေရ၏။

ရေသွားချိုးနေပြီလား။

စားသောက်ဆိုင်ရဲ့ ထိုင်နေကျစားပွဲဆီ လှမ်းကြည့်တော့မှ

ဂုဏ်ရှိန် တွေ့သွားသည်။

သူမက တစ်ယောက်တည်း အေးအေးလူလူထိုင်ပြီး

အအေးဖန်ခွက်လေးပင် ကိုင်သောက်နေပေပြီ။

“ဂုဏ်ကြီး တော်ပြီလားကွ”

“အေး”

“ဘာတွေစိတ်မချဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟဲ ...ဟဲ”

“မင်းကတော့ ရေလည်စွဲတယ်၊ ဘယ်တစ်ယောက် ညာ တစ်ယောက်တောင်ကွာ၊ အားကျလိုက်တာ”

“ဟာ ဖိုးသား မင်းအဲလိုလျှောက်မပြောနဲ့၊ ဒါ ငါ့အစ်မရဲ့ တပည့်တွေကွ၊ ဘာမှလည်းမသိဘဲနဲ့”

“ဪ...ညီမလေးတွေလို ရိုးရိုးပေါ့နော်”

သူငယ်ချင်းက အငေါ်တူး၏။

သူက ခပ်တည်တည်ပင်။

“အဲဒါဆိုလည်း ယောက်ဖရယ် တစ်ယောက်လောက်မျှ

ပါလား”

“ခွေးကောင်”

သူပိတ်ထိုးမည်ပြင်တော့ ဖိုးသားက ဖျတ်ခနဲ ရေထဲပြန်

ငုပ်သွားပါသည်။

ဂုဏ်ရှိန်မျက်နှာမှာ မအီမလည်။

ဘယ်ညာနှစ်ယောက်လို့ အစခံရတာတော့လည်း တစ်ခါ တစ်ရံ ယောက်ျားလေးပီပီ ကျေနပ်သလိုမျိုး၊ ဘဝင်မြင့်သလိုမျိုး ခံစားရသည်။

အမှန်တော့ တစ်ယောက်ပင် မပိုင်နိုင်။ မသေချာသေးပါဘူး။

မြင်တဲ့ဘော်ဒါတွေကသာ ဘုမသိဘမသိ အထင်တွေစွပ်ကြီးနေကြတာ။

သူမှာတော့ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် အသိဆုံးပေါ့။ အတွေးနှင့် မချင့်မရဲ ခြိမ်းခြိမ်းသံဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟောဗျာ”

သူနှုတ်မှ အသံပင်ထွက်သွားမိ၏။

အခုနကြည့်တော့ သူမတစ်ယောက်တည်း။ အခုပြန်ကြည့်တော့ သူမအနားမှာ ယောက်ျားလေးဇာစ်ဦး ရောက်နေပါလား။ ဒါ ဘယ်ကကောင်လဲ။

စပိုရှပ်အဖြူ။ ဘောင်းဘီရှည် မင်းဝတ်ရောင်နှင့် ချောမော သားနားသော လူရွယ်တစ်ယောက်ကို ခြိမ်းသဲအနီးမှာ စတင်မြင်ဖူး လိုက်ခြင်းပါပဲ။

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော် ခဏထိုင်မယ်နော်”

ခြိမ်းသဲက ခေါင်းလေးသာ ညှိတ်လိုက်ပါ၏။

မွန်ရည်သားနားသော ထိုလူရွယ်လေးဟာ သူ့မ... ဂို တိတ်တဆိတ် စောင့်ကြည့်နေတတ်ခဲ့တာတော့ ကြာပြီ။

ရေကူးကန်ကို တစ်ယောက်တည်းရောက်လာတတ်ပြီး သူ့ကားခဲပုပ်ရောင် ကင်မ်မဗိုလေးကို များသောအားဖြင့် ဂုဏ်ရှိန်ရဲ့ ဗင်ကားအနီးမှာ ရပ်တတ်တဲ့လူ။

ခြိမ်းသဲတို့ သုံးယောက်သား ထွက်လာတာမြင်လျှင် မလှမ်း မကမ်းကနေ အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေတတ်တာ ခြိမ်းသဲ သတိထား မိသည်။

သူလည်း မင်ဘာဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဆန်းဒေးတိုင်း

ဒီမှာဆုံနေကျမို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်မှန်းတန်းမိနေပေ မဲ့ သူက ခါတိုင်းတော့ ကြည့်ရုံသာကြည့်ပြီး စကားလာမပြော။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် အဖော်ပါတတ်တော့ သူ့ရှိန်နေ၊ လန်နေသလားတော့ မပြောတတ်ချေ။

သူ့မျက်လုံးတွေကြည့်ရတာ တရင်းတနိုး နွေးထွေးပြီး ခြိမ်းသဲတို့ကို ခင်မင်ချင်ပုံရသည်။

ဒီနေ့တော့ သူက စွန့်စားခန်းတစ်ရပ် စလိုက်ပြီထင်ပါ သည်။

ခြိမ်းသဲမျက်နှာလေးကို ပြုံးငုံ့ကြည့်ကာ ထိုင်ခွင့်တောင်း လိုက်သည်မဟုတ်လား။

“ညီမက ခြိမ်းသဲနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဆန်းဒေးတိုင်း ကျွန်တော်တွေ့နေပါတယ်၊ ခေါ်မလို့ပဲ ညီမက ခင်ချင်ပါ့မလားမသိဘူးဆိုပြီး မိတ်မဖွဲ့ရဲတာ”

“ဪ... ကိုယ့်မင်ဘာအချင်းချင်းပဲ မခင်ချင်ဘူးရယ်လို့

မရှိပါဘူးရှင်”

ကိုယ့်ကို တလေးတစား မိတ်ဆွေဖွဲ့သဖြင့် ခြိမ့်သဲကလည်း ယဉ်ကျေးပြေပြစ်စွာ တုံ့ပြန်လိုက်ပါသည်။

သူ့မျက်နှာက ကျေနပ်ဝမ်းသာသွားပုံရ၏။

“ညီမက မျက်နှာတည်တော့ မာနကြီးမယ်ထင်မိလို့ပါ။

အဟား ဆောရီးနော်၊ ကျွန်တော်အထင် မှားသွားတယ်”

အောင်ထိပ်စည်သူက ရပ်ကြည့်ခဲ့တဲ့ အချိန်လေးတွေကို နှမြောသွားမိသည်။ ဒီလိုမှန်းသိရင် အစကတည်းက စကားလေး ပြောမှာပေါ့။

“ခြိမ့်သဲက ဒီလိုပဲနေတတ်တာပါ”

“အဖော်ပါလာတာက ဘယ်သူလဲ၊ မောင်နှမတွေလား”

သူသိလိုတာကို အရင်ဆုံး မေးလိုက်ပါသည်။

“သူငယ်ချင်းတွေပါပဲ”

“ဪ”

“ရှင်ဘာသောက်မလဲဟင်၊ တစ်ခုခုသုံးဆောင်ပါဦး”

သူက ခြိမ့်သဲလိုပဲ လိမ္မော်အသီးဖျော်ရည်တစ်ခွက်

မှာလိုက်၏။

“ကျွန်တော်က စည်သူပါ။ အပြည်အစုံကတော့ အောင်ထိပ်စည်သူပါ။ အဲဒီမှာမည်ကို ကြားဖူးတယ်လို့ မထင်မိဘူးလား”

“ရှင်”

သူ့စကားကြောင့် ခြိမ့်သဲ မျက်မှောင်လေး ကုပ်သွားရသည်။

သူ့ကို ခြိမ့်သဲသိဖူးသလား၊ မမှတ်မိတာလား။

“စဉ်းစားနေတာလား”

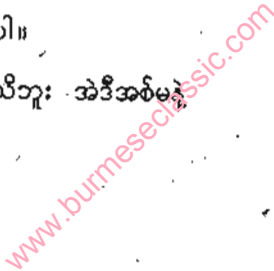
“အင်း”

“မမှတ်မိဘူးမို့လား”

ခြိမ့်သဲက အားတုံ့အားနာလေးသာ ပြုံးနေမိသည်။

ကောင်မလေး သူ့ကို မမှတ်မိဘူးဆိုတာ တွေ့တဲ့နေ့က တည်းက စည်သူသိသည်။ သူကတော့ တစ်ခါမြင်ရုံနှင့် စွဲလမ်းနှစ်သက်ခဲ့ရသူမို့ ဒီမျက်နှာလေးကို မမေ့နိုင်ပါ။

“ညီမရဲ့အစ်မလား၊ အဒေါ်လားမသိဘူး၊ အဲဒီအစ်မနဲ့

ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ကို လာဖူးတယ်လေ”

သူက ပြန်အစောတယ်သည်။

ခြိမ့်သဲက ဇေဇေဝါနှင့်

“ဆိုင်...ဘာဆိုင်များလဲ”

“ရတနာဆိုင်ပါ၊ အောင်ထိပ်ရတနာလေ”

“ဪ...မှတ်မိပြီ”

ဆရာမနှင့်အတူ အဲဒီရတနာဆိုင်ကို တစ်ခါနှစ်ခါလောက် အဖော်လိုက်သွားဖူးတာ ခြိမ့်သဲ ပြန်အမှတ်ရမိသည်။

ဆရာမ ဒေါ်အင်ကြင်းက လက်ဝတ်ရတနာစုဆောင်းတာ ဝါသနာပါသည်။ ကျောက်မျက်ရတနာရောင်စုံတို့ကို နှစ်သက်တတ် သဖြင့် မကြာခဏ ဝယ်ယူစုဆောင်းလေ့ရှိသည်မဟုတ်လား။

ခြိမ့်သဲ အဖော်ပါသွားတဲ့နေ့က အဲဒီအောင်ထိပ်က လူ တစ်ယောက်က သူမကို အတော်ကြီးငေးငေးမောမော ကြည့်နေခဲ့ တာ သတိပြုမိသော်လည်း နောက်တော့လည်း မေ့သွားတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အောင်ထိပ်ကပါလို့ သူပြောလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ တော့ ထိုမျက်ဝန်းတစ်စုံကို ခြိမ့်သဲ ပြန်မြင်ယောင်သိရှိလိုက်ပါပြီ။

လက်စသတ်တော့ သူပဲကိုး။

ဒါကြောင့် သူစိုက်ငေးကြည့်နေတုန်းက မြင်ဖူးသလိုပဲလို့ တော့ ထင်မိသား။

“ရှင်က အဲဒီဆိုင်ကလူကိုး”

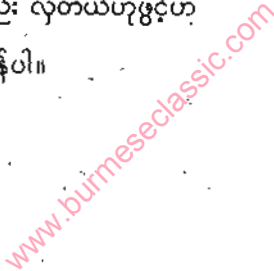
“ဟုတ်ပါတယ်၊ မေမေတို့ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်က တစ်ခါ တလေမှ ထိုင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခြိမ့်သဲရောက်လာတဲ့နေ့က တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ကျွန်တော်ရှိနေတယ်လေ”

“ခြိမ့်သဲက ဒီမှာတွေ့မှသိတယ်ထင်တာ၊ ကိုစည်သူက မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလိုက်တာ”

“မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလို့မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ညီမက အရမ်းလှ လို့ပါ၊ တစ်ခါမြင်တာနဲ့ မမေ့တော့ဘူး”

သူက ရိုးသားပွင့်လင်းစွာပြောလိုက်တာမို့ ခြိမ့်သဲမျက်နှာ လေး နွေးခနဲဖြစ်သွားရသည်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က သူမကို မျက်တောင် မခတ်စတမ်း စေ့စေ့ကြည့်နေကာ နှုတ်မှလည်း လှတယ်ဟုဖွင့်ဟ ချီးမွမ်းသဖြင့် မနေတတ်သလိုဖြစ်မိတာအမှန်ပါ။

“သိပ်မမြောက်နဲ့နော်၊ ရှင်နဲ့ခင်သွားရင် ဆရာမ ရှင်ဆိုင်
လာတဲ့အခါ ဈေးလျှောပေးရမှာ သိရဲ့လား”

“အဲဒါ ခြိမ့်သဲရဲ့ဆရာမလား၊ လျှောသင့်ရင်လျှောရမှာ
ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အစ်မကြီးလိုဖြစ်နေပါ
ပြီ၊ နေတော့လည်း ဆရာမရဲ့ ခြံမှာပဲလေ”

စည်သူက ခေါင်းဆတ်ရင်းက ရင်တွေလည်း ခုန်သွားရ
ပါသေးသည်။ မေမေသည် သူ့ဆိုင်က အားပေးသော ဖောက်သည်တွေ
ထံမှ လိပ်စာတို့၊ ဖုန်းနံပါတ်တို့ ယူထားစမြဲဖြစ်ရာ ဒီတစ်ခါတော့
ဟန်ကျလေပြီ။

ခြိမ့်သဲရဲ့ နေရပ်လိပ်စာကို တကူးတကမေးဖို့ပင်မလို။

“ညီမက မိသားစုနဲ့နေတာလား”

“ဟင့်အင်း သူငယ်ချင်းနဲ့နေတာ၊ အခုအတူတူပါလာတဲ့
သူငယ်ချင်းလေ”

“ဗျာ...ဟိုလူနဲ့”

စည်သူ မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။

“အို...မဟုတ်ပါဘူး၊ ခြိမ့်သဲသူငယ်ချင်း၊ ယွန်းနီနဲ့ပါ၊
ရှင်ပြောတဲ့ ဟိုလူဆိုတာက ဆရာမရဲ့မောင်အရင်း”

“ဪ...ဒီလိုလား၊ ဒါဖြင့် သူက ညီမတို့နဲ့ တစ်ခြံ
တည်းပဲပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မနာလိုဘူးဗျာ”

“ရှင်...ဘာကိုလဲ”

“ညီမနဲ့ နီးနီးစပ်စပ် နေခွင့်ရတာကိုပါ”

“ကိုစည်သူရယ်၊ ဘာများလဲလို့”

“ကျွန်တော်လည်း ခြိမ့်သဲနဲ့ ခင်မင်ချင်တယ်”

“အခုခင်သွားကြပြီပဲ”

“ကျွန်တော့်အိမ်ကို လာလည်ရင်ရမလား”

သူက တစ်ထိုင်တည်းပင် တစ်ဆင့်တက်လေသည်။

“ဟိုလေ...ခြိမ့်သဲက အိမ်မှာတော့ သိပ်မရှိတတ်ဘူး”

“ဘာလဲ မလာစေချင်လို့ပြောတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်မအားတာပါ”

“ကျောင်းတက်နေတာလား”

“ကျူးရှင်ပြနေတာပါ”

အောင်ထိပ်စည်သူက သူမအကြောင်းတွေကို အားမနာ တမ်းပဲ မေးမြန်းစပ်စုနေပါသည်။

သူ့အကြောင်းတွေလည်း သူပြောသည်။

သူဟာ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်ပြီး မိဘနှင့် အဒေါ် အပျိုကြီးနှစ်ယောက်က အလွန်ချစ်ခင်အလိုလိုက်ကြောင်း၊ သူက ရတနာဆိုင်ကိစ္စ သိပ်စိတ်မဝင်စားကြောင်း၊ သင်္ဘောတက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေကြောင်း၊ စာမေးပွဲဖြေရဦးမှာဖြစ်ကြောင်း၊ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတချို့ရှိပေမဲ့ ခြိမ့်သဲလို မခင်ကြောင်း၊ ခြိမ့်သဲကိုတော့ တစ်ခါမြင်ဖူးရုံနှင့် ခေါင်းထဲမှတ်မှတ်မိမိရှိနေကြောင်း၊ ရေကူးကန် မှာ ပြန်တွေ့တော့ ရင်တွေ့ခုန်လာအောင် ပျော်မိကြောင်း၊ သို့သော် စကားမစရဘဲ ဂုဏ်ရှိန်နှင့် ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေသလဲ စိတ်ပူ ခဲ့ရသေးကြောင်း စတာတွေ မနားတမ်းပြောနေသည်။

ရေထဲကတက်လာပြီဖြစ်သော ဂုဏ်ရှိန်မှာ အအေးဆိုင်က မြင်ကွင်းကြောင့် ရင်တွေ့ပူလောင်ပျာယာခတ်ရ၏။

ဘယ်တုန်းက အသိတွေ့လို့ ဒီလောက်တောင် စကား လက်ဆုံ ပြောမကုန်ဖြစ်နေရသလဲ မသိပါဘူး။

ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ကောင်ဟာ စကားပြောရင်း တစ်ချိန်လုံး ခြိမ့်သဲမျက်နှာဆီမှ လုံးဝမခွာ။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ တခြားလူတွေ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ ပင် မေ့များမေ့နေသလား မပြောတတ်။

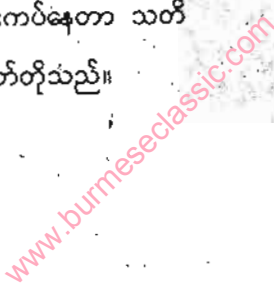
သူ နစ်မျောနေပုံက သိသာသည်။

ဂုဏ်ရှိန်သည် ဘောင်းဘီတိုနှင့် ရေစက်လက်နှင့် သူမ တို့နား ရုတ်တရက် ရောက်သွားလို့ မကောင်းလို့သာ ရေချိုးခန်းဖက် အရင်ဦးတည်ရပေမဲ့ စိတ်မချလက်မချနှင့် ယွန်းနီကို ရွတ်ခနဲ လှမ်း ခေါ်ပြီး ခြိမ့်သဲဆီ သွားလိုက်ဖို့ လက်ဟန်နှင့် အချက်ပြခွဲရပါသေး သည်။

အဲဒီယွန်းနီတစ်ယောက်ဟာလည်း ဘာမှအသုံးမကျ။

ရေကူးနေရပြီဆိုရင် အားလုံးမေ့နေတော့တာပဲ။

ခြိမ့်သဲနား တခြားကောင်တွေ ချဉ်းကပ်နေတာ သတိ မထားမကာကွယ်တတ်တဲ့ ယွန်းနီကိုပဲ သူစိတ်တိုသည်။

အပူလအပူလ (ရေကန်တစ်ခု)

ခြိမ့်သဲအနား အတူတူနေတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ။

ခြိမ့်သဲ တော်ပြီဆိုရင် သူလည်း ရေကူးရပ်တော့ပေါ့။

အခုတော့ ဟိုကောင်စကားပြောဖို့ အခွင့်အရေးရသွားပြီ။

ဂုဏ်ရှိန်သည် အမြန်ဆုံးနည်းနှင့် အဝတ်အစားလဲ ပြန်

ထွက်လာဖို့ပဲ စိတ်လောနေမိလေသည်။

ဂုဏ်ရှိန်သည် ဆံပင်ပေါ်က ရေတွေပင် ကုန်စင်အောင် မသုတ်နိုင်ဘဲ ခြိမ့်ခြိမ့်သဲအနားသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ချလာပါသည်။

ခြိမ့်သဲက သူ့ကို ကိုအောင်ထိပ်စည်သူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

မမဆိုဖီယာရဲ့ အသိမိတ်ဆွေလိုလိုပြောသဖြင့် ဂုဏ်ရှိန်လည်း သဝန်တို့ပုံပြရခက်စွာ ထိုလူနှင့် ပြီးရွှင်စွာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ရပါသည်။

“ဆရာမမောင်က မင်းသားရုပ်ပဲဗျာ၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်။ ကြိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ကိုဝင်ခဲ့ပါ” ဘာညာနှင့်စည်သူက တရင်းတနှီးဖော်ရွေသည်။

ဂုဏ်ရှိန်မှာတော့ နည်းနည်း မအိမလည်ဖြစ်ရ၏။

သူက ဒီလူကို ရှုတည်တည်ကြည့်ပြီး ခပ်တင်းတင်းဆက်ဆံဖို့ မောင်းတင်လာတာ။

ဒီကျတော့ အရှိန်ပြန်လျှော့ရတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ လိုတာထက်ပိုပြီး ပိုလိုက်လှဲနေတဲ့ ခြိမ့်သဲကိုတော့ ဂုဏ်ရှိန် သိပ်မကျေနပ်ချင်။

သိပ်မကြာဘဲ ယွန်းနီလည်း ဂါဝန်အဖြူလေးနှင့် ကုတ်အင်္ကျီမရမ်းပျော့လေး ထပ်ဝတ်ကာ သူတို့နားသို့ ကမန်းကတန်းရောက်လာပါသည်။

ထိုအခါ ခြိမ့်သဲက ယွန်းနီကို စည်သူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြန်၏။

သုံးယောက်ဆုံပြီမို့ စည်သူလည်း တခဏပြောဆိုနှုတ်ဆက်ကာ စားပွဲဝိုင်းမှ ထွက်သွားတော့သည်။

စည်သူထွက်သွားတာနှင့် ဂုဏ်ရှိန်က ဆက်လက်မအောင့်နိုင်ဘဲ ခြိမ့်သဲမျက်နှာလေးကို ခပ်တည်တည် စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ

“ခြိမ့်သဲ နင်ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမက မရဲတရဲပြန်မေး၏။

“ခုမှသိတဲ့ကောင်နဲ့ ဘာလို့ ဒီလောက်စကားလက်ဆုံကျနေတာလဲ၊ အပြုံးတွေလည်း များလိုက်တာ၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီးတော့ကွာ”

ယွန်းနီက စိတ်တိုနေပုံရတဲ့ ဂုဏ်ရှိန်ဖက် မသိမသာ အကဲခတ်မိသည်။

ဒါလေးနဲ့ စိတ်တိုစရာလား။

ခြိမ့်သဲကတော့ ခပ်အေးအေးပါ။

“စကားလက်ဆုံကျတာမဟုတ်ပါဘူး ဂုဏ်ရဲ့ ဒီအတိုင်းပါပဲ သူမေးတာလေးတွေ ပြောပြနေတာ”

“ဘာမေးတာလဲ”

“ဪ...ဒီလိုပဲပေါ့”

“ဘာဒီလိုပဲပေါ့လဲ၊ ရှင်းရှင်းပြော”

“ဂုဏ်ရယ် ရှင်ကလည်းနော်”

“ယွန်းနီ နင်ကလည်း နည်းနည်းပါးပါးတောင် အဖော်မရပါလား၊ ခြိမ့်သဲတစ်ယောက်ထဲ ဘာလို့လွှတ်ထားတာလဲ”

“ဟဲ့...ဒီနားနဲ့ဒီနားတင်ကို”

“အဲဒီဒီနားတင်ပဲ အခွင့်အရေးစောင့်နေတဲ့ကောင်ရှိတာ မတွေ့ဘူးလား”

ခြိမ့်သဲသည် မျက်နှာလေးပျက်သွားကာ...

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“အဲဒီကောင် နင့်နားကပ်ချင်လို့ ချောင်းနေတာကြာပြီ။ ငါမသိဘူးထင်နေလား၊ သူ့ကင်မ်မရီကို ငါတို့ကားနားလာလာရပ် တာ ကြာပြီ”

“ဂုဏ်ရှိန်ရယ် ကားစတန်းပဲဟယ်၊ ဘယ်ကားဘယ်နား ရပ်ရပ်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင် ခြိမ့်သဲကို ကြည့်ကြည့်နေတာ”

“သူလည်း နှုတ်ဆက်မလို့ ကြည့်တာပဲ”

ခြိမ့်သဲက ဖြေရှင်းသည်။

“ဘာလို့နှုတ်ဆက်ရမှာလဲ”

“ဆရာမနဲ့ သိနေတာ”

“မမနဲ့သိရင် မမကိုပဲ နှုတ်ဆက်ပေါ့”

“ခက်တာပဲ၊ ခြိမ့်သဲလည်း သူ့ဆိုင်ရောက်ဖူးတဲ့ဥစ္စာ”

“အဲဒါတွေမသိဘူး၊ စည်သူဆိုတဲ့ကောင် ရိုးကိုမရိုးဘူး၊ နင်ဘာသိလို့လဲ”

ဂုဏ်ရှိန်သည် ယွန်းနီဘေးက ဝင်သတိပေးလည်းမရ။

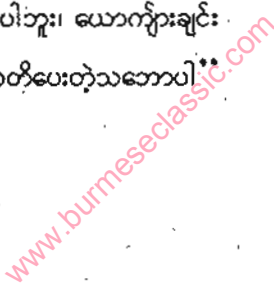
ခြိမ့်သဲကိုပဲ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ တစ်ခွန်းပြီးတစ်ခွန်း ပြဿနာ ရှာနေပါသည်။

ခါတိုင်း သူဒီလို စွက်စွက်ဖက်ဖက်ဝင်ပြောတာမျိုး မရှိ ဖူးသဖြင့် ခြိမ့်သဲက ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသလို ယွန်းနီ ကလည်း ဂုဏ်ရှိန်အမှုအရာနှင့် စကားသံကို အံ့သြနေမိသည်။

ဒါ ခြိမ့်သဲအပေါ် ဂျှေဝင်နေတာလား၊ မနာလိုသဝန်တို့ ကြောင်း ထုတ်ဖော်ဖွင့်ဟနေတာလား။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လုံးရဲ့ အကြည့်ဟာ အံ့အားတသင့် နှင့်မို့ ဂုဏ်ရှိန်လည်း သူ့ကိုယ်သူ သပိထား၍ လေသံကို လျှော လိုက်ရ၏။

“ငါက အပြစ်ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ယောက်ျားချင်း မို့လို့ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကိုသိနေလို့ ကြိုတင်သတိပေးတဲ့သဘောပါ”

“အမယ်လေးနော် အဲဒါများ ဖြေးဖြေးပြောလည်းရပါ တယ်ဟယ်”

ယွန်းနီအပြောကြောင့် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးရိပ်သန်းလာရ ၏။

ဟုတ်တော့ ဟုတ်သည်။

ကိုယ်ဘာဖြစ်သွားသလဲမသိ။ ခြိမ်းသဲနှင့် ပတ်သက်လျှင် ဒီလောကထိ ဝန်တိုပူလောင်နေမိမယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူပင် မသိခဲ့။

“ဘာမှန်းမသိဘဲ နောက်ဆိုအရောမဝင်နဲ့ ခြိမ်းသဲ”

သူတစ်ခွန်း ထပ်ပြောမိသေး၏။

ခြိမ်းသဲမျက်နှာလေးက တည်ငြိမ်ကာ မတုန်မလှုပ်တဲ့ ပုံစံ

လေး။

ဒါကိုပဲ သူ့အသည်းယားတာ။

ဖြူစင်အေးချမ်းလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးမို့လည်း စိတ်ပူရတာ

လေး။

ခြိမ်းသဲက ခေါင်းလေးငုံ့ထားသည်။ နက်ရှိုင်းစူးရှသော

ဂုဏ်ရှိန်မျက်လုံးတွေကို ရှောင်ဖယ်ချင်တာလည်းပါသည်။

သူ ခုတလော ခြိမ်းသဲကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေမှာ နွေးထွေးသက်ဝင်မှုနှင့်အတူ ငြိတွယ်လိုခြင်း။ လွမ်းမိုးလိုခြင်းတွေ ပါနေသလိုပဲဟု ခံစားမိသည်။

ယွန်းနီကလည်း ဒါကိုသတိပြုမိသည်။

သို့သော် သူ့ဒီလိုအမိန့်ပေးတာကိုတော့ ခြိမ်းသဲ သိပ်မကြိုက်ချင်။

ခြိမ်းသဲရဲ့ နှလုံးသားကို သူ့မပိုင်ဘူးလေ။

သူ့ဖက်က ပီပီပြင်ပြင် ပရိုပိုစ်လုပ်ထားတာလည်း မဟုတ်။

သူဟာ ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောလေးဖြင့် ခြိမ်းသဲကိုလိုလို

ယွန်းနီကိုလိုလို တွယ်ငြိတော့မယောင် ဟန်မူယာမျိုးရှိနေတယ်ဟု ခန့်မှန်းရသော်လည်း ဒါက ဘာမှမသေချာ။

ခြိမ်းသဲနံ့အေးကို ရောက်လာမယ့်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို သူက မနာလိုပြီး ပိုင်စိုးပိုင်နင်း တားမြစ်ရလောက်အောင် ခြိမ်းသဲ တို့ကြားမှာ ဒီအခွင့်အရေးမျိုး မရှိဘူးဟုထင်သည်။

ခြိမ်းသဲ နည်းနည်းတော့ အဆင့်ကျော်နေသည်။

သူမဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ

မသိရခင် တိုယောကျာ်း၏ ချုပ်ချယ်လွှမ်းမိုးပိုင်စိုးခြင်းကို စမ်းသပ်
မြည်းစမ်းလိုက်ရသလို ဖြစ်နေပါသည်။

လွတ်လပ်မှုကို ခုံမင်နှစ်ခြိုက်သော ခြိမ့်သဲအတွက် ဒါက
မခံချင်စရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

သူဖက်မှာကျတော့ ဘာမှမပြတ်သားဘဲနှင့် ဟိုလိုလို
ဒီလိုလိုပုံစံအချိုးလေးနှင့် နေလာခဲ့ပြီး ခြိမ့်သဲကိုကြတော့ ကြီးဦးထား
ချင်တာလား။

ဒီလိုဆိုရင်တော့ ရှင်မှားနေပြီ ဂုဏ်ရှိန်ရောင်ရေ။

အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်ကစပြီးပေးရတာပါ။

သူတို့ပြန်ပြန်မပြန်ပြန် ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲကနေ သူ့ဆီကို
အတားအဆီးမဲ့ စီးဆင်းသွားတဲ့ မေတ္တာတွေကိုမှ ခြိမ့်သဲက အချစ်
လို့ထင်တယ်။

ဟိုတစ်ယောက်ကိုပစ်ရင် ကောင်းမလား၊ ဒီတစ်ယောက်
ကိုပစ်ရင် ထိမလား ချင်ချိန်နေတဲ့ မြားပစ်သမားမှာ အချစ်ဆိုတာ
မရှိနိုင်ပါဘူး။

ဂုဏ်ရှိန်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ခိုးရှိုက်ဖြစ်သည်။

ခြိမ့်သဲကို သူနားမလည်။

မျက်ဝန်းချင်းဆုံကြည့်လိုက်ချင်ပေမဲ့ သူမက ခေါင်းငုံ့

အကြည့်လွှဲထားသဖြင့် ဂုဏ်ရှိန် ဘာမှမတတ်နိုင်။

ငါ့ကို တည့်တည့်ကြည့်စမ်းပါဟု သူပြောလိုရမလား။

သူမပုံစံလေးကိုသာ မချင်မရဲ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ယွန်းနီကတော့ ဂုဏ်ရှိန်အကြည့်ကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်နေမိ

မြဲ။

သူ့မျက်လုံးတွေကိုကြည့်ရတာ ခြိမ့်သဲအပေါ် လှိုက်လှဲနေ

သလိုပဲ။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း ယွန်းနီ မထင်

အောင်ပင် ယွန်းနီအပေါ် ဂရုစိုက်သည်။

အင်း...အနာဂတ်ကာလတစ်ခုဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရတာ

ရင်ခုန်စရာ။

တကယ်တမ်း ဂုဏ်ရှိန်ချစ်သူဟာ ဘယ်သူဖြစ်လာမလဲ။

ယွန်းနီနဲ့ ခြိမ့်သဲကရော ဘယ်လိုမျိုး ပူးစာဖက်တွေ

တွေ့လာမလဲ။

နောင်ငါးနှစ်ဆယ်နှစ်အထိ သူမတို့သုံးယောက် အခုလို မသဲမကွဲ သံယောဇဉ်တွေနဲ့ ရှိနေဦးမလား။ မှန်းဆလို့လည်း မရဘူး။

ခြိမ့်သဲက ယွန်းနီထက် ပိုလှတော့ ခြိမ့်သဲအရင် ရည်းစား ရသွားမလားဟုလည်း တွေးဆမိသည်။

ရည်းစားကအသာထားပါဦး အခုလို သာမန်မိတ်ဆွေက တောင် ဂုဏ်ရှိန်က ပူစပ်ပူလောင် မနာလိုဝန်တိုဖြစ်နေတာ ကြည့်လေ။

ခြိမ့်သဲတော့ မလွယ်။ သူမကလည်း ခေါင်းခပ်မာမာရယ် လူလေးက အေးဆေးသဘောကောင်းပေမဲ့ သူလုပ်ချင်တာရှိလျှင် သဲသဲမဲမဲနဲ့ ဇွဲကြီးတတ်သည်။

အတူတူနေလာခဲ့တာကြာပြီမို့ ယွန်းနီက အတွင်းသိအစင် သိပါ။

ခြိမ့်သဲအမူအရာကိုကြည့်ရတာ ဂုဏ်ရှိန် ဒီလိုပိုင်စိုးပိုင်နှင် ပြောဆိုတာကို ကြိုက်ပုံမရပေ။

သူတို့သုံးယောက်ကြားမှာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ယွန်းနီကလည်း ဘာမှထပ်မပြောဘဲ ရောက်လာတဲ့ ကော်ဖီပန်းကန်ကိုသာ ဆွဲယူမှုတ်သောက်နေလိုက်၏။

ရေထစ်မိတာ ကြာသွားသဖြင့် လူက ချမ်းစိမ့်နေတာမို့ ကော်ဖီပူပူ ခါးစိမ့်စိမ့်လေးကို သောက်ရတာ နွေးထွေးသွားရသည်။

ခြိမ့်သဲက ဖန်ခွက်ထဲမှ ပိုက်တံလေးကို ဆော့ကစားရင်း စားပွဲမျက်နှာပြင်ကို ကြည့်ကာ တစ်ခုခု တွေးတောနေဟန်ရှိသလို ဂုဏ်ရှိန်ကလည်း ရေကူးကန်ဖက် အကြောင်းမဲ့ ငေးမောကာ တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။

သူတို့နှုတ်ဆိတ်နေကြတော့ ယွန်းနီကလည်း ဘာမှစကား စ မစတော့ပေ။

သူတို့သုံးယောက်ကြားမှာ ပြဿနာတစ်ခုရဲ့အစဟာ ထိုအချိန်ကပဲ စတင်လာတာဖြစ်လိမ့်မည်။

အေးခဲတင်းမာမှုတွေ အမှတ်မထင်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

ကားပေါ်ရောက်တဲ့အထိလည်း ဘယ်သူကမှ ခါတိုင်းလို ဟက်ဟက်ပက်ပက် စကားတွေမဆို။ ရယ်သံတွေလည်း တိတ်ဆိတ်လို့။

သူဖွင့်လိုက်တဲ့ ကားထဲက စီဒီကထွက်ပေါ်လာတဲ့ သီချင်း
ကပင်ကြည့်ဦး။

နှလုံးသားမှာ မီးတောင်များ ပေါက်ကွဲတာ××××

အို××မင်းမသိဘူး ×××

ကြာရှည်သိုဝှက်သိမ်းလာတဲ့ ××××

ဒီအချစ်စိတ် ××× ငါမထိန်းနိုင်ဘူး ×××

ငါနှုတ်ခမ်းဖျားက ထွက်လာတဲ့ ×××

ရင်ထဲကအချစ်များ ××××

ပင်လယ်ကိုမှောက်ကာ သွန်ပစ်မယ် ××××

တောင်တွေအပိုင်းပိုင်းပြတ်စေသား ××××

မြေပြင်ကိုပြောင်းပြန် လှန်ပစ်မယ် ××××

တိမ်တွေမီးတက်ရှို့မယ်×××ငါ့ရဲ့ဒေါသများ

အချစ်မီးလျှံ××ဘာနဲ့ငြိမ်းလို့ငြိမ်းနိုင်မလဲ×××

ကြင်နာသူလေးရေ ×××

ရင်ထဲက ××× ရေလိုအေးတဲ့မေတ္တာပေး ××××။

ရေဘင်မျက်မှန်နက်ကိုတပ်ကာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း

ကိုယ်မညာတော့ဘူး

ကျွန် ကားမောင်းနေသော သူ့သဏ္ဍာန်မှာလည်း အလိုမကျ
အက်ထန်သော အရိပ်တစ်မျိုး ထင်ဟပ်နေပါသည်။

“ရွတ်...ရွတ်”

ဆရာမတို့တိုက်ထဲက ထွက်လာတော့ ခြိမ့်ခြိမ့်သဲက မြက်ခင်းစပ် ကွန်ကရစ်လမ်းလေးကနေ ဒီဖက်ကို လျှောက်လာဆဲ မှာ ခြံအပြင်တံခါးဝမှာ ရပ်နေသူတစ်ဦးက လှမ်းအသံပြုလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

ခြံတံခါးရဲ့သော့ဟာ ဟိုဖက်ဂုဏ်ရှိန်တို့အိမ်မှာ ရှိသလို ခြိမ့်သဲတို့ကိုလည်း အပိုတစ်ချောင်းပေးထားပါသည်။

ကိုယ့်နည်းသည်ဆို ကိုယ့်ဖွင့်...

သူနည်းသည်ဆို သူဖွင့်ရုံပင်။

ခေါ်သံကြားတော့ ခြိမ့်သဲက အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

သံပန်းတံခါးကြားကနေ မြင်နေရသူဟာ အရပ်မြင့်မြင့်

ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် လူရွယ်တစ်ယောက်။

ကားပါပေမယ့် ပထမဆုံးအကြိမ် ဤအိမ်သို့ ရောက်လာ တာဖြစ်သဖြင့် စည်သူက အားတုံ့အားနာ ဆင်းကြည့်တာပါ။

ကားဟွန်းကို သူရမ်းပြီးမတီးရဲပေ။

ကံကောင်းထောက်မစွာ တိုက်ထဲကနေ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ လိမ္မော်နှင့် အနက်ကွက်မှာ ကော်လံ အဖြူရိုင်းလေးပါသော ဂါဝန်မပွမကျပ်လေးကို ဝတ်ကာ လျှောက် လာသူက သူ့မျှော်လင့်သော ခြိမ့်ခြိမ့်သဲဖြစ်နေတာမို့ စည်သူက ပျော်သွားလေသည်။

“ရွတ်...ခြိမ့်သဲ”

တံခါးဘဲလ်ကိုပင် မတီးဘဲ ဝမ်းသာအားရ လှမ်းခေါ်မိ သည်။

စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ ရေညှိစိမ်းရင့်ရင့်မှောင်မှောင်နှင့် အပေါ်က ဒေါနစိမ်းဖျော့ဖျော့ ရှုပ်အင်္ကျီကို လက်ရှည်ချဝတ်ထား သော သူ့သဏ္ဍာန်ဟာ သံပန်းကြားကမြင်ရတာပင် သားနားခန့်ညား နေပါသည်။

နံနက်စောစော သူ ဒီကိုရောက်လာတာကို ခြိမ့်သဲ ယုံပင်

မယ့်။

လာလည်ပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းထားပေမဲ့ ဒီလောက် ချက်ချင်းကြီး ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။

ခြိမ့်သဲက ဒီမနက် အိမ်မှာမြီးရှည်ချက်သဖြင့် ဆရာမတို့ အိမ်အတွက် လေးဆင့်ချိုင့်ဖြင့် ဦးဦးဖျားဖျား လာပို့ပေးတာပါ။

ဆရာမတို့အိမ်က အကြီးဒေါ်လုံးက ချိုင့်ကို တစ်ခါတည်း ပြန်လှယ်ပေးလိုက်သဖြင့် လက်ထဲမှာ မယ်လမင်းချိုင့်လေးဆွဲလျက် က ခြိတ်ခါးဝဆီ လျှောက်လာသည်။

“ဪ...ကိုစည်သူ ခဏနေဦးနော်၊ သော့ယူလိုက်ဦး မယ်”

“အိုကေ”

သူ့ကိုလက်ပြုလျက် ခြိမ့်သဲက ဒီဖက်အိမ်ကလေးဆီ တက်လာသည်။

“ယွန်းနီရေ စည့်သည်ဟေ့”

သော့ဖြတ်ရင်း သတင်းပေးအော်ပြောလိုက်ပေမဲ့ ယွန်းနီ ကိုမတွေ့။ ရေချိုးခန်းထဲ ရောက်နေပုံရသည်။

ခြိမ့်သဲက ခြိတ်ခါးသော့ကိုကိုင်ပြီး လှစ်ခနဲ ပြန်ထွက်လာ စ။

စည်သူက ခပ်ပြုံးပြုံး ရပ်စောင့်နေသည်။

ခြိမ့်သဲက ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရင်း...

“ကားအထဲမသွင်းဘူးလား”

“ရတယ် ခြိမ့်သဲ၊ နေပါစေ”

သူက ကားကို ခြံပြင်မှာပဲ ဘေးကပ်ရပ်ထားခဲ့ပြီးသားမို့

ခြိမ့်သဲနှင့်အတူ လျှောက်ဝင်လာပါသည်။

“လာသာလာခဲ့ရတယ်ဗျာ၊ ညီမတို့ အိပ်ရာမှ နိုးပါဦး

မလားလို့”

“နိုးပါတယ်၊ ခြောက်နာရီလောက်ကတည်းက နိုးတာ”

“အပြင်ထွက်သွားမှာလည်းစိုးလို့ စောစောစီးစီးလာခဲ့

တာ”

“လာပါ အိမ်ပေါ်တက်ပါဦး၊ ဒီဘက်ကအိမ်လေးက

ခြိမ့်သဲတို့နေတာ”

“ခြိမ့်သဲကို တန်းပြီးတွေ့လို့ ပျော်သွားတာ”

“အိမ်ကို တော်တော်ရှာရသေးလား”

“ဟိုဖက်လမ်းမှားဝင်သွားသေးတယ်၊ ဟား ဟား”

သူ့အသံက ကြည့်နူးရွှင်ပျနေ၏။

ခြံမဲ့သဲနှင့်အတူ လှေကားပေါ်လှမ်းတက် အိမ်ထဲဝင်ထိုင်

လိုက်ရတာကိုပင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေပုံ။

“ထိုင်ဦးနော်၊ ဒီမနက် မြီးရှည်ချက်စားတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ဟာဗျာ...အားနာစရာကြီး”

“ညီမတို့ရော ဘာရိတ်ဖတ်စားပြီးပြီလား၊ ကျွန်တော်

တစ်ယောက်တည်း ဧည့်သည်လိုစားရမှာ ဖျင်းစရာကြီး”

“ဪ...အဲဒီလိုဆိုလည်း အတူတူစားတာပေါ့၊ ထမင်း

စားခန်းဘက်ကြွပါရှင်”

ထမင်းစားခန်းဆိုတာက အမှန်တော့ ဧည့်ခန်းနှင့်

တစ်ဆက်တည်းပါ။ အကန့်လေးတစ်ခုသာခြားပြီး ဇာလိုက်ကာ

အဝါနုလေးကာထားရုံသာ။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တည်းသာနေသော အိမ်ကလေးသို့

အလည်ရောက်လာတာ စည်သူမျက်နှာပူသော်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။

ခြံမဲ့သဲဘဝထဲထိ တိုးဝင်ချင်လောက်အောင် သူ့ဖက်က
စိတ်ဝင်စားမိနေပြီလေ။

သူကလေးရဲ့ အိမ်ဂေဟာကို ဝင်ထွက်ခွင့်ရသူဖြစ်ချင်
သည်။ တရင်းတနှီး ပတ်သက်ခွင့်လည်း ရချင်သည်မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော်က ရတနာပစ္စည်း ပုံစံအသစ်ကလေးတွေ
ရောက်လို့ ညီမတို့ကြည့်ချင်မလားလို့ လာပြတာပါ၊ ဒီဖက်နားက
သူငယ်ချင်းအိမ်လည်းလာစရာ ကိစ္စရှိနေတာနှင့် တစ်ဆက်တည်း
ဝင်လိုက်တာ”

ယုံယုံမယုံယုံ သူကအကြောင်းပြလိုက်ပါသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စတင်ပိုးပန်းချင်ပြီဆိုတော့
လည်း ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်သုံးရတာပဲလေ။

ဖောရိန်းနာအကြိုက် ဒီဇိုင်းသစ်ကလေးတွေ ရောက်တုန်း
ဆိုင်ကနေ ယူလာတဲ့ ပစ္စည်းဗူးကို စည်သူက စားပွဲပေါ် ဖွင့်ချပြ
သည်။

အမှန်တော့ သူတစ်ခါမှ ဒီလိုအိမ်တိုင်ရာရောက် ပစ္စည်း
လိုက်မပြုဖူးပါ။

၇၆

ဆုလေးဖွယ်(မိန်းကန်တော့အိမ်)

အခုမှ စေတနာတွေက ပေါက်လို့ ပစ္စည်းသန့်လေးတွေ ထည့်ယူလာခဲ့တာ။

ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာသော ယွန်းနီက အပြင်မှ စကားတွေကြောင့် မျက်ခုံလေးပင့်သွားရသည်။

ခြိမ့်သဲ ဧည့်သည်လို့အော်တော့ ခါတိုင်းလိုပဲ ဂုဏ်ရှိန် ရောက်လာတယ်ပဲ ထင်မိတာ။

အခုတော့ ကိုရွှေဧည့်သည်က စည်သူဖြစ်နေတာကိုး။
အင်း...ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။

ကိုစည်သူတို့ကတော့ ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်ပါလား။ တွေ့တာ တစ်ရက်ခြားမှာ အိမ်ကိုရောက်လာပြီ။

ယွန်းနီက အင်္ဂါနေ့မနက်ပိုင်း သင်တန်းသွားစရာရှိလို့ စောစောပြင်ဆင်နေတာ။

ခြိမ့်သဲနဲ့ ကိုရွှေဧည့်သည်နဲ့တော့ နှစ်ပါးသွားကရပြီပေါ့။

ယွန်းနီမျက်နှာက ပြုံးစိစိလေးလည်း ဖြစ်လာပါသည်။

သူမအဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာတော့ ထမင်းစားပွဲမှာ ဖွင့်ချထားတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာဗူးတွေတွေ့ပြီး အရမ်းစိတ်ဝင်စား

စိုးမိုး - စာပေ

သွားရသည်။

ဆရာမများ မှာထားလို့လားထင်ပေမဲ့ ကိုစည်သူက ခြိမ့်သဲနဲ့ ယွန်းနီတို့ကြည့်ဖို့ ယူလာတာဆိုပဲ။

မိန်းကလေးပီပီ လက်စွပ်လေးစွပ်ကြည့်၊ လော့ကက်လေး ကပ်ကြည့်နှင့် သဘောတွေကျသွားရပါသည်။

ဘလူးတိုးဗတ်စ်ခေါ် ကျောက်အပြားကြည်ကြည်လေး တွေကို စိန်ပွင့်လေးတွေနှင့် အနားကွပ်ထားတာများ လိုချင်စရာ။

ပတ္တမြားမှုန်မှုန် အရည်ကောင်းကောင်းလေးတွေကို အင်္ဂလိပ်စာလုံး ပုံဖော်ထားတာကလည်း မျက်စိကျစရာ။

“ငါက ဝိုင်စာလုံးလေး၊ ဝိုလှတယ်တွေ့လား”

ယွန်းနီက ဝိုင်စာလုံးအနီရဲလေးကို လက်ကမချချင်။ သူ့ရဲ့ ဝိုင်ပုံလေးက ယွန်းနီအကြိုက်။

စာလုံးက သိပ်လည်းမကြီး၊ ပြီးတော့ ကပ်ထားတဲ့ ပတ္တမြားပွင့်သေးသေးမှုန်မှုန်လေးက တအား အရည်ကောင်းတော့ ဖိတ်ဖိတ်ထနေတာ။

ကြက်သွေးရောင် ပတ္တမြားအရင့်။ ဒါမျိုးအပွင့်ကြီးရင် ဝယ်နိုင်မှာလည်းမဟုတ်။ အခုက အမှုန်အမွှားလေးတွေမို့လို့။

စိုးမိုး - စာပေ

www.burmeseclassic.com

လက်ရှိရွှေဆွဲကြိုးလေးထဲ ထည့်ဆွဲရင်အတော်ပင်။

ပိုက်ဆံကလည်း တစ်သိန်းစွန်းစွန်းဆိုတော့ မဆိုးလှ။

ကိုစည်သူက အမြတ်မတင်ဘဲ အရင်းတိုင်းဟု ပြောသည်။

ဟုတ်မှာပဲ။

“ကြိုက်တာရှိရင် ယူထားပါ။ ရပါတယ်၊ ပိုက်ဆံနောက် မှပေး၊ ကိစ္စမရှိဘူး”

“ဟေး...တကယ်နောက်မှနော်၊ တစ်လဆိုင်းလား၊ တစ်နှစ်ဆိုင်းလား အရစ်ကျလား”

ယွန်းနီက ခပ်နောက်နောက်မေး၏။

ခြိမ့်သဲက ချင်ချိန်နေပေမဲ့ ယွန်းနီကတော့ သိပ်မစဉ်းစား။

ပိုက်ဆံလည်း ချက်ချင်းရှင်းရမာမဟုတ်တော့ ယူလိုက်ရုံပဲပေါ့။ ဘာတွေဝေစရာရှိလဲ။

သူတို့သည် မြီးရှည်အတူစားကြ၊ ရတနာပစ္စည်းတွေ ရွေးကြနှင့် တစ်ထိုင်တည်းမှာပင် အတော်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သွားကြ သည်။

ခြိမ့်သဲအပေါ်ထားတဲ့ သူ့စေတနာကို ယွန်းနီကတော့

မြင်နေပါပြီ။ ဂုဏ်ရှိန်ကြောင့်တော့ မျက်ခုံးလည်း လှုပ်ရပါသေး ၏။

ခြိမ့်သဲလည်း ရိပ်မိမှာပါ။

ရတနာဆိုင်ပိုင်ရှင် သူ့ဌေးသား ပညာတတ် ရုပ်ချော သဘောကောင်းလေးပဲဟာ။ အပေါ်ယံကြည့်ရင်တော့ အချက် အလက်တွေက မဆိုးပါဘူး။

မျိုးရိုးတို့ အကျင့်စာရိတ္တတို့လည်း ပြောစရာမရှိဘူးဆိုရင် ကိုစည်သူဟာ ခြိမ့်သဲစဉ်းစားလောက်တဲ့သူပင်။

သူပုံစံကလည်း ခြိမ့်သဲအပေါ် တော်ရုံစိတ်ဝင်စားတာ မကဘူးလေ။

ကြည့်တာနဲ့တင် သိသာနေတာပဲ။

ဒီရွှေစွန်ညို ဘာလို့ဝဲလာသလဲ အထူးပင်ပြောစရာမလို။

“ငါတော့ ဒီလော့ကက်လေး ယူလိုက်ပြီခြိမ့်ရေ၊ ပိုက်ဆံ ကတော့ လခထုတ်မှပဲပေးမယ်၊ ရတယ်နော် ကိုစည်သူ”

“ဟာ...ရပါတယ်၊ ယူထားပါ”

ယွန်းနီက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသမားမို့ စည်သူနှင့် တခဏ

ချင်း ရင်းနှီးသွားပါသည်။

ခြိမ့်သဲကတော့ အားတုံအားနာ။

မျက်လွှာလေးစင်းချကာ ဖြူနုသောလက်ချောင်းလေးတွေ ကိုကော့လျက် သူပေးသော လက်စွပ်တွေကို တစ်ကွင်းပြီးတစ်ကွင်း စွပ်ကြည့်နေရတာ သူလည်း မော်ဒယ်လ်ကျနေတာပါပဲ။

“ဟာ အဲဒါလေးနဲ့ အရမ်းလိုက်တယ်ဗျာ၊ နော် ယွန်းနီ၊ ဟုတ်တယ်မို့လား”

တကယ်လည်း ဖော့ဖယောင်းလေးလို နူးညံ့သွယ်ပျောင်းနေတဲ့ လက်ချောင်းအိအိလေးတွေဟာ ဘာအရောင်၊ ဘာပုံစံနဲ့ဖြစ်ဖြစ် လိုက်ဖက်ကြည့်လို့ကောင်းနေတာပါပဲ။

စည်သူသည် ဖြစ်များဖြစ်နိုင်လျှင် ဤမျှလှပကော့ညွတ်သော လက်ချောင်းဖြူနုနုလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ထိတွေ့ချင်မိသည်။

ပြီးတော့ ညာဖက်လက်သူ ကြွယ်လေးမှာ အထိမ်းအမှတ်လက်စွပ်လေးတစ်ခုကို ကိုယ်တိုင်ဝတ်ပေးခွင့်လည်း ကြံချင်ပါသေးသည်။

ဤစိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့အတွက် ပထမ

စိုးမိုး - စာပေ

ဒီယံမညာတော့ဘူး

ဒါ ခြေလှမ်းကို သူစတင်လှမ်းခဲ့တာ။

သူ ငေးနေမိဆဲမှာ။

“ဟယ်...ကိုးနာရီတောင်ရှိပြီ၊ ယွန်းနီ သင်တန်းသွားရ

အယ်၊ ဒါတွေမြင်လို့ မေ့နေတာ၊ ဟဲ ဟဲ”

ယွန်းနီက ခုမှ အူယားဖားယား ထရပ်လိုက်ပါ၏။

“ကဲ ကိုစည်သူရေ အေးအေးဆေးဆေးနေဦး၊ ယွန်းနီ

ဘာ့ လစ်တော့မယ်၊ ဒီမှာနော် ဒါလေးတစ်ခုပဲယူထားတာ၊ လခဇုတ်မှ ပေးမှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ”

ယွန်းနီက ပြောပြောဆိုဆို အပြင်ထွက်ဖို့ ပျာပျာသလဲ

ပြင်ဆင်ကာ ကမန်းကတန်းပဲ ထွက်သွားပါသည်။

“သူကရော ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲဗျ”

အခုမှ ကိုစည်သူက မေး၏။

“နာမ်အကူသင်တန်းမှာ ဆရာမလေး၊ သူကလည်း နိုင်ငံ

အပြင်ထွက်ချင်နေတာ၊ ဖောရိန်းရူးထဲမှာ ယွန်းနီလည်းပါတယ်”

“ဟား...ဟား ကျွန်တော်လည်း ဘာထူးလဲ”

စိုးမိုး - စာပေ

“ရှင်ကတော့ ပင်လယ်ပျော်မင်းသားကြီး ဖြစ်ချင်တာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့လည်း စိတ်ဖြောင့်

ချင်လာပြီ”

စည်သူက သူမထံ မထိတထိလေးကြည့်လျက် စကား

လိုက်စဉ်မှာ

“ဟိတ်...ကောင်မလေးနှစ်ယောက်”

နှုတ်ကအသံပြုရင်း စေ့ထားသောမှန်တံခါးကို ဖျတ်

တွန်းဖွင့်လိုက်သူတစ်ယောက်။

“ခြံမဲ့သဲ...ယွန်းနီ”

ဂုဏ်ရှိန်သည် ခါတိုင်းလိုပဲ အော်ကျယ်ကျယ်ခေါ်

အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

ဧည့်ခန်းကဆက်တီမှာ အတူရှိနေသူနှစ်ဦးကို ပြန်

အမြင်မှာ ဂုဏ်ရှိန် ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းတုံ့ အံ့အားသင့်သွား

သည်။

နံနက်အစောကြီးမှာပင် မထင်မှတ်သောဧည့်သည်

ရောက်နေပါလား။

သူထက်ပင် ဦးအောင် အရင်ရောက်နေသူကိုကြည့်ရင်း

ဥတ်ရှိန်မျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်သွားရသည်။

မျက်ခုံးကိုစုံပင့်ကာ...

“ကိုစည်သူပါလား၊ ဘယ်ကနေ မျက်စိလည်လာတာ

လဲဗျ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ခြံမဲ့သဲတို့ကို ပစ္စည်းဒီဇိုင်းအသစ်လေးတွေ

လာပြရင်း ရောက်လာတာပါ”

စည်သူကလည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အကြောင်းပြလိုက်

သည်။

“ဪ...ဒီလိုလား၊ ကိုစည်သူက ကတ်စတန်မာအသစ်

တွေကိုကျ တယ်မျက်နှာလိုက်ပါလားဗျ၊ အိမ်တိုင်ရာရောက်ကို

သန်ဆောင်မှုပေးတယ်ဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော့်အစ်မဆီတောင် အရင်ဝင်

မလာဘူး”

“ဟာ...အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ နည်းနည်းစောနေလို့

အားနာလို့ပါ၊ ပြီးတော့ ခြံမဲ့သဲကိုလည်း ခြံထဲမှာလှမ်းတွေ့လိုက်တာ

နဲ့ ဒီဖက်အိမ် အရင်ရောက်လာတာ”

ဂုဏ်ရှိန် ခပ်တည်တည် ငြိမ်ချက်ထောက်တာမို့ မျက်နှာ
စိမ်းဖြစ်တဲ့ စည်သူက ကမန်းကတန်း ဖြေရှင်းစကားဆိုရာသည်
ခြိမ့်သဲသည် ဂုဏ်ရှိန်လေသံနှင့် မျက်နှာထားကို အနည်
ငယ် အမြင်ကပ်သွားရ၏။
စည်သူသည်တစ်ယောက်ကို မလိုလားတဲ့ ဟန်မူယာမျိုးပင်
စည်သူကို သူမနှစ်မြို့တာသည် ခပ်တင်းတင်း သူ့မျက်နှာ
ထားမှာ ပေါ်လွင်နေသည်။
“အေးဗျာ...မမအင်ကြင်းလည်း အိမ်မှာရှိတော့ အထောက်
ပဲပေါ့”
“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကျွန်တော်သွားလိုက်ဦးမယ်”
ဂုဏ်ရှိန်သည် ဘာဘာညာညာ မစဉ်းစားဘဲ စည်သူ့
အမြန်ဆုံး ပထုတ်လိုက်သည်။
စည်သူက သူ့ရတနာများတွေ သူ့ကောက်ထပ်သိမ်းဆည်း
ပြီး ခြိမ့်သဲကို နှုတ်ဆက်ကာ ဟိုဘက်တိုက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်
ကွယ်သွားပါသည်။
ခြိမ့်သဲနှင့် ကြာကြာစကားပြောဖို့ ရည်ရွယ်ပေမယ့်

အခွင့်အရေးကို ဂုဏ်ရှိန်က မပေး။
ယောက်ျားချင်းမို့ ဘာသဘောလဲသိတော့ အောင်သီး
ဘာင့်သက်ဖြစ်ရသည်။
ဂုဏ်ရှိန်က စည်သူထွက်ခွာသွားလျှင် ခြိမ့်သဲမျက်နှာကို
တံတိုစွာ ရှုတင်းတင်းစိုက်ကြည့်လိုက်ပါ၏။
“ယွန်းနီရော”
ခြိမ့်သဲကလည်း တုံးတိတ်သာဖြေ၏။
“ဒါဆို အခုအိမ်မှာ နင်တစ်ယောက်တည်းပေါ့”
ခြိမ့်သဲက ဘာမှထပ်မဖြေ။
“ကျွတ်...အဲဒါများ ဟိုကောင်နဲ့နှစ်ယောက်ထဲ
စကားပြောနေရလား၊ သူ နင့်ကိုဘာထင်မလဲ”
“ဘာထင်စရာရှိလို့လဲ”
“နင်သိပ်မလွယ်ဘူးလား”
“ဘာပြောတယ်”
ခြိမ့်သဲ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ဒါ သူမကို တမင်
တစ်သက် စော်ကားမော်ကား မခံချင်အောင်ပြောနေတာလေ။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သိတာ ဘာမှမကြာသေးဘဲ အဲလောက်အခွင့်အရေးမပေးရဘူးဟ”

“ဘာအခွင့်အရေးလဲ၊ သူ ရတနာပစ္စည်းလာပြလို့ ကြည့်နေတာပဲ”

“အဲဒါက ဘမ်းပြတာပါ၊ ခြိမ့်သံ မသိဘူးလား”

“နင်ကရော ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘမ်းပြတယ်ပြောရအောင် သူ့မှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်ရှိသေးလို့လဲ”

“သူ နင်အပေါ်မရိုးသားဘူးကွ၊ နားလည်ရဲ့လား”

“မရိုးသားဘူးဆိုရင်ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒါ ခြိမ့်သံကိစ္စပဲ”

“ဘာ နင်က ဒီကောင့်ကို ကြိုက်နေတာလား”

ဂုဏ်ရှိန် သူမအနားသို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ တိုးကပ်သွား

၏။

ကြည့်ဦးလေကွာ ဒီလိုပမာမခန့် အေးတိအေးစက်လေ မျက်လုံးမှူးစင်းကြည့်တာကိုပဲ ဂုဏ်ရှိန်ရင်ထဲ ပေါက်ကွဲရတာ

“ပြောစမ်းပါ၊ သူ့ကိုကြိုက်နေလား”

ရုတ်တရက် ဂုဏ်ရှိန်က သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်

ရမ်းပစ်လိုက်မိ၏။

“ကြိုက်တယ်ဆိုရင်ရော ဂုဏ်နဲ့ဘာဆိုင်သလဲ၊ ငါ့လက်

ထဲထွတ်”

“မလွတ်ဘူး၊ ဒီကောင့်ကို နင်လက်မခံရဘူး၊ နင့်နားမှာ

သူ့ကိုလုံးဝမမြင်ချင်ဘူး”

“အို...နင်က ဘာဆိုင်လို့ အမိန့်ပေးရမှာလဲ”

ခြိမ့်သံလည်း စိတ်တိုသွားရ၏။

ဂုဏ်ရှိန်က သူမမျက်လုံးထဲ စူးနစ်စွာ ခပ်ပြင်းပြင်းစိုက်

ကြည့်နေမိ၏။

မသိဘူးလား၊ ဘာဆိုင်သလဲမသိဘူးလား။

ဒီလိုဘာကြောင့် ဝန်တိုပေါက်ကွဲရသလဲဆိုတာ နားမလည်

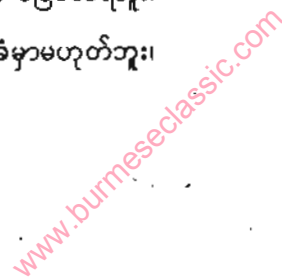
ဘူးလားကွာ။

သူ့နှလုံးသားတွေက ဆူညံမြည်ဟီးလှုပ်ရှားနေသည်။

“နင့်ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်လို့ပေါ့၊ ဒီမှာ ခြိမ့်သံ နင်က ဂုဏ်ရှိန်

ဆိုင်အတွက်ကလွဲရင် ဘယ်ယောက်ျားအတွက်မှ မဖြစ်စေရဘူး၊

နင့်နားကို ကပ်လာရင် ငါဘယ်သူမှ သည်းခံမှာမဟုတ်ဘူး။

နားလည်လား”

“နင်ပိုင်ရအောင် ခြိမ့်သဲက အရပ်မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သဘောနဲ့ ငါ ဘယ်သူ့ကိုပဲချစ်ချစ်ပေါ့”

“မရဘူး၊ ငါ့ကိုပဲချစ်ရမယ်”

“မချစ်ဘူး”

“ငါကချစ်ဆိုရင် ချစ်လိုက်ကွာ၊ ဒါပဲ”

“ဟင့်အင်း၊ အဲလို ဇွတ်တရွတ်ဆို ငါမုန်းတယ်၊ လွတ်စမ်းဂုဏ်ရှိန်”

သူ့လက်တွင်းမှ ခြိမ့်သဲက ရုန်းထွက်သည်။

ဆတ်ဆတ်ထိမခံသော ပုံစံလေးကို ဂုဏ်ရှိန် ပိုအသည်းယားသည်။ သူ့ကိုစိန်ခေါ်နေသလို၊ သူ့စိတ်ကို ဆွပေးသလို ဖြစ်နေ၏။

သူမပခုံးကို ခပ်ဖိဖိနှင့် ပိုမိုတင်းကျပ်အောင်ပင် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

ခြိမ့်သဲလည်း လန့်ဖျပ်ပြီး ရင်တဒိတ်ဒိတ် တုန်သွားရ၏။ နီးကပ်နေသော သူ့မျက်နှာကို စိတ်တိုတိုနှင့်ကြည့်ရင်-

ရင်ဘတ်ကို တအားတွန်းဖယ်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့တာကြာပြီ။

သူဒီလိုရဲတင်းစွာ ကိုယ့်ကို အနိုင်ပိုင်းတဖွတ်ထိုးဆန်လိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမှ မထင်ခဲ့မိ။

“ဂုဏ်...ဖယ်စမ်းပါ၊ ငါ့လက်တွေ့မှာပြီ”

“နင်မှ ငါ့စကားနားမထောင်တာ”

သူက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဆိုသည်။ ပခုံးသားလေးကို ဆုပ်ထားရင်း ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းဖက်ထားလိုက်ချင်စိတ်က ဖြစ်မိသည်။

သူမကိုယ်လုံးလေးကလည်း ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်းကပင် ဂုဏ်ရှိန်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လုလုဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။

ထွက်သက်နွေးနွေးက ခြိမ့်သဲပါးပြင်လေးဆီ ရိုက်ခတ်နေ၏။

“နင်မှကောင်းကောင်းမပြောဘဲ”

“ငါစိတ်တိုအောင်မလုပ်နဲ့”

“ဖယ်ဆိုမှ”

“နင် ငါ့ကိုချစ်မှာလား”
 “ဟင့်အင်း”
 “ဘာလို့လဲ”
 “နင်က ယွန်းနီကိုသဘောကျတာ”
 “မဟုတ်ဘူး”
 “ဟုတ်ပါတယ်”
 “သိပ်သဘောတူတယ်ပေါ့”
 “ဟုတ်တယ်၊ သဘောတူတယ်”
 “ယွန်းနီက ဘာပြောလို့လဲ”
 “ဘာပြောစရာရှိမှာလဲ၊ ကိုယ်တိုင်မြင်နေတာပဲ”
 “ခြံမိသဲ ဘာဖြစ်တာလဲ”
 “နင်နဲ့တရင်းတနီးပဲဥဇွာ”
 “ရင်းနီးခင်မင်တိုင်း ချစ်ရမှာလား”
 “ဒါပေမဲ့ နင်စိတ်ကူးပါတယ်”
 “ငါ့ထက်ပိုသိလို့လား”
 “နင်ရွေးချယ်နေတယ်”

“နှစ်ယောက်လုံးက ချစ်စရာကောင်းနေတယ်လေ”
 “အဲလိုရွေးတာကိုပဲ မုန်းတာ”
 “ငါအလကားစ၊တာပါဟာ”
 “မယ့်ဘူး၊ ခြံမိသဲလည်း ယှဉ်ပြီးရွေးခွင့်ရှိတယ်”
 “ကျွတ်...နင်ကွာ”
 “ကိုစည်သူ ငါ့ကိုပရိသိက္ခာလုပ်ရင် နင်နဲ့ယှဉ်ရွေးမယ်၊
 စဉ်းစားလိုက်မယ်လေ”
 ခြံမိသဲစကားက သူ့ကို အထိနာစေသည်။
 “ခြံမိသဲ”
 “ငါ့လက်ကိုလွှတ်တော့ ဂုဏ်”
 “အဖြစ်သည်းလိုက်တာ၊ မလွှတ်ဘူးကွာ၊ ဘာဖြစ်လဲ”
 “မလွှတ်ရင်တွေ့မယ်၊ ကဲ”
 “ဘုန်း...ဘုန်း”
 ခြံမိသဲက သူ့ကိုထုရိုက်၏။ သူ ဂရုမစိုက်ဘဲ ပိုပြီးဖက်
 ပစ်လိုက်သည်။
 “ဂုဏ်နော်”

သူမက လက်သည်းနှင့်ဆိတ်သည်။ ဂုဏ်ရှိန်က ပိုစ၊ ချင်ကာ သူမလက်ကလေးတွေ ဖမ်းချုပ်ပြီး ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်၏။

ဂုဏ်ရှိန်က ချစ်လို့စတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခြိမ်းသဲက သူမကို လျှော့တွက်သည်။ တန်ဖိုးမဲ့စေသည်ဟု အထင်လွှဲမိသည်။

“ဟင်...ကြည့်စမ်း”

သူက မရအရ ပါးပြင်လေးကို ဖက်နမ်းပြလိုက်သည်။ ဆိုဖာပေါ်မှီလှဲချသော ပုံစံလည်း ဖြစ်နေတာမို့ ရှက်ထိတ်လန့်စွာ ကျုံးထသည်။

ဂုဏ်ရှိန်က ဖယ်မပေးဘဲ သူ့ကိုယ်နှင့် ဖိကပ်ထားတော့ ခြိမ်းသဲ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ သူ့လက်မောင်းစွန်းတွေ၊ ပခုံးစပ်တွေ မိရာဖမ်းကိုက်ပစ်မိ၏။

“ကဲဟယ်...မှတ်ထား”

“အား”

ခြိမ်းသဲက တကယ်နာအောင် ဖိကိုက်သဖြင့် ဂုဏ်ရှိန် အလန့်တကြား ကိုယ်ကြီးပြန်မတ်သည်။

“ဟာကွာ...နင်ကတကယ်လုပ်တယ်”

အင်္ကျီကို ဖယ်ကြည့်တော့ ခြိမ်းသဲရဲ့သွားချွန်ရာလေးတွေ နှစ်ဝင်နေတာ အကွင်းလိုက်မြင်ရ၏။

“အဲဒါမှတ်ထား၊ ဟွန်း”

သူ့အိုင်ကိမိတုန်း ခြိမ်းသဲက မျက်စောင်းထိုးကာ လှစ်ခနဲ ထပြေးပါသည်။

သူမအခန်းထဲပြေးဝင်ပြီး တံခါးကိုပါ ခိုင်းခနဲဆောင့်ပိတ် သွားသဖြင့် ဂုဏ်ရှိန် ဘာမှမတတ်နိုင်။

သူမပေးသွားတဲ့ ပခုံးစွန်းက ဒဏ်ရာကိုသာ လက်နှင့် အသာပွတ်ရင်း နှုတ်ခမ်းကိုက်လျက် ရပ်ကျန်ရစ်၏။

“ကိုစည်သူလာတာ ဂုဏ်သိသွားသေးလား”

“သိမှာပေါ့”

ခြိမ့်သဲက မျက်နှာလှဲပြီး သေချာမဖြေ။

သင်းအကြောင်းကို ပြောကိုမပြောချင်သေး။

လူကို ဘာမှတ်နေသလဲမသိ။

သူရည်းစားစကားပြောရင် မငြင်းလောက်ဘူးလို့များ

တွက်ထားသလား။

ခြိမ့်သဲကလည်း သူ့တွက်ကိန်းနှင့် ပြောင်းပြန်ဖြစ်အောင်

လုပ်ပြချင်သေးတာ။

“နင် ဒီနေ့ အပြင်မထွက်ဘူးလား”

“နေ့လယ် ကျူရှင်ကို သူတို့က ဖျက်လိုက်တယ်”

“ဒါဆိုအေးဆေးပေါ့၊ နင်အိပ်ချင်အိပ်ဦးလေ၊ ညစာဘာရှိ

လဲ၊ ဘာလုပ်ထားရမလဲ”

“ရပါတယ်၊ ယွန်းနီစားချင်တာလုပ်ပေါ့”

“ကွင်းသုပ်နဲ့ ဘူးသီးဟင်းခါးလုပ်မယ်၊ ပြီးတော့ ကြက်အူ

ချောင်းလေးကြော်လိုက်မယ်၊ အိုကေတယ်မို့လား”

ခြိမ့်သဲသည် ထိုနေ့က ဘာဖြစ်မှန်းမသိ အိပ်ရာပေါ်သာ
ခွဲနေမိ၏။

ညနေ ယွန်းနီပြန်လာတော့လည်း သိပ်စကားမပြောဖြစ်။

ယွန်းနီက ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲရင်း ခုထိ ခုတင်ပေါ်

ကမဆင်းတဲ့ ခြိမ့်သဲကို

“ခြိမ့် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခေါင်းကိုက်နေတာလား”

“အင်း”

“ဆေးသောက်ပြီးပြီလား”

“အင်း”

“ကိုစည်သူကြီး နင့်ကို ဘာတွေပြောသွားလို့လဲ၊ ဟဲ

ဟဲ”

“မပြောပါဘူး”

“အင်းပါ”

ယွန်းနီက ပြောပြောဆိုဆို အခန်းထဲကပြန်ထွက်ပြီး ရေခဲ
သေတ္တာသွားဖွင့်သည်။

သူဟာသူ မီးဖိုခန်းထဲ အလုပ်တွေရုပ်၊ အညော်နဲ့တွေ
ရလာပေမဲ့ ခြိမ့်သဲက အခန်းထဲကမထွက်။

ထမင်းစားပွဲပြင်ပြီးမှ ယွန်းနီခေါ်မှ ညစာထွက်စားသည်။

ပြီးလျှင် ညဦးပိုင်း ကိုရီးယားကား ထိုင်ကြည့်မိကြပေမဲ့
ခြိမ့်သဲစိတ်တွေက ဇာတ်လမ်းထဲ အာရုံမရောက်လှပေ။

ယွန်းနီက အပြင်တစ်ခေါက်ထွက်ပြီး စာအုပ်အငှားဆိုင်
သွားသေး၏။

ပြီးလျှင် ကိုးနာရီကားကြည့်သည်။

ခြိမ့်သဲက တီဗီဖင်မကြည့်တော့ဘဲ အိပ်ရာဝင်လိုက်၏။
အခန်းထဲမှာ အမ်ပီဖိုးပလေယာလေးနှင့် ပေါ့ပ်ဖြူးဇစ်သံလေးကို
အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်နေမိတာ။

တီဗီအစီအစဉ်ပြီးတော့ ယွန်းနီက မီးတွေပိတ်၊ တံခါးတွေ
စစ်ဆေးသည်။

ညက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်ကျသွားလေပြီ။

အခန်းလေးက ဝေါလ်လင့်ပ်ပြာလေးတစ်လုံးတည်းသာ
ဒွင့်ထားသဖြင့် ပြာမှုန်မှုန်လေးနှင့် တိတ်နေပါသည်။

ခြိမ့်သဲက နားကြပ်လေးတပ်ကာ သီချင်းနားထောင်နေတာ
နဲ့ ယွန်းနီကလည်း သူမကို မနေဝင့်ယှက်တော့ပေ။

သူမရဲ့ အိပ်ရာလေးဆီသို့သာ တန်းတန်းမတ်မတ်
လှမ်းသွား၏။

နောက်မှ အိပ်ရာဝင်လာသော ယွန်းနီက ခဏအကြာမှာပဲ
အသက်ရှူသံမှန်မှန်နှင့် အိပ်ပျော်သွားလေပြီ။

ခြိမ့်သဲရင်ထဲမှာတော့ မနက်ပိုင်းက အဖြစ်အပျက်ဟာ
ခုထိ သွေးမအေးသေး။

ဂုဏ်ရှိန်ရဲ့ ရီဝေဝေ စူးနစ်နစ်အကြည့်တွေကို ပြန်သတိရ
မိသည်။

နီးနီးကပ်ကပ် နေခဲ့သော အခြေအနေကို ပြန်တွေးတိုင်း
တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူရှက်ရွံ့သလိုကြီး ဖြစ်မိ၏။

ခြိမ့်သဲသည် သူမပါးပြင်ကို လက်ချောင်းလေးများနှင့်

အသာအယာ ထိတွေ့ပွတ်သပ်ရင်း မကျေမနပ် ဗလောင်ဆုမိခင်။
နောက်သလိုလို စသလိုလိုနှင့် သူ ခြိမ့်သဲပါးကို ထိကပ်
နမ်းရွိုက်သွားခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ခြိမ့်သဲကို မလွှတ်တမ်း အတင်းအကျပ်
ဖက်ထားခဲ့သည်။ ခြိမ့်သဲသာ သူ့ကိုနာအောင်မလုပ်ရင် သူ့သတိ
ဝင်မှာကိုမဟုတ်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အရူးအမူး အထိအတွေ့ဟာ
သူ့မကို ခုထိရင်တုန်မပြေစေနိုင်။

သူမရင်ထဲ တုန်လှုပ်လှိုက်ခုန်နေဆဲပါ။

ဂုဏ်ရှိနို့ကိုတွေ့ရင် ခြိမ့်သဲ ဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ရမလဲ
မတွေးတတ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုရှောင်နေဦးမည်။

ခြိမ့်သဲပေးလိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာက အတော်နာနေမလား။

အမြင်ကပ်ကပ်ကြားကပင် စိုးရိမ်မိပါသေးသည်။

ပြီးတော့ တစ်စုံတစ်ယောက် ရိပ်မိသွားမှာ ပိုဆိုးသည်။

သူ့လည်း ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ပျောက်နေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခြိမ့်သဲကို လွယ်လွယ်စမ်းလို့မရနိုင်ဘူးဆိုတာ
တော့ သူ့သိသွားလိမ့်မည်။

ဒီအကြောင်းတွေ ယွန်းနီကို သူပြောမလား။

ပြောချင်လည်း ပြောပါစေလေ။

ဘာတဲ့။ နှစ်ယောက်စလုံးက ချစ်စရာကောင်းတယ်တဲ့။

ဒါဟာ သူမနုလုံးသားထဲက စစ်မှန်တဲ့ ခံစားချက်ကို
ဇော်ကားတဲ့စကားပဲ။

ခြိမ့်သဲသည် မခံချင်စိတ်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ချက် မှဲ့ရှို့မိ
သည်။

ယွန်းနီက သူ့အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ မသိပေ
မဲ့ ခြိမ့်သဲကတော့ ဒီလိုမပြတ်မသား တွေ့ရတဲ့ သူ့ကိုပညာပေးချင်
စိတ် ပေါက်မိတာအမှန်။

ကိုစည်သူဖြင့် ခြိမ့်သဲကို ဘာမှဖွင့်မပြောရသေးဘဲ သူက
ဖြစ်နေလိုက်တာများ။

သူ့အလှည့်ကျ ပြိုင်ဖက်ပင် ပေါ်မလာစေချင်။

သူ့ကြတော့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကြား ရှုပ်ထွေးသော

ပတ်သက်မှုလေးဖြင့် မပီမပြင် တိုးသာဆုတ်သာနှင့် ချိန်ဆရွေးချယ်
နေသည်။

ဂုဏ်ရှိန် နင်မျှော်လင့်သလို ငါ့အချစ်ကို လွယ်လွယ်
ရမယ်မထင်နဲ့။

Hey baby When we are together
Doing things that we love every time
You are near I feel like I'm in heaven,
Feeling high I don't want to let go.
girl I must need you to know girl...

မနက်ခင်းမှာ No Promises သိချင်းသံလေးနှင့် နိုးလာရ

၏။

ဘယ်ကသိချင်းသံလဲ။

ခြိမ့်ခြိမ့်သဲက တစ်ချက်အပျင်းဆန့်ရင်း ထထိုင်လိုက်ပါ

သည်။

ညဝတ်ဂါဝန် အသားပျော့ပျော့ ခပ်ပါးပါးအပြာနုလေးကို

ဝတ်ထားတာမို့ အသာဆွဲချရင်း ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

ဟင်း...အပြင်မှာ စကားသံလည်းကြားနေတာပဲ။

ဝရန်တာဆီမှ မသဲမကွဲစကားသံတို့က အခန်းထဲထိ ပျံလွင့်

နေသည်။

ဟော့တော့ ဂုဏ်ရှိန် ရောက်နေပြီလား။

ခြိမ့်သဲသည် အပြင်ထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းလေးတုန့်ကာ တွေ့ဆ

သွားရ၏။

“ဂုဏ် နေဦး၊ ခြိမ့်သဲနိုးပြီထင်တယ်၊ ကြည့်လိုက်ဦး

မယ်”

ယွန်းနီအိမ်က ဝရန်တာကနေ အထဲဖက်သို့ဝင်လာသည်။

ခြိမ့်သဲသည် အိပ်ရာပေါ် ကမန်းကတန်း ပြန်လှဲချလိုက်

မိ၏။

မျက်လုံးကို တင်းတင်းမှိတ်လိုက်စဉ် တံခါးတွန်းဖွင့်သံ

နှင့်အတူ

“ခြိမ့်သဲရေ နိုးပြီမို့လား၊ ထ ထ”

“အင်း”

“အိပ်ပုတ်မနေနဲ့လေ၊ ခုနစ်နာရီတောင်ထိုးတော့မှာ”

“ဟုတ်လား၊ အိပ်လိုကောင်းနေတာ”

“အပြင်မှာ ဂုဏ်တောင်ရောက်နေပြီ”

ဂုဏ်ရှိန်ရောက်နေပြီဆိုတော့ ရင်ထဲထိတ်ခနဲခုန်ရ၏။

“ယွန်းနီတို့ အပြင်သွားမလို့လား”

“အင်းပေါ့၊ ဘာရိတ်ဖတ်စံသွားစားမယ်လေ၊ မြန်မြန်

သွပ်”

“နင်ပဲလိုက်သွားတော့ ယွန်း”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါအိပ်ချင်သေးတယ်”

“ဟာ...မရဘူးကွာ၊ ထတော့”

ယွန်းနီက သူမကိုလာဆွဲထူဟန်ပြင်သည်။

ခြိမ့်သဲက ပေကပ်ကပ်နှင့် ဆွဲထူမရ။

သူမ ဂုဏ်နဲ့မတွေ့ချင်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာလည်း မျက်နှာပူနေမိသည်။

အိပ်ရာနိုးတယ်ဆို သူ ဒီဖက်ကိုရောက်နေမယ်လည်း

မထင်တော့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုလည်းမရှိ။

“နင်တို့ပဲသွားစမ်းပါဟယ်”

“နင်ကိုစောင့်နေတဲ့ဥစ္စာ”

“ငါဘာမှမစားချင်ဘူး ယွန်းနီရဲ့”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

ယွန်းနီက သူမနဖူးကို ဖျတ်ခနဲ စမ်းလိုက်၏။

“ကောင်းပါတယ်၊ ဖျားတာမဟုတ်ဘူး”

“မဖျားရင်လည်းလိုက်ခဲ့ဟာ”

“ဟိုဟာလေ ငါနည်းနည်းစိုက်အောင်နေလို့ ယွန်းနီရဲ့

ဂုဏ်မေးရင် အိပ်နေတယ်ပဲပြောလိုက်”

“ခြံမဲ့သဲက လုပ်ပြီကွာ”

“အပြန် ငါ့ဖို့ မုန့်တစ်ခုခုဝယ်လာခဲ့ပေါ့”

“ကဲ ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ ငါနဲ့ဂုဏ်နဲ့ပဲသွားရမှာပေါ့

ငါက သူနဲ့နှစ်ယောက်တည်း သိပ်သွားချင်တာမဟုတ်ဘူး”

“အဲမယ် ဘာဖြစ်လို့”

ခြံမဲ့သဲက မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ ပြန်စလိုက်၏။

“အမြဲတမ်း သုံးယောက်သွားနေကျဟာကို”

“တစ်ခါတလေပဲဟယ်”

ယွန်းနီက တံခါးကို အသာလေးဆွဲပိတ်ပြီး ဝရန်တာကနေ

နားစွင့်စောင့်စားနေပုံပေါ်တဲ့ ဂုဏ်ရှိန်ကို

“သူ့စောင့်ရင်မောတယ် ဂုဏ်ရေ”

“အိပ်တုန်းလား”

“ဟုတ်ပါ၊ နွီးလို့ကိုမထဘူး”

ဂုဏ်ရှိန်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်ပြင်းရှိက်မိသည်။

သူထင်တော့ထင်သားပဲ။

ခြံမဲ့သဲ သူ့ကို တမင်ရှောင်နေတာ သဘောပေါက်သည်။

မနေ့က သူ့အပြုအမူကို စိတ်ဆိုးသွားတာသေချာသည်။

ဂုဏ်ရှိန်က ချစ်သူပေးတဲ့ဒဏ်ရာကို လက်နှင့်အသာအုပ်

ကိုင်ရင်း သူမကို စွဲလမ်းနှစ်သက်မိတာ ပိုလို့သေချာသွားရ၏။

မင်းဘယ်အထိ ပုန်းရှောင်နေနိုင်မှာလဲ ခြံမဲ့သဲရာ။

တွေ့ရင်တော့ တောင်းပန်စကားတစ်ခွန်းလောက်

ပြောမလို့ပဲ။

ခွင့်မပြုဘဲ နမ်းခွဲမိတာ ငါ့အပြစ်ပါ။

သဘောကောင်းတဲ့ နင်က ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်မယ်လို့ ငါထင်
ပါတယ်။

တကယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုယ်ငါ သေချာမသိဘဲ နင့်ကို
နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ငြိတွယ်နေမိတာယုံပါဟာ။

ဂုဏ်ရှိန်ရောင်သည် ရင်ထဲက တမ်းတသူလေးထံ အတွေး
နှင့် စကားပြောနေမိပေမဲ့ သူ့ခြေလှမ်းတွေကတော့ ယွန်းနီနှင့်အတူ
ကားဆီ လှမ်းလာမိရဲ့သား။

ခြိမ့်သဲသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြတင်းနောက်ကွယ်မှ
အသာကလေး ချောင်းကြည့်နေမိ၏။

ဂုဏ်ရှိန်က စတိုင်လ်ပင်နီ အနက်ရောင်နှင့် မီးခိုးရောင်
ဆွယ်တာလက်ရှည်ကို ဝတ်ထားပြီး ယွန်းနီက စကားအရှည်
တစ်ဖြောင့်တည်း နက်ပြာနှင့် ဂျင်းဂျာကင် အပြာနုလေးကို
ဝတ်ထားသည်။

ယွန်းနီက သိပ်အရပ်မမြင့်ပေမဲ့ ဂုဏ်နှင့်ယှဉ်လျှောက်သွား
တာကြည့်လို့ လိုက်ဖက်ပါသည်။

သူတို့ကျောပြင်လေးတွေကို ခပ်ငေးငေးကြည့်ရင်း သူ့နဲ့
ယွန်းနီအတွဲညီညီ ချစ်ကြိုက်သွားကြရင်ရောဟု တွေးနေမိသည်။

သူမနှလုံးသားမှာ ဝမ်းနည်းဆွေးနှင့်သွားမိမှာလား။
ဟင့်အင်း...ခံစားမနေပါဘူး။

ထိခိုက်ခံစားနေရင် ကိုယ်ပဲရှုံးမှာပေါ့။

သူ့မှာလည်း သူ့အခွင့်အရေးအပြည့်နဲ့ သူရှိသလို ခြိမ့်သဲ
လည်း ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ ကိုယ်လုပ်မှာပဲပေါ့။

နောက်တစ်ရက်မှာလည်း ဂုဏ်ရှိန်က ခြိမ်ခြိမ်သဲကို တွေ့ဆုံ စကားပြောဖို့ ကြိုးစားပါသေးသည်။

သို့သော် ခြိမ်သဲက သူ့ကိုအတွေ့မခံ။ အိမ်ထဲကနေ ထွက်ကိုမလာ။

စိတ်ဆိုးမပြေသေးဘူးလား။

ခုထိ သူ့ကိုသွေးအေးစွာ မခေါ်မပြောနိုင်သလို ပုံစံဖြစ်နေ တော့ ဂုဏ်ရှိန် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေရသည်။

သူကလည်း အဲလိုပုန်းနေလေ စိတ်ထဲပိုတွေ့ချင်လေဖို့

“ယွန်းနီ ခြိမ်သဲရော”

“အခန်းထဲမှာလေ”

“သူဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“ဟုတ်မှာပေါ့”

ယွန်းနီသည် ခြိမ်သဲ တမင်ရှောင်နေတာကို ရိပ်မိလာပါ သည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကိုတော့ ခြိမ်သဲကမပြောသဖြင့် ယွန်းနီလည်း အတင်းအကြပ်မမေး။

သူတို့တစ်ခုခု ပြဿနာတက်ထားတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

အခုနလေးတင် ဒီဇဉ်ခန်းမှာ ခြိမ်သဲရှိနေသေးသည်။

နှင်းဆီအနီရဲလေးတွေနှင့် ဂန္ဓမာပန်းအဖြူလေးတွေကို ပန်းအိုးပုပြားပြားလေးထဲ စိတ်ရှည်ရှည်ထိုးစိုက်ပြုပြင်နေရင်းက လှစ်ခနဲပျောက်သွားတာ။

ဂုဏ်လာတာသိလို့ ယွန်းရေ တံခါးဖွင့်လို့တောင် သူ့အိမ် ထဲက လှမ်းအော်ခဲ့သေးတာပဲ။

ယွန်းနီက ပင့်သက်ကလေး ခိုးရှိုက်မိရင်း...

“ဂုဏ်နဲ့ခြိမ်သဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမမေးခွန်းကြောင့် ဂုဏ်ရှိန် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိပါဘူး၊ ခြိမ်သဲတစ်မျိုးဖြစ်နေသလားလို့”

“ဟုတ်လား”

ဂုဏ်ရှိန် မသိယောင်ဆောင် ပြန်မေးနေသည်ဟု ယွန်းနီ ထင်မိသည်။

ဒီနှစ်ယောက်ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။

ဂုဏ်ရှိန်က ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း သူ့လက်ထဲပါလာတဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး

“ဒီမနက် မမကို ဈေးလိုက်ပို့ရတာ၊ မမက ထောပတ် သီးတွေဝယ်လာလို့ ဒီဖက်ကိုပါ ပေးခိုင်းလိုက်တယ်”

ဂုဏ်ရှိန်က စကားလွဲသွားပါသည်။

“ယွန်းနီ”

“ဟင်”

“မောလာတယ်လေကွာ၊ ဧည့်သည်ကို တစ်ခုခုတိုက် ဦး”

“ဘာတိုက်ရမှာလဲ”

“ထောပတ်သီးဖျော်ပေး၊ ခြိမ့်သဲလက်ရာ ပိုကောင်းတယ်၊ ခြိမ့်သဲကိုခေါ်ဟာ”

ယွန်းနီက သူ့ကိုမျက်စောင်းထိုး၏။

ဟိုက ထွက်မှမလာတဲ့ဥစ္စာကို။

သူက ခေါ်ခိုင်းချည်းနေပါလား။

“မြန်မြန်လေးလုပ်၊ ငါ့ဖို့ ချိုစိမ့်လေးဖျော်၊ ရေခဲများများနဲ့”

“ဂုဏ်သွားပြောပါလား”

“ယွန်းနီမေးကြည့်၊ သူမဖျော်ပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် နင်ပဲဖျော် လိုက်တော့”

“ဟွန်း”

အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် ယွန်းနီ သူ့ကို မျက်စောင်းရွယ်လိုက် သည်။ ပြီးလျှင် သူယူလာတဲ့ ထောပတ်သီးအိတ်ကို ခပ်ဆောင့် ဆောင့်ဆွဲယူခဲ့လေသည်။

ဂုဏ်ကို တမင်ရှောင်ပုန်းနေတဲ့ ခြိမ့်သဲရဲ့သဘောကိုလည်း နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူး။

ထာဝီလေးက အင်္ကျီနှင့် အရောင်တူ။ အဖျားခွေလိပ်ထားတဲ့ ဆံနွယ်လေးကို ပခုံးတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှ ကျနေစေကာ နဖူးထိပ်က ဆံနွယ်တို့ကို နောက်ဖက်လှန်တင်ပြီး၍ ကလစ်ကလေးနှင့် ဖိလိုက်သည်။

နဖူးပြေပြေလေးက ရှင်းလင်းဝင်းပနေပြီး မျက်နှာကိုလည်း ခရင်မ်လိမ်းပြီး တူးဝေးကိတ်သားရိုက်လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းသားကို တော့ ပန်းနုရောင် Lip Gloss အရည်လေးပဲ ဆိုးလိုက်သည်။

ပခုံးလွယ်အိတ် အနက်လေးကိုလွယ်။ ပင်ဆယ်လ်ဟီး ဖိနပ်အမြင့်လေးကို စီးပြီးသောအခါ သူမပြင်ဆင်မှု အဆုံးသတ်လေပြီ။

အပြင်ကို အသာလေးလှမ်းကြည့်တော့ ဂုဏ်ရှိန်က မယောင်မလည် ပေကတ်စောင့်ဆိုင်းနေဆဲ။

အချိန်နောက်ကျမှာမို့ မထွက်လိုကလည်းမဖြစ်။

အိမ်တံခါးကို သော့ခတ်ပြီးနောက် ခြိမ်ခြိမ်သံက လှေကားသစ်လေးမှ ဖြေးညှင်းစွာ ဆင်းလာခဲ့၏။

တည့်တည့်လှည့်ရပ်လိုက်တဲ့ သူ့ကို မမြင်ယောင်ဆောင်

ဒီနေ့တော့ မနက်ဆယ်နာရီလောက်မှာ ခြိမ်သံ ကျရှင် တစ်ခုသွားသင်ရမှာ သူ့အတိအကျ သိထားသည်။

အပြင်ထွက်စရာရှိမှတော့ ပြင်ဆင်ပြီး ထွက်လာမှာပဲလေ။

သူ စီးကရက်သောက်ရင်း ကိုးနာရီလောက်ကတည်းက ခြိမ်သံတို့ ဝရန်တာနား မယောင်မလည် စောင့်နေခဲ့သည်။

ခြိမ်သံက ရေခိုးခိုး အဝတ်အစားလဲရင်း အပြင်မှာ ဂုဏ်ရှိန် ရှိနေတာကို သတိပြုမိ၏။

အင်္ကျီလိပ်စာပိုင်းမှာ စာသွားသင်ရမှာမို့ သူ့မက အစိမ်းနု ဖျော့ဖျော့ အထက်အောက်ဝတ်စုံလေးကိုပဲ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ဝတ်ထားသည်။

အင်္ကျီက ပုလဲသီးလေးတွေပါတဲ့ လက်စကရင်စေ့လေး။

၍ ခေါင်းလေးငုံကာ သွက်သွက်လှမ်းလိုက်ဆဲမှာ

“ခြံမဲ့သဲ”

ဂုဏ်ရှိန်က ဖျတ်ခနဲ အနားသို့ တိုးကပ်လာ၏။

ခြံမဲ့သဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

မျက်ဝန်းလေးတွေက အေးစက်တည်ငြိမ်နေ၏။

“ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

သူမ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“နင်ဘာလို့ရောင်နေတာလဲ”

“ငါသွားစရာရှိတယ်”

“သိတယ်၊ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း၊ မပို့နဲ့”

ခြံမဲ့သဲက သူမရှေ့ပိတ်ကာ ရပ်နေတဲ့ ဂုဏ်ရှိန်ကို အသံ

ရှောင်ထွက်ပြီး ရှေ့ဆက်လှမ်းလိုက်၏။

“ခြံမဲ့သဲ”

သူမ ခြေလှမ်းမရပ်။

“ခဏလောက် စကားပြောချင်တယ်”

“ဆောရီးပဲ အချိန်မရလို့ပါ”

“နေဦး... အဲလိုမလုပ်နဲ့”

ဂုဏ်ရှိန်က ပြေးလွှားပါလာ၏။

“နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဂုဏ်ရှိန်”

“ဟိုနေက ငါရိုင်းသလိုဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“အို အဲဒါတွေဘာမှလာမပြောနဲ့”

အစိမ်းရောင်မင်းသမီးလေးရဲ့ မျက်နှာပြင်မှာ သိသာစွာ

ပင် နီမြန်းသွား၏။

မြန်မာဆန်ဆန်လေး ဝတ်ထားတဲ့ သူမရဲ့ သိမ်မွေ့နူးညံ့

တဲ့ အလှအပက ဂုဏ်ရှိန်နှလုံးသားကို ဆွဲဆောင်ညှို့ယူဖမ်းစား

ထားနိုင်၏။

မမြင်ရတဲ့ရက်ပိုင်းကလေးမှာ ခြံမဲ့သဲ ပိုလှလာသလို ထင်မိ

သည်။

“ဂုဏ်ရှိန် နင်ဆက်မလိုက်နဲ့တော့”

“ငါလိုက်ပို့မယ်ဆိုမှဟာ”

“ဟင့်အင်း... ငါ့ဘာသာပဲသွားမယ်”

ခြိမ့်သဲက လက်မခံသဖြင့် သူလည်း ခြိမ့်သဲနားထက်
ကြပ်မကွာပါလာသည်။

ခြံပြင်ထွက်ပြီး ကတ္တရာလမ်းလေးအတိုင်း ဘေးကပ်
လျှောက်တော့သည်။ ဂုဏ်ရှိန်က ပြန်လှည့်မသွား။

ခြိမ့်သဲမှာ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် မျက်မှောင်လေးကုပ်နေမိ၏။
ဂုဏ်တစ်ယောက်ကတော့ ဣန္ဒြေပျက်အောင် ပြဿနာ
ရှာနေပြီ။

သူမနားက မခွာဘဲ ဇွတ်ကပ်လိုက်လာ၏။

သူများတွေ တွေ့ရင်ဘယ်လိုထင်မလဲ။

ခြိမ့်သဲ သူ့အပြုအမူကို စိတ်တိုချင်မိ၏။

“ဂုဏ် နင်ဘာလို့လိုက်လာတာလဲ၊ ပြန်တော့လေ”

“စိတ်မချလို့ပေါ့ဟာ၊ စေတနာနဲ့လိုက်ပို့ပါ့မယ်ဆိုတာ
ခြိမ့်သဲကမှ လက်မခံတာ”

“နင်ပို့စရာမလိုဘူး၊ ပြန်တော့”

“ဟ...ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒါစိတ်ဆိုးစရာလား”

“နောက်လည်း ဘယ်တော့မှ ငါ့နောက်မလိုက်နဲ့၊ နင်

အရမ်းစေတနာရှိနေရင် ယွန်းနီသွားရင် လိုက်ပို့ပေးလိုက်”

ခြိမ့်သဲအပြောကြောင့် သူ အံ့ဩသွားမိသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကိုလည်း သူနားမလည်
နိုင်တော့ပါ။

ယွန်းနီဟာလည်း ခြိမ့်သဲသူငယ်ချင်းပဲမဟုတ်လား။

သုံးယောက်အတူတူ သူငယ်ချင်းဘဝတန်းက ဘာမှမဖြစ်
ပေမဲ့ အခု သူက ခြိမ့်သဲကို ချစ်ရေးဆိုထားခဲ့ပြီ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ရေးဆိုပြီးတဲ့အခါ ကျွန်

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ်နဲ့ ဆက်ပြီးခင်မင်လို့
မရတော့ဘူးလား။

သူမတွေ့တတ်တော့ပါ။

သူ ယွန်းနီကို အရင်လို တရင်းတနှီး ပတ်သက်ခွင့်မရှိဘူး

ဆိုတဲ့သဘောလား။

ခြိမ့်သဲ ဘာကို ဒီလောက်စိတ်တိုနေရတာလဲ။

မိန်းကလေးတွေရဲ့ အတွင်းစိတ်သဘောက ခန့်မှန်းရခက်

လိုက်တာကွာ။

“ခြံမိသဲ ဘာလို့ဒေါသဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါပြောပြီးပြီလေ ကွာ၊ ယွန်းနီအပေါ် ငါရိုးရိုးပဲ”

“နင့်ဘာသာ ရိုးရိုးဆန်းဆန်း ငါစိတ်မဝင်စားဘူး ဂုဏ်ရှိန် ငါ့ကို ဆက်မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“ဘာနှောင့်ယှက်လို့လဲဟာ၊ သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ငါအခု နင့်ကိုဘာလုပ်လို့လဲ၊ လက်ဆွဲလို့လား”

“ဘေးကနေ အဲလိုလိုက်ပြောနေတာ နှောင့်ယှက်တာပဲ ပေါ့ဟဲ့”

ခြံမိသဲ ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ သူ့ကို လှည့်ပြန်စေချင်သလဲ ဆိုတာ လမ်းထိပ်ရောက်မှ သူသိသွားပါသည်။

စည်သူရဲ့ ‘ကင်မ်မရီကားလေးဟာ သူတို့ရဲ့လမ်းထိပ် တစ်နေရာမှာ အသင့်ရပ်စောင့်ခိုင်းနေပါသည်။’

ကားပြင်ထွက်ရပ်နေသော စည်သူကိုမြင်လျှင် သူ့မျက်လုံး တွေ ပြာဝေအောင်ပင် ရင်ထဲပူလောင်လှုပ်ရှားဆူပွက်သွားရသည်။

“ဪ...ခြံမိသဲ၊ နင့်ကို ဒီကောင်စောင့်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

မြင်ကွင်းကို သူမခံမရပ်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားရ၏။
ခြံမိသဲကတော့ လူ့မြေရရ ခပ်တည်တည်လေးပင်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် နင်လိုက်ပို့ဖို့မလိုဘူး ပြောသားပဲ”

“တောက်”
သူက တောက်တစ်ချက်ခတ်ပြီး ခြံမိသဲကို နာနာကျင်ကျင်

စူးစူးရဲရဲကြည့်ပါသည်။
ခြံမိသဲကလည်း သူ့ကိုဂရုမစိုက်။

နှလုံးသားရေးရာမှာ ခြံမိသဲကို သူ လွမ်းမိုးထားလို့မရဘူး ဆိုတာ သိစေချင်သည်။

“နေဦး ခြံမိခြံမိသဲ”
သူက ရှေ့ကနေတားမြစ်ကာဆီးထားတာမို့ ခြံမိသဲ

မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားရသည်။
ကိုစည်သူက ဟိုဖက်ပလက်ဖောင်း ကားနဲ့ဘေးမှာ မှီရပ်

နေပြီး သူနှင့်ခြံမိသဲက ဒီဖက်မလှမ်းမကမ်းမှာ ပဋိပက္ခဖြစ်နေတာ။
ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နှင့် ရှက်စရာကောင်းတာမို့ ခြံမိသဲ

တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူရှက်ဒေါသဖြစ်မိသည်။

ခြိမ့်သဲဂုဏ်သိက္ခာကိုတော့ သူထည့်တွက်သင့်သည်။

လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ဒီလိုမပြုမူသင့်ပါဘူး။

“ဂုဏ်နော် ရှေ့ကဖယ်”

“သူနဲ့လိုက်မသွားရဘူး”

“ဘာရယ် ဒါ ငါ့သဘောပါ၊ နင်နဲ့ဘာဆိုင်သလဲဂုဏ်၊

နင်ဘာကြောင့် အမိန့်တွေလာပေးနေရတာလဲ”

“ဆိုင်တယ်၊ ငါခွင့်မပြုဘူး”

“ဘယ်သူက ခွင့်ပြုချက်တောင်းနေလို့လဲ”

သူ့စကားကြောင့် ခြိမ့်သဲရင်ထဲ ဒေါသခိုးတွေ မွန်ထူပြီး

ပိုတောင်အရွဲတိုက်ပစ်ချင်လာသည်။

“ဒီမှာ ဂုဏ်၊ ငါတစ်ခါတည်း ပြောထားလိုက်မယ်၊

ကိုစည် သူက ငါ့ရဲ့ချစ်သူပဲ”

“ဘာ”

“နင့် ရှေ့ဆက်နှောင့်ယှက်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့၊ ဒါပဲ”

ခြိမ့်သဲက ပြောပြောဆိုဆို သူ့နံဆေးကနေ လှစ်ခနဲ ဖြတ်

ကျော်ထွက်သွားပါသည်။

ဂုဏ်ရှိန် အံ့အားသင့်အိုင်ကိမိကာ ကျန်ခဲ့၏။

ခြိမ့်သဲစကားကို သူလုံးဝမယုံချင်။

ဒါပေမဲ့ ခြိမ့်သဲကတော့ သူ့ထံတစ်ချက်ကလေးပင်

ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ စည်သူ့ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွား
ကာ စည်သူ့ကားထဲ ခပ်အေးအေးပဲ တက်ထိုင်လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

ဂုဏ်ရှိန်ရောင်သည် ရင်ထဲဘာမှမရှိတော့သလို လစ်ဟာ

ဝမ်းနည်းသွားမိ၏။

ခြိမ့်သဲရယ်။

စည်သူက ဂုဏ်ရှိန်အခြေအနေနှင့် အပြုအမူတွေကို အကဲ
ခတ်မိသလား မပြောတတ်ပေမဲ့ ခြိမ်းသဲကိုတော့ ဘာမှဖွင့်မမေးခဲ့
ပေ။

ထိုနေ့က ဝိုင်းမှာ စာသင်ရတာ ခြိမ်းသဲစိတ်မပါ။ အာရုံကို
မနည်းစူးစိုက်ခဲ့ရသည်။

ဝိုင်းကျရှင်အခန်းကအပြန်မှာလည်း ကိုစည်သူက ခြိမ်းသဲ
ကို လာကြိုပါသည်။

ပြီးတော့ မိလျှံကျိုင်းမှာ နံနက်စာအတူတူစားကြသည်။
စားသောက်ရင်း စကားပြောနေမိကြသည်မှာ နေ့လယ်သုံးနာရီကျော်
ခန့် ဖြစ်သွား၏။

သူမက အိမ်ပြန်ဖို့စကားစလေမဲ့ အောင်ထိပ်စည်သူက သူမ
နှင့် သွားလာစားသောက်လည်ပတ်ရတာ အရမ်းတက်ကြွပျော်ရွှင်

နေသဖြင့် သူမကို ပြန်မပိုပေးချင်သေး။

မိလျှံကျိုင်းက အထွက်မှာ ကရဝိက်ဥယျာဉ်ထဲ ရောက်ခဲ့
ကြပြန်သည်။

ခြိမ်းသဲသည် စိတ်တွေလေပြီး ဂုဏ်ရှိန်ကို အရွဲတိုက်ချင်
နေမိတာမို့ ညနေထိ အိမ်မပြန်ဘဲ ကိုစည်သူနှင့်သာ အချိန်ဖြုန်း
နေမိ၏။

နူးညံ့နွေးထွေးနေသော မျက်လုံးတွေနှင့် ကိုယ့်ကို ချစ်စနိုး
စိုက်ကြည့်နေတဲ့ သူမိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ညှို့ဝင်မှုမှာ သူမ
အလိုက်သင့်မျောပါနေမိ၏။

သူမကို ဂရုတစိုက် ကြင်နာသော အပြုအမူလေးတွေ
ကြောင့် ညစ်ညူးနေသော စိတ်တွေဟာ ဖြေသာနေသလိုပဲ သာယာ
မိသလိုလိုလည်း ဖြစ်မိသည်။

အတူသွားလာစားသောက် စကားပြောရင်း သူမတို့နှစ်ဦး
ကြားမှာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုတွေ ရှိလာသလိုလည်း ခံစားမိသည်။

စည်သူကလည်း ခြိမ်းသဲမျက်နှာလေးဆီမှ အကြည့်မလွဲ။
တစ်ခါတစ်ရံ သိပ်ခက်ခဲမယ်ထင်ထားတဲ့ အရာတွေကလည်း

အလွယ်တကူ ချောမွေ့အဆင်ပြေသွားနိုင်သားပဲဟု သူသုံးသပ်နေမိသည်။

သူ့အနားမှာ အခုလို ခြိမ့်သံရှိနေတာဟာ သူ့အတွက် အိပ်မက်ဆန်ဆန် ယစ်မူးချိုမြိန်ဖွယ်ကောင်းနေသည် မဟုတ်လား။

တဲဉ်ပုံမျက်နှာလှလှလေးမှာ မျက်ခုံးလေးက ထူတန်းပြီး မျက်နှက်ဝန်းလေးက ရွန်းရီတောက်ပနေတာမို့ သူမ တစ်ခါမျက်လွှာလေးပင့်ကြည့်တိုင်းမှာ စည်သူ့အသည်းမှာ နွေးခနဲ လှိုက်ဖိုနေရသည်။

ရင်အေးစရာ တည်ငြိမ်သောအမူအရာလေးကပင် သူ့ကို ဆွဲဆောင်ဖမ်းစားညှို့ယူနေတာ။

စည်သူသည် အချိန်တွေကုန်လို့ ကုန်မှန်းပင်မသိအောင် သူမနားက မခွဲချင်မခွာချင် ဖြစ်မိသည်။

ကရဝိက်ထဲက သုံးရာသီအကြော်ဆိုင်လေးရဲ့ ကမ်းစပ်စားပွဲမှာ ထိုင်မိချိန်မှာတော့ သူ့ဘယ်လိုမှ ဆက်လက်မျှသိပ်မထားနိုင်တော့ဘဲ စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ သူမရဲ့လက်ကလေးကို အရဲစွန့်ကာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိတော့သည်။

“ခြိမ့်သံကို ကျွန်တော် အရမ်းချစ်တယ်ဗျာ၊ စတွေ့တဲ့ နွေးကတည်းက စိတ်ထဲမှာ တန်းတန်းစွဲဖြစ်နေခဲ့တာ ယုံပါဗျာ” ဟု အလေးအနက် ချစ်စကားဆိုမိလေသည်။

ခြိမ့်သံသည် ကိုစည်သူထံက တလေးတနက် ချစ်ခွင့်ပန်သော စကားကို ကြားရတာ ကြည်နူးသလိုခံစားရသည်။

ဟိုအော့ကြော့လန် ဂုဏ်ရှိန်နှင့်များကွာပါ။

ခြိမ့်သံလက်ကလေးကို မရဲတရဲနှင့် အရဲစွန့်ပြီး ဆုပ်ကိုင်လိုက်တဲ့ အမူအရာကိုလည်း ပြုံးချင်မိသည်။

သူပုံက စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီး ခြိမ့်သံကိုလည်း မချင်မရဲထိတွေ့ချင်နေသည်။ သို့သော် စိတ်ဆိုးမှာလည်း သူစိုးရိမ်တဲ့ပုံ။

“ခြိမ့်သံတို့တွေကြတာဖြင့် ဘာမှမကြာသေးဘူးနော်”

“ကျွန်တော်ဖက်ကတော့ ကြာပြီလို့ထင်မိတယ်ဗျာ၊ ခြိမ့်သံမှာ မတော်တဆ ချစ်သူရှိနေမှာလည်း စိုးရိမ် ခပ်မြန်မြန်ဖွင့်ပြောမိတာ လောသွားသလိုများ ဖြစ်နေပြီလား”

ခြိမ့်သံက ရေပြင်ဆီလှမ်းကြည့်ရင်း စားပွဲပေါ်က လက်ကလေးကို မသိမသာ ပြန်ရုပ်သိမ်းသည်။

“အခွင့်အရေးယူတယ်လို့တော့ မထင်စေချင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မထင်ပါဘူးရှင်”

“ခြံမဲ့သဲက နောက်တယ်ဗျာ”

သူမ ခပ်တိုးတိုးရယ်မိသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုဟားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဒါဆို စဉ်းစားပေးမှာလား”

“အင်း”

သူမက ပြုံးလက်စနှင့် မခိုတရိုလေး ခေါင်းညိတ်ရာ

ထိုဟန်ပန်လေးကိုပင် စည်သူ မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေမိသည်။

သူမနားမှာ ကိုယ်ရံတော်လေးလိုနေမှ ဖြစ်တော့မည်။

တော်ကြာ ဟိုငနဲလေးက သိပ်ယုံရတာမဟုတ်။

“စိတ်မဆိုးရင် တစ်ခုပေးချင်တယ်”

“မေးလေ”

သူက ချင့်ချင်ချိန်ချိန် စဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှ...

“ဂုဏ်ရှိန်ရောင်နဲ့ တော်တော်ခင်တယ်နော်”

“အင်းလေ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ကြည့်ရတာ ခြံမဲ့သဲကို စိတ်ဝင်စားနေသလိုပဲ”

“ယွန်းနီကိုပိုခင်တာလား၊ ဒါဆိုရင် တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ”

သူမစကားကြောင့် စည်သူက ရင်အေးသွားရသလိုဆိုသည်။

“ကျွန်တော်က သူများဦးမှာ စိုးရိမ်တာအမှန်ပဲ၊ တတ်နိုင်

ရင် ခပ်မြန်မြန်လေးသာ စဉ်းစားပေးဗျာနော်”

ဂုဏ်ရှိန်နှင့် တစ်ခြံဝင်းထဲ နေကြတာမို့ တကယ်တမ်း

သူစိတ်မချပါ။

ဟိုငနဲလေးက ရဲတင်းသွက်လက်တဲ့ပုံနဲ့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းရှိလှ

တာ သူ့မျက်မြင်ပဲမဟုတ်လား။

ချစ်သူမဖြစ်သေးတာမို့ ဒီထက်ပိုပြီး သဝန်တိုတားမြစ်လို့

လည်း မကောင်းဘူးလေ။

ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ဂုဏ်ရှိန်နှင့် တရင်းတနီး မနေစေချင်။

သူသာ ခြံမဲ့သဲအနား တရားဝင်ရပ်တည်ခွင့်ရပြီဆိုလျှင်

ထိုကိစ္စကို ခွင့်မပြုနိုင်ကြောင်း အတိအလင်း ကန့်ကွက်ဖို့တွေးထား

သည်။

နောက်တစ်ယောက်တဲ့နေလည်း ခွင့်ပြုနိုင်တဲ့အထဲတော့
စည်သူမပါနိုင်ပေ။

ဂုဏ်ရှိန် သူ့ကို ဘယ်လိုမျက်လုံးမျိုးနဲ့ ကြည့်သလဲဆိုတာ
သူအသိဆုံးပဲလေ။

ကောင်မလေးက သူ့ဖက်ပါလာတော့ သူကကောင်းတာမို့
ကျေနပ်ကြည်နူးရတာအမှန်။

ခြိမ့်သဲဆီက အဖြေမြန်မြန်ရဖို့ကိုပဲ သူရင်တထိတ်ထိတ်
မျှော်လင့်ရဦးမှာဖြစ်သည်။

ရေမိုးချိုးပြီးနောက် လူတစ်ကိုယ်လုံး လန်းလန်းဆန်းဆန်း
နှင့် အေးမြသွားတာမို့ ခြိမ့်ခြိမ့်သဲက တေးသွားလေး တစ်ပိုင်းတစ်စ
သည်းရင်း အပြင်သို့ထွက်လာသည်။

ယွန်းနီက ဝရန်တာမှာ ခုံလေးချကာထိုင်ရင်းက သူ့မကို
လှည့်ကြည့်သည်။ လက်ထဲမှာလည်း ဖောက်စားလက်စ အာလူး
ကြော်တစ်ထုပ်ကို ကိုင်လျက်သား။

အကြင်နာစကားလေးတွေ မျက်ဝန်းဆီ ပိုင်ရှင်မဲ့ အချစ်ကို
ပေးအပ်ခဲ့ပြီ *** ကိုယ်မညာတော့ဘူး မင်းကိုချစ်သည်***ချစ်သူ
လေးရှိရာ ဟိုအဝေးဆီ လာရာလမ်းလေးကို မျှော်တတ်ပြီ ***
ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ဘဝကို ပေးအပ်ခဲ့ပြီ ကိုယ်မညာတော့ဘူး***မင်းကို
ချစ်သည်

**ဟိတ်...ခြိမ့်သဲ ဘာတွေပျော်လာတာလဲ၊ နင် ဒီနေ့

အရမ်းနောက်ကျတယ်နော်၊ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာ
ပြော”

ယွန်းနီက သူမမျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း မေးခွန်းထု
လိုက်၏။

ခြံမိုသဲက ထိုင်ခုံလေးမှာဝင်ထိုင်ရင်း သူမဆံ
ရေမခြောက်တခြောက်လေးတွေကို ဖြိုးနေမိသည်။

“ငါလား၊ ကိုစည်သူနဲ့ အပြင်သွားတာ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့”

“နင်တို့က အတူတူလျှောက်လည်တဲ့ အဆင့်တော
ရောက်သွားပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အင်း”

ယွန်းနီက စိတ်ဝင်တစားနှင့် အံ့အားသင့်သလို ကြည့်

“သူက သဘောကောင်းတယ်ဟ၊ ငါ့ကိုလည်း အ

ဂရုစိုက်တယ်”

“နင့်ဟာက မမြန်လွန်းဘူးလား”

တယ်”

“သိဘူးလေ”

“သူ့အကြောင်းတွေ ဘာတွေ သေချာစုံစမ်းပါဦး”

“ငါအဖြေပေးတော့မယ်ဆိုမှ စုံစမ်းမှာပေါ့”

“ဘာရယ် သူက နင်ကို ပရိပို့စ်လုပ်လိုက်ပြီလား”

ခြံမိုသဲက ခေါင်းလေးတစ်ချက်ညှိတ်ရင်း

“ဟုတ်တယ် ယွန်းနီ၊ ဒီနေ့ပဲ သူငါ့ကိုချစ်တယ်လို့ပြော

တယ်”

“မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ပေါ်တင်ပြောတော့”

“အေးလေ”

“ဒီလူကလည်းနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဂုဏ်ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲလား”

“သူ့အကြောင်းတော့မပြောနဲ့”

“နင်သူ့ကိုမခေါ်ဘူးဆို”

“ခေါ်ချင်ပါဘူး”

“နင်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ငါမသိတဲ့ ပြဿနာတစ်ခု

တော့ ရှိမယ်လို့ထင်သားပဲ”

“ဂုဏ်က မုန်းစရာကောင်းတယ်ယွန်းနီရဲ့၊ ငါတို့နှစ်ယောက်အပေါ် သူထားတဲ့သဘောထားကို ငါမကြိုက်တာ”

ယွန်းနီက မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားပြီး

“ငါက ဘာကြောင့်ပါလာတာလဲ”

“နင့်ကိုလည်း ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ သူပြောတယ်”

ယွန်းနီမျက်နှာလေး အမ်းသွား၏။ ဒါ ခြိမ်းသံညာပြောတာမှ မဟုတ်ပဲ။ သူဒီလို တကယ်ပြောခဲ့တာပဲ။

“မဟုတ်တာတွေ”

“အဲဒီသူလေသံကိုပဲ ငါမုန်းတာ ယွန်းနီရဲ့”

ဒီနေ့မှပဲ ခြိမ်းသံက ယွန်းနီကို အရိပ်အမြှင်လောက် ရင်နှိုးလိုက်ပါသည်။

“သူ့ကို ခင်တော့ခင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အထင်အမြင်တွေကတော့ ငါမခံနိုင်ဘူး၊ သူက ဘာမဆို အင်တိုက်လွန်းတယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှတ်နေလဲမသိပါဘူး၊ ငါလည်း သူ့ကို အရွေးခံနေတာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲ ခြိမ်းသံရဲ့၊ ဒါဖြင့် ငါကရော”

“နင်ကတော့ ငါမသိဘူးပေါ့”

“ခြိမ်းသံနော်”

ခြိမ်းသံစကားကြောင့် ယွန်းနီစိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရ၏။ သူမကပဲ ဂုဏ်ရှိန်ကို ကြိတ်မျှော်လင့်ထားသလိုမျိုး ဖြစ်

မနေဘူးလား။

“အဲဒါတော့ သူ့ကိစ္စပေါ့လေ၊ ငါကတော့ ကိုစည်သူကို

ပဲ လက်ခံဖြစ်ချင်လည်း လက်ခံဖြစ်သွားမယ်”

“ဟင် နင်ဆုံးဖြတ်ထားပြီလား”

“ငါ ရည်းစားထားလိုက်မှပဲအေးမှာ”

“ဂုဏ်ရှိန်တော့ ပေါက်ကွဲတော့မှာပဲ”

“ပေါက်ကွဲရအောင် သူ့နဲ့ငါနဲ့ ဘာပတ်သက်လို့လဲ၊ သူ့ကိုလည်း ငါအမြင်ကပ်တာနဲ့ ပြောလိုက်တယ်၊ ကိုစည်သူက ငါ့ချစ်သူလို့”

“ဟယ်...တကယ်၊ သူ့အူရမ်းတင်းသွားမှာပေါ့”

“တင်းလည်း ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

“အားနာစရာကြီး ခြိမ်းသဲရယ်၊ သူက မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ နင့်ကိုလာချောဖို့ ကြိုးစားနေတာ”

“ချောစရာလည်း မလိုပါဘူးနော်”

“နင်သာ ကိုစည်သူနဲ့ တကယ်တွဲလိုက်ရင် သူအသည်း ကွဲမှာပဲ”

“အသည်းကွဲလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကွဲတဲ့အသည်းကို နင်ပြန်ဆက်ပေးလိုက်ပေါ့”

“ဟာ...ကြည့်စမ်း၊ ခြိမ်းသဲစုတ်”

“သူ့ကိုတော့ ဂရုမစိုက်ပါဘူးဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာမ အင်ကြင်းကိုတော့ အားနာမိတယ်”

“ဆရာမက နင်စိတ်ကောက်နေတာသိသွားလို့လား”

“မသိဘူးလို့ထင်တာပဲ”

“နင်ကလည်းဟယ် ချက်ချင်းကြီးတော့ အဖြေမပေးပါနဲ့ ဦး”

“အံ့မယ် ငါသင်္ဘောပေါ့၊ သူက ဂုဏ်ဖက်က ရှေ့နေ လိုက်ချင်သေးတယ်၊ ယွန်း ငါရည်းစားရရင် နင့်ဖက် သူယိုင်လာ

ဦးမှာ ကြည့်နေ”

ခြိမ်းသဲစကားကြောင့် ယွန်းနီမျက်နှာလေး ကွက်ခနဲပျက် သွားရ၏။

ဒါ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။

သူဖယ်ပေးလိုက်မှ ဂုဏ်ရှိန်က ယွန်းနီဖက် တိတိကျကျ ခြိဦးလှည့်နိုင်မည့်သဘော။

အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ငါမဝတ်ချင်ဘူး၊ နင်သဘောကျရင် ဘယ်လိုဆိုတာမျိုး ဖြစ်မနေဘူးလား။

ယွန်းနီသည် သူမာနကို ထိခိုက်သဖြင့် ရင်ထဲမကောင်းလှ။

မိစ္ဆာကနေ ခြိမ်းသဲထွက်လိုက်မှ မျှော်လင့်ချက်မရှိဘူးဆိုမှ ယွန်းနီ စိတ်ချင်းကပ်လာမည့်သူကို ယွန်းနီက ဘာကြောင့် လက်ခံရမှာလဲ။

သူက အရွေးမခံနိုင်ဘူးဆိုတော့ ယွန်းနီကပဲ ပြိုင်ဖက်မရှိ

နဲ့ကုံးအစွပ်ကို စောင့်နေသလိုမျိုး အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်နေသည်။

“ယိုင်စရာမရှိပါဘူး ခြိမ်းသဲရယ်၊ ယိုင်လာခဲ့ရင်လည်း

ငါပြန်မကြိုက်ပါဘူး၊ အဲဒါတော့စိတ်ချို၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဂုဏ်ကို သူငယ်ချင်းလိုပဲ သဘောထားတယ်”

ယွန်းနီက စိတ်ထဲ နာကျင်ဝမ်းနည်းစွာ ပြောလိုက်ပါသည်။

အရင်က ဂုဏ် ခြိမ်းသဲဖက်ပိုသလား ထင်မိတုန်းကဖင်ကိုယ့်ဘာသာ တိတ်တဆိတ် နောက်ဆုတ်နိုင်ခဲ့သေးတာပဲ။

အခုတော့ အခြေအနေက ထူးနေပြီလေ။

ဂုဏ် သူ့ကို တစ်ခုခုဖွင့်ပြောလိုသာ ခြိမ်းသဲနှုတ်ဖျားက ဒီလိုစကားတွေ ထွက်လာတာနေမှာ။

ခြိမ်းသဲက ရည်းစားထားလိုက်ရင် ယွန်းနီကရော။

ငါလည်း ဂုဏ်ရှိန်ကို မျှော်လင့်နေမှာမဟုတ်ဘူး ခြိမ်းသဲရေ။

အဲဒါကို နင်မကြာခင်သိရမှာပါ။

ထိုနေ့ညနေက ကော်ဖီစနက်ဘားလေးမှာ ဂုဏ်ရှိန်ရော့က သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကော်ဖီသောက်ရင်း စကားထိုင်ပြောနေမိသည်။

မနေ့ညက ချယ်ဆီးပွဲအကြောင်း ပြန်စမြို့ပြန်နေကြတာ။

စနက်ဘားလေးထဲမှာ လူလည်းသိပ်မများဘဲ အေးအေးဆေးဆေးရှိလှ၏။

သူထိုင်နေတဲ့နေရာက ဝင်းတံခါးမှန်ချပ်ကြီးများနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်။

ဒါပေမဲ့ ဂုဏ်ရှိန်က ဟိုဒီမကြည့်ဘဲ လက်ကိုင်ဖုန်းထဲက ဂိမ်းတစ်ခုကို ဆော့ကစားနေမိ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုင်ထဲသို့ စုံတွဲသန်သန်လေးတစ်တွဲ ဝင်လာသည်။

ဂုဏ်ရှိန် သူငယ်ချင်း မောင်မောင်ဌေးက 'ဝင်လာတဲ့ နှစ်ယောက်ကို ဘာရယ်မဟုတ် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

အမျိုးသားပုံစံက ခန့်ခန့်ညားညားနှင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိသလို အမျိုးသမီးလေးကလည်း

“ဟေ့ကောင် ဂုဏ်ကြီး”

“ဘာလဲ”

“ဟိုမှာ...ဟိုမှာ”

မောင်ဌေးက ဂုဏ်ရှိန်ပေါင်ကို အသာလာပုတ်၏။

“မင်းတို့ခြံထဲကကောင်မလေး”

ဂုဏ်ရှိန်က သူ့အစ်မတပည့်တွေဆိုပြီး သေချာခိတ်မခက် ပေးပေမဲ့ မောင်ဌေးတို့က ဂုဏ်ရှိန်အိမ်သွားလည်ရင်း ဘေးက အိမ်ပုလေးက ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို မြင်ဖူးနေပါသည်။

နာမည်နှင့်လူကို မတွဲမိပေမဲ့ ဒါက ပိုအသားဖြူပြီး ပိုလည်းချောတဲ့ တစ်ယောက်ဆိုတာ ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

ဂုဏ်ရှိန် ဖျတ်ခနဲမော့အကြည့်မှာ အတူယှဉ်တွဲလျှောက်လာ တဲ့ စည်သူနှင့် ခြိမ့်သဲကို ဖြုန်းခနဲ ပက်ပင်းမြင်လိုက်ရ၏။

သူနှုတ်ခမ်းလွှာများ ဖွင့်ဟ၍ အံ့ဩသွားမိသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် စည်သူက ခြိမ့်သဲလက်ဖျားလေးကို ခပ်ဖွဖွဆွဲထားလျက်သားမဟုတ်လား။

ဒါဆို ချစ်သူဖြစ်နေပြီလို့ ခြိမ့်သဲ ပြောတာဟာ တကယ် အမှန်စင်စစ်ပဲပေါ့။

သူနှလုံးသားမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တုန်ခါလှိုင်းထသွားရ၏။ သူ့အကြည့်က ခြိမ့်သဲဆီသို့ မျက်တောင်မခတ်နိုင်အောင် စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်နေမိလျက်သား။

နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော ဆံပင်ညိုညို ရှားစေးရောင်လေး များက ခွေခွေလေးတွေ ပခုံးတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှ ရှေ့ဖက်သို့ ကပိုက်ရီလေးကျလျက်။

မျက်နှာဖူးဖူးလေးက ပန်းနုရောင်သန်းလျက် ဝတ်ထားတာ လေးကလည်း ပန်းရောင်ရင်ပြတ်အင်္ကျီလေးပါ။ အပေါ်က ပဝါပုံစံ အလွှာပါးပါးလေးပါးသေးပေမဲ့ ဝင်းနှစ်သော သူ့မအသားအရေလေး ကို ထွင်းဖောက်မြင်နေရတာမို့ မျက်စိမလွှဲချင်အောင် ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေသည်။

ဖန်စီနားဆွဲလေးတွေ၊ လည်တံလေးတွေ၊ လက်ကောက်
လေးတွေလည်း ဆန်းပြားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

စကားပျော့ပျော့ ပန်းနုလေးနှင့် ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ အသက်
ရှူမှားချင်စရာ။

စည်သူကတော့ အော်တာရှုပ်အပြာစင်းနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ
ပြာပျော့ပျော့ကို ဝတ်ကာ ဝေါလ်ကင်းရှူးအဖြူကို စီးထားသည်။

သူ့ပုံစံက အချိုးတကျ ရှင်းသန့်ကြည်လင်နေတာ အမှန်။
မျက်နှာမှာလည်း ကြည်နူးပီတိတစ်မျိုးနှင့် ခပ်ပြုံးပြုံး

ချိုမြနေသည်။

သူ့ရှေ့ကို ခြိမ့်သဲလက်ဆွဲပြီး တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရောက်
လာတာကို ဝုံကြားသောမျက်နှာထားမျိုးနှင့်ပေါ့။

သူတို့အတွဲက အပြာနှင့်ပန်းရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားတော့
ဗာလင်တိုင်းဆန်ဆန်ပေါ့လေ။

ကြည့်နေရင်းက ဂုဏ်ရှိန် မျက်စိစပါးမွှေးစူးပြီး နှုတ်ခမ်း
တွေက တင်းတင်းစေ့နေမိသည်။

ခြိမ့်သဲက သူ့ကိုပြုံးပြသည်။

ဂုဏ်ကြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းကြောင့် မောင်မောင်ရွေး
မှာ ကြားကနေ အားတွေပင်နာမိသည်။

ဒီကောင် ဘယ်လိုမှန်းကိုမသိ။

စည်သူကတော့ ဂုဏ်ရှိန်ကို အမြင်မှာ ခေါင်းဆတ်နှုတ်
ဆက်သည်။

သူတို့နှိုင်းဆားမှာလည်း စားပွဲအလွတ်ရှိတာမို့ အနားသို့
ဖြည်းဖြည်းအေးအေးလျှောက်လာသည်။

“ဟေး ကိုဂုဏ်ရှိန်”

စည်သူက စတင်နှုတ်ဆက်၏။

နှုတ်ဆက်သံကပင် ရွှင်မြူးတက်ကြွနေသည်။

“ကိုစည်သူတို့ ဘယ်လိုတွေ့လာလဲ၊ ကောက်ဖီလာ
သောက်တာလား”

မကောင်းတတ်၍ သူပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ရပါသည်။

ခြိမ့်သဲက သူ့ဒီဆိုင်ထိုင်တတ်မှန်းသိရုံနှင့် တမင်တကာ
စည်သူနှင့် စုံတွဲခတ်လာတာဖြစ်မည်။

သူ့ကိုမြင်စေချင်တဲ့ ကြိုတင်ကြံရွယ်ချက်တစ်ခု သူမရင်လဲ

မှာရှိလိမ့်မည်ဟု ဂုဏ်ရှိန် ခန့်မှန်းသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဒြိမ့်သဲက ဒီဆိုင်လေး ထိုင်လို့ကောင်း တယ်ဆိုလို့”

ပြောပြောဆိုဆို တစ်ဖက်ကစားပွဲမှာ အသာအယာထိုင် လိုက်ကြ၏။

“ဒြိမ့်သဲ နင်တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လှိုမ့်နေတယ် ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ယွန်းနီ ဘယ်မှာထားခဲ့လဲ”

ဂုဏ်ရှိန်မေးခွန်းက မလိုတမာ။

“နင့်ယွန်းနီ အိမ်မှာပေါ့ဟဲ့၊ ကိုစည်သူလာခေါ်တော့ သူဘာသာနေခဲ့တာပါနော်၊ ငါက ထားခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး”

“နင်က အခုတော့ သူငယ်ချင်းကိုခေါက်ပြီပေါ့”

ဂုဏ်ရှိန်အပြောကို ကိုစည်သူက ရယ်မောနေပါသည်။

သူနှင့်ဒြိမ့်သဲမှာ အကြည့်ချင်း အားပြိုင်နေမိကြ၏။

မောင်ဋေးက အသာကြည့်နေရင်း ဂုဏ်ကြီးသဘောထား ကို ရိပ်မိလာသည်။

ဒီကောင်မလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဂုဏ်ကြီး ဘာဖြစ်နေ

သလဲမသိ။

သူ့စကားသံကပင် အောင့်သီးအောင့်သက်နှင့် တိုက်ခိုက် လို့မှု ရန်လိုမှုပါဝင်နေသည်။

စူးရဲသောအကြည့်နှင့် မထိတထိပုံစံမှာပင် တစ်စုံတရာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ သိသာလှသည်။

မောင်ဋေးက အစကတည်းက ဖန်ထားတာမဟုတ်ဘူး။ အခု သူ့များလက်ပါမှ ပျာယိပျာယာနှင့် ဘာဖြစ်နေရတာ

လဲ။

အေးအေးဆေးဆေး လှူခြေမပျက်ဘဲ နေသင့်တာမဟုတ် ဘူးလား။

သူ ဒီလိုအမှုအရာပျက်နေခြင်းအားဖြင့် ဟိုငနဲသားစည်သူ ကို ဘဝင်မြင့် ဂုဏ်မဲ့စေသလို ဖြစ်မနေဘူးလားကွာ။ ကျွတ်။

ဘေးကနေ စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေမိ၏။ ဂုဏ်ရှိန်ကလည်း စည်သူပါလာတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ခြိမ့်

သဲထံ စူးစူးရဲရဲ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဒီကိစ္စကို သူ့ရှင်းကိုရှင်းရမည်။

သူချစ်တယ်ဆိုတာ ပြောထားပြီးမှတော့ နောက်မဆုတ်နိုင်
 ချေ။
 ခြိမ့်သဲက သူ့ကို အခွဲတိုက်တာလား။
 ငါက စိတ်မပျက်တဲ့အပြင် နင့်ကို ပိုချစ်လာတယ် ခြိမ့်သဲ။
 ပြိုင်ဖက်ပေါ်လာတဲ့အတွက်လည်း ငါအနိုင်ရမှဖြစ်တော့မယ်။
 စည်သူ့ကို ငါ အရှုံးမပေးဘူးဆိုတာမှတ်ထား။
 နင်က ငါ့အတွက်ပဲဖြစ်ရမယ်။
 သူ့စိတ်ထဲမှ ကြုံးဝါးနေမိသည်။
 သူမ ဒီလို သူ့ရှေ့ ပေါ်တင်လာတဲ့ရုံနှင့် သူက ထိခိုက်
 နာကျင်ခံစားပြီး လက်မှိုင်ချ အလျှော့ပေးလိုက်ရမှာလား။
 ဂုဏ်ရှိန်ရောင်တို့က လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ဘာကိုမှ
 လက်လျှော့တတ်သူမဟုတ်။
 ခြိမ့်သဲက သူ့စိတ်တွေ ကလိကလိဖြစ်အောင် စည်သူ့နား
 ပိုကပ်ကာ ခွဲနဲ့နေသည်။
 တိုးတိုးငုံ့ငုံ့နှင့် ဘာတွေပြုံးရယ်ပြောနေသလဲမသိ။
 သူမရဲ့အမူအရာလေးက သူ့ကို စိန်ခေါ်နေသလို ခံစား

ရသည်။

“ဂုဏ်ကြီး”
 “ဘာလဲ”
 “အဲဒါ သူ့ရည်းစားလား”
 ဂုဏ်ရှိန်ကမဖြေ။ အရေးထဲ မောင်မောင်ဌေးမေးခွန်းက
 သူ့စိတ်ကို ပိုဆွသလိုဖြစ်နေသည်။
 “သွားစမ်းပါ ဘာရည်းစားလဲ”
 “ဟေ့ကောင် ရှူး တိုးတိုး”
 “ငါ့ဆီကနေ ဖြတ်ခုတ်တာကွ၊ မင်းတို့ဘာမှမသိဘူး”
 “ဂုဏ်ကြီးကွာ မင်းအလို သွားကြည့်နေတော့ ပိုအောက်
 တာပေါ့”
 “ဒါဆို ပြန်ကြမယ်”
 “မင်းသဘောပဲ”
 ချက်ချင်းကြီး ထပြန်တော့လည်း ရင်မဆိုင်ရဲရာကျပြန်ဦး
 မည်။
 ဂုဏ်ရှိန်စိတ်တွေက ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေပြီး နှလုံးသားမှာ

တင်းကျပ်လေးလံနေသည်။

သူ့ရဲ့အသည်းနှလုံးလေးမို့ ဘယ်လိုမှလည်း ဥပေက္ခာမပြနိုင်။

ချစ်သူလေးကို နှမြောဝန်တိုစိတ်နှင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ပြောင်းဆန်အောင် လှုပ်ရှားတုန်ရီနေသည်။

ဘယ်နည်းနှင့်မှ စည်သူလက် အပါမခံနိုင်ဘူးဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူလည်း သေချာလာသည်။

ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ခြိမ့်သဲကို ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်မိသည်။

မင်းစောင့်ကြည့်လိုက်ဦးစည်သူ။

ဒါက အဖြေမဟုတ်သေးပါဘူး။

ခြိမ့်သဲက သူ့ကို စည်သူနှင့်တွဲပြတာမို့ သူ့ရင်နာနေရဆဲမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ယွန်းနီကလည်း သူ့ကို အံ့အားသင့် အံ့ငိုက်မိစေခဲ့သည်။

အဲဒီနေ့ကလည်း ဂုဏ်ရှိန်နှင့် သူငယ်ချင်းတချို့က ဂျေဒိုးနတ်ဆိုင်လေးထဲမှာ ရှိနေခဲ့ကြသည်။

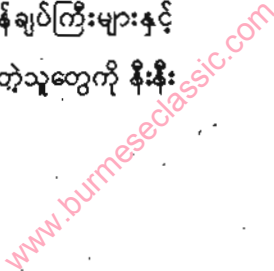
သူက အိုက်စကော်ဖီကို ပိုက်ကလေးနှင့် စုပ်ယူသောက်နေဆဲမှာ မောင်ဋေးက

“ဂုဏ်ကြီး ကြည့်လိုက်စမ်း”

ဟု အရေးတကြီး ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ဆို၏။

“ဘာလဲကွာ”

သူတို့ထိုင်နေတာက အပြင်ဖက်မှန်ချုပ်ကြီးများနှင့် ကပ်လျက်က စားပွဲမှာမို့ အပြင်ကသွားလာနေတဲ့သူတွေကို နီးနီး

ကပ်ကပ်ကြီးလို တွေနေရသည်မဟုတ်လား။

ဂုဏ်ရှိန်က မော့ကြည့်လိုက်ဖို့ ထိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားရသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ခြိမ်းသံတို့စုံတွဲနှင့် ထပ်မံကြုံကြိုက်ရမှာ စိုးလို့ပင်။

“မင်းဘာတွေ ကြောင်စရာတွေပြန်ပြီလဲ”

လေသံမာနှင့် စိတ်ရှုပ်သလို ရေရွတ်ရင်း သူက မောင်ဌေးလှမ်းကြည့်ရာဆီ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟောဗျာ။

ဒီတစ်ခါလည်း စုံတွဲတစ်တွဲ။

သူ မျက်ခုံးပင့်သွားရ၏။

“အဲဒါ ယွန်းနီအိမ်မဟုတ်လား”

မောင်မောင်ဌေးက နာမည်မလွဲတော့ပါ။

သူပုံစံက ပြုံးစိစိလည်းဖြစ်နေသည်။

ဟိုနေ့ကပဲ ခြိမ်းခြိမ်းသံကို ဘဲနှင့်တွေ့ပြီး ဒီနေ့လည်း ယွန်း

နီအိမ်ကိုတွေ့ပြန်ပြီ။

ဂုဏ်ကြီးကိုကြည့်လိုက်တော့ မအိမ်လည်ရုပ်ကြီးနှင့်။

ယွန်းနီဘေးမှာ လျှာထိုးဦးထုပ်ကိုစောင်းကာ တီရုပ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ် လူရွယ်တစ်ယောက်။ ပုံစံက ခေတ်မီလန်းဆန်းသည်။

အသက်ကတော့ ယွန်းနီထက်ကြီးမလား။ မတိမ်းမယိမ်းပဲလား။

လူချင်းထိကပ်မတတ် ပြုံးရယ်စကားပြောလျှောက်လာဟန်မှာ တရင်းတနီး။

ကြည့်စမ်း ဒီကောင်မလေးကို ရည်းစားရနေမည်လို့ ထင်ကိုထင်တာ။

ကောင်လေးက လူကတော့ အချောစားလေးပါ။

မုတ်ဆိတ်မွေးငုတ်စိလေးတွေကို ခပ်ပိုက်ပိုက်လေး ပုံဖော်ထားသေးတာမို့ ယောကျ်ားပီသချောမောနေသည်။

ယွန်းနီထက် ခေါင်းတစ်လုံးစာ အရပ်ပိုမြင့်သည်။ အသားလည်းဖြူသည်။ ဘော်ဒီကလည်း ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်။ လမ်းလျှောက်ပုံကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ခပ်

မတ်မတ်။

ဒီလူက ဘယ်သူလဲ။

ယွန်းနီကလည်း ခါတိုင်းလို အင်္ကျီဖြူရင်ဖုံးနှင့် ထဘီအပြာ
လေးနှင့် ယူနီဖောင်းဝတ်ထားတာမဟုတ်။

ဒူးဆစ်ဖုံးရုံ စကဒ်အပျော အနားမညီမညာ ခပ်လှင့်လှင့်
လေးနှင့် အင်္ကျီကလည်း ဂုတ်ပိုးမှာ ကြီးချည်ရသော ဆွဲသားအဝါ
ရောင်လေးနှင့် မျက်စိထဲ ဆန်းဆန်းပြားပြားနှင့် အလှကြီးလှနေပါ
သည်။

ထိုလူရဲ့နံ့စား ပူးကပ်လျှောက်ပုံလေးက နူးနူးညံ့ညံ့နှင့်
မျက်နှာလေးက ပြုံးမြဲနေပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က ဆိုင်ထဲဝင်ဖို့လှမ်းလာရင်း မှန်ချပ်နှင့်
ကပ်ရက်စားပွဲကနေ သူတို့ကို မမှတ်မသန် စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ဂုဏ်ရှိ
ကိုမြင်သွားရ၏။

“ဟောတော့”

ယွန်းနီက အသံလေးပင်ထွက်သွားမိ၏။

“ဘယ်သူလဲ ယွန်း”

စိုးမိုး - စာပေ

အာကာလွင်က မေးလိုက်သည်။

“သူငယ်ချင်းပါ”

“အင်္ကျီအဖြူနဲ့လူလား”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

ကျေးဇူးနတ်ဆိုင်မှာ လူအနည်းငယ်ရှင်းနေတဲ့အချိန်နဲ့ ယွန်းနီ
က သူတို့စားပွဲနား ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ပါသည်။

“ဂုဏ်တို့ အစောကြီး ဒီရောက်နေပါလား”

“နင်ကရော ယွန်း၊ သင်တန်းကနေ လစ်လာတာပေါ့
လေ”

“မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ယွန်း ဒီနေ့အော့မပါ”

ဂုဏ်ရှိန်သည် ဟန်မပျက် နှုတ်ဆက်စကားဆိုနေရသော်
လည်း ယွန်းနီကို ခုလို ဘျိုင်းဖရင့်အဖော်တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရတာ
သူ့ရင်ထဲ အောင့်သက်သက်လိုတော့ဖြစ်ရသည်။

ထိုခဲစားချက်က ဘာကြောင့်ဟုတော့ သူလည်းနားမလည်

နိုင်။

ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးတော့ဖြစ်ရတာအမှန်။

စိုးမိုး - စာပေ

ခြံမိသဲကိုတွေ့တုန်းကလို ပေါက်ကွဲတုန်လှုပ်တာမျိုး မရှိ
ပေမဲ့ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကသိကအောက်ဖြစ်သွားသည်။

“ယွန်းနီ သူငယ်ချင်းလား”

ဘေးက အာကာလွင်ဖက် သူမေးဆတ်မေးသဖြင့် ယွန်းနီ

က

“ဟုတ်တယ်ဂုဏ်၊ သူက ကိုအာကာလွင်၊ ယွန်းတို့သင်
တန်းအောက်ထပ်က မိုဘိုင်းဖုန်းဆိုင်ကလေး၊ ဂုဏ်လည်း ဟင်းနီ
ဆက်တွေဘာတွေ အသစ်လဲချင်ရင် လာအားပေးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ လာကြည့်ပါ ကိုဂုဏ်”

အာကာလွင်က လူကခေတ်ဆန်သော်လည်း စကားပြော
ဟန်က မွန်မွန်ရည်ရည်ရှိသည်။

“အေးပေါ့ကွာ၊ ကြုံတော့လည်းလာရတာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

သူတို့နှစ်ယောက်က ဂုဏ်ကြီးကိုနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် မုန့်
ကောင်တာဖက်သို့ လျှောက်သွားကြသည်။

ခပ်ငိုင်ငိုင်ကျန်ခဲ့သည့် သူ့ကို မောင်မောင်ဌေးက ထုံးစံ

အတိုင်း

“ကဲ ဘယ်နှယ့်ရှိစ၊ မင်းကျန်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား၊ မင်းက
တိတ်တိတ်လေးခိုးကြည့်နေတုန်း ဟိုနှစ်ယောက်က ပိုင်ရှင်ကိုယ်စီ
တွေ့သွားကြပြီ၊ ဟား ဟား”

“သွားစမ်းပါကွာ”

မောင်ဌေးလက်မောင်းကို သူ ဖွဖွထိုးပစ်လိုက်မိသည်။
ဟုတ်တော့ဟုတ်သည်။

ယွန်းနီနှင့်ခြံမိသဲနှစ်ယောက်လုံးက အတွဲကိုယ်စီနှင့် နေချင်း
ညချင်း ပြောင်းလဲကုန်ကြပြီ။

နှစ်ယောက်စလုံးဟာ တွေဝေနှုတ်နှေးလှတဲ့ သူ့ကို အရွံ
တိုက်သလားတောင်မှတ်ရသည်။

အခုမှ မျက်ကလဲဆန်ပြာ ကိန်းဆိုက်နေပြီ။

အထူးသဖြင့် ခြံမိသဲနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ကျန်ရစ်ဖြစ်မှာကို
ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်။

ရောက်တဲ့နေရာကနေပဲ ကြိုးစားပမ်းစား တိုက်စစ်ဆင်ရ
တော့မှာပဲ။

သူရင်ထဲမှာ မချင့်မရဲကြီးနှင့် အခုကိုပဲ ခြိမ့်သံဆီကို
 ထသွားလိုက်ချင်မိသည်။
 နောက်ကျခဲ့တဲ့ကိုယ့်ကို ပြင်ဆင်ဖို့ အခွင့်အရေးလေးပေးစမ်း
 ပါဦးကွာ။

ခြိမ့်သံရဲ့ အေးစက်ရှောင်ဖယ်သော ဆက်ဆံရေးကြောင့်
 ဂုဏ်ရှိန်ရင်မှာ မချိမဆန်ကြီးနှင့် နေမရတိုင်မရဖြစ်ကာ နှလုံးသား
 တစ်ခုလုံး မွန်းကျပ်လိုက်မောနေသည်။

တစ်ခြံဝင်းထဲမှာ အတူနေကြပေမဲ့ မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးကွာ
 နေသလို ခံစားရသည်။

သူမက စည်သူကို တကယ်ပဲလက်တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
 ပြီလား။

ဒါကိုတွေ့မိလျှင် သူ့အသည်းမှာ မခံစားနိုင်။

သူမကို စွဲစွဲလန်းလန်း စူးစူးနစ်နစ်ချစ်နေတာ သူမ
 မသိဘူးလား။

ဂုဏ်ရှိန်စိတ်တွေက ပေါက်ကွဲချင်နေသည်။

ဒီအခြေအနေကို သူကယ်လိုမှသည်းမခံနိုင်။ သူရင်ကဲက

အချစ်တွေကိုလည်း မျှသိပ်ထိန်းချုပ်ထားလို့မရ။

ခြိမ့်သဲကို ချစ်မိတဲ့အချစ်တွေက သူ့ကို မခံမရပ်နိုင်အောင် အဆိပ်တက်ပြီး ဒုက္ခပေးနေပြီ။

ဒါကြောင့်လည်း ညဦးပိုင်းက ဘော်ဒါတွေနှင့် အပြင် ထွက်ပြီး ရက်စတော့ရင့်မှာ ဘီယာသွားသောက်သည်။

ဘီယာသောက်လည်း ရင်ထဲမှာ ခါတိုင်းလို တက်ကြွလန်းဆန်းမလာ။ ရီဝေဝေနှင့်မို့ ပိုလွမ်းဆွတ်ပြီး ခြိမ့်သဲမျက်နှာလေးကို မြင်ချင်လာသည်။

နင် သူ့ကို အဆက်ဖြတ်လိုက်ပါ ခြိမ့်သဲ။ နင် ဒီလိုစိမ်းကားရက်စက်တာ ငါမခံနိုင်ဘူး။

သူ့စိတ်ထဲက တောင်းပန်နေမိသည်။

ဘီယာဆိုင်ကနေ စောစောပြန်လာမိတဲ့ ခြေလှမ်းတွေဟာ ခြိမ့်သဲထဲ ဦးတည်ချင်လို့ပါ။

သူပြန်လာတော့ ခြိမ့်သဲတို့အိမ်လေးမှာ တံခါးတွေပိတ်ပြီး မီးပင်မှောင်နေပြီ။

အိမ်ကလေးက တိတ်ဆိတ်မှောင်ကျနေသဖြင့် သူ့မျှော်လင့်

ချက်တွေ ပြိုပျက်သွားရသည်။

ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါပြောထားပြီးရဲ့နဲ့ ခြိမ့်သဲရယ်။

ငါ့ကို နင်မမြင်ချင်ဘူးလား။ ငါက နင်ရှောင်ပြေးချင်

လောက်အောင် မုန်းစရာကောင်းတဲ့ကောင်လား။

ဂုဏ်ရှိန် ရင်နာနာနှင့်တွေးနေမိသည်။

သူ့ကိုမြင်ရင် လှစ်ခနဲ ပုန်းရှောင်တတ်တဲ့ အမူအယာကြောင့်လည်း ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းထိခိုက်ရ၏။

ခြိမ့်သဲဆီက ဒီလိုရက်စက်တဲ့ တုံ့ပြန်မှုကို သူမမျှော်လင့်မိ။

မရတဲ့အချစ်မို့ ဂုဏ်ရှိန် ပိုပြီးလိုချင်သည်။

ပြင်းပြင်းပြပြ တောင်းတမက်မောသည်။

ခြိမ့်သဲက ငြင်းပယ်ရှောင်ဖယ်လေ သူဖက်က အချစ်စိတ်က ပိုပြီးကြီးကျယ်ခမ်းနားလေ ဖြစ်နေသည်။

ဂုဏ်ရှိန်သည် ခြိတ်ခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ သူ့အိမ်ဖက်သို့ မလှမ်းချင်လှမ်းချင် လှမ်းလာသည်။

အိမ်အပြန်မှာ ကားပါမလာ။

သူငယ်ချင်းက မနက်စောစော ပဲခူးသွားစရာရှိလို့ဆိုပြီး
သူကားကို ငှားထားသည်မဟုတ်လား။

ဒီတော့ တခြားဘော်ဒါတစ်ယောက်ကားနှင့်လိုက်ခဲ့ပြီး
လမ်းထိပ်မှာပဲဆင်းကာ လမ်းအတွင်းထဲ တစ်ယောက်တည်းလျှောက်
ခဲ့သည်။

အပြင်မှာ လရောင်မှုန်မှုန်လေးက လင်းနေပါသည်။
အိမ်ရောက်ရင်လည်း ဂုဏ်ရှိန် အိပ်ရာဝင်နိုင်ဦးမှာမဟုတ်
ပါ။

ဂုဏ်ရှိန်က ဘယ်သူမှမနိုးအောင် သံပန်းတံခါးသော့ကို
သာဖွင့်ကာ အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ခြေသံဖွဖွနှင့် သူ့အခန်းဆီသွားကာ ရေခဲသေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး
(SHARK)အချို့ရည်တစ်ဗူး ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ဂစ်တာဆွဲကာ သူ့အိမ်ပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာသည်။
ခြံထဲဆင်းပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဂစ်တာတီးမည်ဟု ရည်
ရွယ်သည်။

လရောင်ဖြာသော ညကလေးက သူ့ကို ဆွဲဆောင်နေသည်

မဟုတ်လား။

ဟာ။

ရုတ်တရက် သူ့ခြေလှမ်းတုန်ကာ အံ့ဩသွား၏။

ခုံတန်းလျားပေါ် ခပ်နီနီလေးထိုင်နေတဲ့ ကျောပြင်လေး
တစ်ခု ဆံနွယ်လေးတွေက အဖျားမှာ ခပ်ခွေခွေလေးတွေ လိမ်ယှက်
နေတာ။

ဆွယ်တာတစ်ထည်မရမ်းစေရောင်လေးနှင့်။

ဒါ ကိုယ့်ရင်ထဲက ဘုရင်မလေးပဲ။

မြင်ကွင်းကို မယုံနိုင်အောင် ကြည့်နေမိကာ သူ့ရင်ခနဲသံ
တွေ တဒိတ်ဒိတ် ဆောင့်ခနဲတိုးလာသည်။

သူတမ်းတနေရသော ချစ်သူလေး။

လရောင်ဖြာသော ညချမ်းလေးမှာ ခြံထဲသို့ ဆင်းထိုင်နေ
ပါရောလား။

သူမတစ်ယောက်တည်း ယွန်းနီကိုမတွေ့။

ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်ဘဲ သူ့ခြေလှမ်းတွေ ခြိမ့်သံဆီသို့
ဦးတည်မိ၏။

ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးပျော်ရွှင်မှုတွေနှင့် လှိုက်ခုန်နေသည်။
ခြိမ့်သဲက ခုံတန်းပေါ်မှီလျက်သား ခြံပြင်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်
နေမိသည်။

ခုတလော ညဖက် ခြံထဲမဆင်းဖြစ်တာကြာပြီ။ သူ့ရောက်
လာမှာစိုး၍ ဝရန်တာလည်းထွက်မထိုင်ရဲ။

ယွန်းနီဆီလာရင်တောင် သူမက အတွေ့မခံဘူးလေ။

ဂုဏ်နဲ့လည်း ခြိမ့်သဲ ရန်မဖြစ်ချင်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတာနှင့် ပြဿနာတက်ရတာပဲရှိတော့

စကားနည်း ရန်စဲရုံမက တွေ့ပါအတွေ့မခံတော့ ရှင်းရောပေါ့။

ဒီညတော့ ခပ်စောစောကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေနှင့်

ဂုဏ်ရှိန် အပြင်ထွက်သွားတာ သူမတွေ့ခဲ့သည်။

ဆယ်နာရီကျော်တဲ့အထိလည်း ပြန်ရောက်မလာ။

ဒါကြောင့် ခြိမ့်သဲက စိတ်ချလက်ချ ဆင်းထိုင်နေတာ။

တကယ်လို့ သူပြန်လာလို့ ကားသံကြားပြီဆိုတာနှင့်

အိမ်ပေါ် လှစ်ခနဲတက်ပြေးဖို့လည်း စဉ်းစားထားသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ခြံတံခါးဝကိုမြင်နေရတဲ့ ဒီခုံတန်းလေးမှာ

ထိုင်နေတာ။

ကားမတွေ့တော့ သူမရောက်သေးဘူးလို့ဘဲ အပိုင်တွက်
ထားတဲ့ ခြိမ့်သဲဟာ အိမ်ဖက်ကိုပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ကျောလှဲလှဲနှင့်
ခပ်ငေးငေးရှိနေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူမနောက်နားက ခြေသံတစ်ခုနှင့်အတူ

“ခြိမ့်သဲ”

“ဟင်”

ရုတ်တရက် သူမနာမည်ခေါ်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲပင် တုန်
သွားရ၏။

ဂုဏ်ရှိန်က သူမနားသို့ မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာသဖြင့်
ချက်လုံးလေးလည်း ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားရ၏။

ထင်သလို တံခါးအပြင်ဘက်က ကားသံမကြားရဘဲ
နောက်ကျောဘက်က ဂုဏ်ရှိန်ပေါ်လာတော့ သူမ ရှောင်ပြေးချိန်မရ
တော့ပေ။

ခြိမ့်သဲရဲ့ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ဟန်လေးမှာ အလန့်တဖျန်။

သူဟာ ခြိမ့်သဲ မတွေ့လိုမမြင်လိုတဲ့ လန့်စရာကောင်းတဲ့

လူတစ်ယောက်လား။

ဂုဏ်ရှိန်က သူမကို စူးစူးနစ်နစ် ခပ်တည်တည်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သူကြည့်နေပုံက လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် ငေးရီရီနှင့် ခံစားချက်ပါလွန်းတာမို့ ခြိမ်းသဲရင်မှာ ရုတ်တရက် နွေးခနဲဖိုသွားရလေသည်။

တကယ်တမ်း ခြိမ်းသဲ သူ့အကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ရဲ။

ရှောင်လက်စနှင့် သူ့ကို ဆက်ပြီးရှောင်နေမယ်လို့သာ စိတ်ကူးတာမို့ အခု ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်မလဲ အပြေးအလွှားစဉ်းစားရသည်။

သူနဲ့ခြိမ်းသဲဟာ ဘယ်တော့မှ စကားပြော အဆီအငေါ့တည့်မှာလည်းမဟုတ်။

သူ့ရှေ့မှာ ခြိမ်းသဲရှိမနေချင်။

သူနဲ့ခြိမ်းသဲတို့ဟာ ခပ်ဆေးဆေးနေကြရင်သာ အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်။

ခြိမ်းသဲက ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲ မတ်တပ်ရပ်လိုက်မိ၏။

ဂုဏ်ရှိန်ကလည်း ခြိမ်းသဲ ရှောင်ထွက်သွားမည်ဆိုတာကို ရိပ်မိစွာနှင့် သူမရှေ့ ရုတ်တရက် ပိတ်ကာရပ်လိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါ သူ့မျက်စိအောက်က ထွက်သွားခွင့်မပေးနိုင်။ ရှောင်ပုန်းနေသူလေးကို အမိအရဖမ်းလိုပါသေးသည်။

ခြိမ်းသဲသည် သူ့အမှုအရာ ပိုင်စိုးပိုင်နှင်းကိုပင် အမြင်ကပ်မိပြန်၏။

ချစ်ရေးဆိုထားတာနှင့်ပဲ အဲဒီမိန်းမကို သူပိုင်သွားပြီမို့လို့လား။

ခြိမ်းသဲမှာ လွတ်လပ်စွာ ငြင်းဆန်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလား။

သူ ခြိမ်းသဲကိုကြည့်ပုံက သူ့ကိုယ်သူ အပိုင်တွက်လွန်းတဲ့ပုံ။ မျက်လုံးတွေက ယမကာကြောင့်ပဲ ပိုရီဝေနေသလား။

ထိုပုံစံကြောင့်ပဲ ခြိမ်းသဲကလည်း မကျေမချမ်းဖြစ်မိတာ။

ဘာမှစကားမဆိုဘဲ မျက်လွှာလေးချကာ သူ့ကိုယ်ကြီးကို ကွပ်ကဲရှောင်ထွက်လိုက်ဖို့ပြင်သည်။

“ခဏနေပါဦး”

“အို”

ခြိမ့်သဲက လှစ်ခနဲပြေးဖို့ကြံစဉ် သူက လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖြုန်းခနဲ ဖမ်းဆွဲတော့ ခြိမ့်သဲကိုယ်လေးမှာ သူဆောင်ဆွဲလိုက်တဲ့ အရှိန်ကြောင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ယိုင်ခနဲ ပြစ်ကျသလိုဖြစ်သွားရ၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ လွတ်”

သူ့ထံမှ ရုန်းထွက်ရင်း ရန်လိုသံနှင့် ခပ်စွာစွာဆိုမိ၏။

“နင် ဘာလို့ထွက်ပြေးတာလဲ၊ ငါ့ကို စကားမပြောချင်ဘူးပေါ့ ဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

ခြိမ့်သဲအဖြေကြောင့် ဒေါသပိုထွက်ပြီး သူမကို ပခုံးလေးမှ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ စေ့စေ့ကြည့်မိသည်။

သူမမျက်လုံးထဲမှာ သူ့အပေါ် ခန်းခနဲအရိပ်တွေရှိချင်ဖို့ပေစေ။ အရွဲတိုက်ခြင်းနဲ့ ပမာမခန့်ပုံစံလေးဖြစ်ချင်ဖြစ်ပေစေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အပေါ် ဥပေက္ခာဆန်ဆန်တော့ မကြည့်ပါနဲ့ကွာ။

နီးကပ်နေသော သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ ခြိမ့်သဲထံ မျက်နှာလေးကို နောက်သို့တိမ်းလိုက်သည်။

ဟိုတစ်ခါလို့ ဇွတ်အနမ်းပေးမှာစိုးစိတ်နှင့် လူက ရင်ဖိုလေး

သည်။

“ဂုဏ်ရှိန်”

သူမက သတိပေးသလို ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်ရင်း ပခုံးကလေးကိုရုန်းသည်။

“ဖယ်နှော် ဂုဏ်၊ နင်အဲလိုလုပ်တာ ငါမကြိုက်ဘူးဟဲ့ သိရဲ့လား”

တုန်ယင်အဖျားခတ်နေသော အသံလေးဖြင့် ခြိမ့်သဲက ကြိတ်ပြောသည်။

တစ်ခြံလုံး တိတ်ဆိတ်အိပ်မောကျနေတယ်ဆိုပေမဲ့ တစ်ယောက်ယောက်နိုးလာခဲ့လို့ မြင်တွေ့သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်ခဲလဲ။

“နင် အဲလို သူစိမ်းဆန်တာကို ငါမခံနိုင်တော့ဘူး ခြိမ့်၊ ငါ့ကိုပြန်မချစ်သေးရင်လည်း ဒီလိုတော့ မရှောင်ပါနဲ့ဟာ နော်”

“ငါ့ဘာသာငါနေတာပဲ”

“အရင်လိုပဲလား”

“အို ဒါကတော့ ဂုဏ်မှ အရင်လိုမဟုတ်တာ”

“ငါ့နားမှာ ခဏလေးနေစမ်းပါဦး”

“ညဉ့်နက်နေပြီ အိမ်ပေါ်တက်တော့မယ်”

“ခဏလေးပါဟာ”

“ဟင့်အင်း ငါ့ကိုလွှတ်”

“နင်ထွက်ပြေးမှာစိုးလို့ပါ”

“ဂုဏ်နော်၊ အပိုတွေမပြောနဲ့”

“ငါနမ်းမိမှာစိုးလို့လား”

သူ့စကားကြောင့် ခြိမ်းသဲ ရှက်ရွံ့ကာ ပါးပြင်လေးတွေ နွေးသွားရသည်။

လရောင်အောက် ဆိတ်ငြိမ်သောနေရာလေးမှာ သူနှင့် နှစ်ယောက်တည်း အတူရှိနေတာကိုက ခြိမ်းသဲရင်တွေ ဗြောင်းဆန် အောင် ဖန်တီးသလိုဖြစ်နေတာ။

သူ့ရဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ခြိမ်းသဲ ခဏခဏ နား မထောင်ရဲ။

သူ ခြိမ်းသဲပန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ လွှတ်မပေးတာနဲ့ ရှက်ဒေါသနှင့် သူ့ကို စုပုတ်ပုတ်ကြည့်မိသည်။

“အခု ငါဘာလုပ်သေးလို့လဲ”

“ဖယ်ပေးလို့ပြောနေတာ မရဘူးလား၊ နင် ငါ့ကို ဘယ်လို မိန်းမထင်နေလဲ”

“မသိဘူး၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ နင်က ငါ့ချစ်သူပဲ၊ နင်ကိုမြင်ရင် ငါ မချစ်ဘဲမနေနိုင်ဘူး ခြိမ်းသဲ၊ အဲဒါ ငါ့အမှားပဲဆိုရင် ငါ့ကို ကြိုက်သလိုလုပ်၊ ငါ နင်ကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးကွာသိလား၊ နင်ကို အရမ်းချစ်တယ်”

ငြင်းဆန်ခွင့်ပင်မပေးဘဲ ကိုယ်လုံးအိအိနွေးနွေးလေးကို သူ့ရင်ဘတ်နှင့် ဗြန်းခနဲဆွဲကပ်ကာ ရင်ခွင်ထဲ တအားမြှုပ်အောင် ဖက်ထားပစ်လိုက်သည်။

အိုကွာ သူမကိုယ့်ကို မကျေနပ်လို့ ရိုက်ချင်တယ်ဆိုလည်း ထုရိုက်ပစေတော့။

ခြိမ်းသဲ သူ့ကိုယ်ကြီးကို တွန်းထိုးဖယ်ရှားသော်လည်း သူက အချစ်စိတ်မွန်နေသလို ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်။

ခြိမ်းသဲကိုယ်လေးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် တအားပွေဖက် ထားသည်။

ခြိမ့်သဲ ရုန်းဖို့ကြိုးစားပေမဲ့ ဘယ်လိုမှရုန်းမရ။
ဂုဏ်ရှိန်က သူမပါးပြင်လေးကို တဖွတ်ထိုးထိကပ်သည်။
မျက်နှာလေးကို တိုးတိုးဝေ့ဝေ့နှင့် ကမူးရူးထိုးနမ်းရှိတ်
သည်။

ဖက်ထားရင်းပင် ပျောက်သွားမလား ဖိုးနေတဲ့အတိုင်း
မချင်မရဲအနမ်းများကြောင့် ခြိမ့်သဲမှာ မလူးသာမလွန်သာ အငိုက်
သွားရသည်။

သူသည် ခြိမ့်သဲကို အတင်းအကျပ်ပင် အနီးနားက သစ်ခွ
အိမ်မှောင်ရိပ်လေးအောက်သို့ ဇွတ်ဆွဲခေါ်လာသည်။ ပြီးတော့
ကျေနပ်သည်အထိ အထပ်ထပ်အခါခါ နမ်းရှိတ်သည်။

အတန်ကြာမှ ခြိမ့်သဲ သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်အစုံဖြင့်
အတင်းတွန်းဖယ်မှဘဲ သူက အသာအယာခွာပေးသည်။

ခြိမ့်သဲမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူတုန်ယင်ပြီး ဘာဖြစ်သွားမှန်း
မသိအောင် မွန်းကျပ်လှိုက်မောသွားရ၏။

စကားပင်ဟဟမဆိုနိုင်။

“ခြိမ့်သဲ”

“နင်ယောက်ျားဖြစ်ပြီး သိပ်အနိုင်ကျင့်တာပဲ”

သူမရဲ့အသံလေးက တိုးဖျောနေ၏။

“အဲလိုမပြောပါနဲ့ကွာ၊ ငါ အရမ်းချစ်လို့ပါ”

“ဘာချစ်တာလဲ၊ နင့်ဘာသာ တစ်ဖက်သတ်ချစ်လည်း
မတတ်နိုင်ဘူး၊ ငါနင့်ကို မချစ်ဘူး၊ လုံးဝမချစ်ဘူးသိရဲ့လား”

“မရဘူး မချစ်လို့မရဘူး၊ ငါပြောထားပြီးသား နင်
ငါ့ကိုပြန်ချစ်ရမယ်”

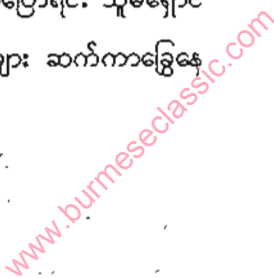
သူသည် သူမမုန်းတီးမြဲ တဖွတ်ထိုးလေသံနှင့်သာ အချစ်
ရူးကြီးတစ်ယောက်လိုသာ ဇွတ်တိုးပြောလေသည်။

သူမရဲ့ငြင်းပယ်မှုကို ဂရုမစိုက်။

ပေါက်ကွဲနေသော သူ့ပုံကို ခြိမ့်သဲ လန့်လည်းလန့်မိပါ
သည်။

“ငါမြတ်နိုးတဲ့မိန်းကလေးကို ဘယ်သူလက်မှလည်း
အပါမခံနိုင်ဘူး ဒါပဲ”

ဂုဏ်ရှိန်က ကျန်စကားကိုသာထပ်ပြောရင်း သူမရှောင်
တိမ်းနေတဲ့အထဲကပင် အနမ်းနွေးနွေးလေးများ ဆက်ကာခြေနေ

သည်။

သူမကိုယ်လုံးလေးမှာ ဂုဏ်ရှိန်ရင်ခွင်ထဲက မလွတ်နိုင်ပေ။ သူ့လက်များက တင်းကျပ်စွာ ရင်သိုင်းဖက်တွယ်ထားသဖြင့် ရုန်းဖို့ခက်လှသည်။

ခြိမ့်သဲသည် စိတ်ဆိုးသော်လည်း ရုန်းရင်းဆန်ခတ်နှင့် အသံဗလံတွေကြောင့် တစ်ယောက်ယောက်နိုးသွားမှာလည်း စိုးရိမ်ကာ ကြိတ်သာရုန်း၏။

သူမရဲ့ အသက်ရှူသံလေးက မြန်ဆန်လာရင်း
“ဂုဏ် ဖယ်တော့နော်”

ရုန်းထွက်လို့မရတာမို့ ခြိမ့်သဲက လေသံကိုလျှော့ကာ ဖွဖွ တောင်းပန်မိသည်။

“ငါ့ကိုချစ်လား ချစ်တယ်မို့လား”

သူကလည်း လက်မလျှော့ဘဲ တိုးသက်စွာမေးသည်။

“ဖြေလေကွာ”

“ဟင့်အင်း”

သူမခေါင်းယမ်းမိသည်။

ခေါင်းလေးယမ်းတဲ့ ခြိမ့်သဲကြောင့် သူပို၍ စိတ်တိုကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ ပြန်ဖက်ထားလိုက်သည်။

သူလိုချင်သော အဖြေစကားကို ခြိမ့်သဲကမပေးသဖြင့် သူက ပိုတိုးပြီး ကိုယ်လေးကို ဖျစ်ညှစ်မိသလိုဖြစ်သွားသည်။

ခြိမ့်သဲက မျက်နှာလေးအတင်းမော့ကာ အသက်ရှူရင်း
“ဂုဏ်လွတ်ရင်ဖြေမယ်လေ”

ဟု ချော့မော့လိုက်သည်။

“တကယ်နော်”

သူမယုံမရဲ ဖြေလွှတ်ပေးတာနှင့် ခြိမ့်သဲက လှစ်ခနဲပြေးပါလေတော့သည်။

“ဟာကွာ”

သူ့ရဲ့ မချင့်မရဲအသံကြောင့် ရင်တုန်မပြယ်သည့်ကြားမှ ခြိမ့်သဲရယ်ချင်သွားမိသည်။

“ယွန်းနီ”

“ဟင်”

“ခြံမိသံရော သူဘယ်မှာလဲ”

“အပြင်ခဏသွားတယ်”

“ယွန်းနီ ငါ့ကိုမညာနဲ့ဟာ၊ သူ အခန်းထဲမှာရှိတယ်

မဟုတ်လား”

“ဪ မရှိပါဘူးဆိုမှ”

ဂုဏ်ရှိနဲ့ပုံစံက ဂျစ်ကန်ကန်နှင့် အလိုမကျစိတ်မောနေဟန်။

“ငါ ခြံမိသံနဲ့စကားပြောချင်တယ်”

“ခြံမိသံပြန်လာရင် ယွန်းနီပြောပေးမယ်လေ”

“ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး ယွန်းနီရာ၊ သူ ဟိုကောင်နဲ့တဲ့

နေတုန်းပဲလား”

“အဲဒါတော့ ယွန်းနီလည်းမသိဘူးလေ”

ယွန်းနီက သူမပါ စက်ကွင်းမလွတ် ပြဿနာရှာခံရမှာစိုး ပြီး ဘူးခံလိုက်ပါသည်။

“အခု ဘယ်ကိုသွားတာလဲ သူတစ်ယောက်တည်းလား”

“အေးလေ၊ ခါတိုင်းလည်း သူတစ်ယောက်တည်းသွား လာနေကျပဲဥစ္စာ၊ ဂုဏ်ရယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်စမ်းပါဦး၊ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ယွန်းနီက ဝရန်တာကခုမှာ သူ့ကို ထိုင်ဖို့ပြောလိုက်တာ။

သူပုံစံတာ ပျာယိပျာယာနှင့် ပူလောင်ပူစပ်ဖြစ်နေတာ ကြည့်မရလွန်း လို့ပါ။

“ငါစိတ်မချဘူး ယွန်းနီရာ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေ

သလဲ နင် “ကိုယ်ချင်းစာတတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အေးပါ အဲဒါတွေ ဖြည်းဖြည်းပြောစမ်းပါ၊ ဂုဏ် အဲလို

အရမ်းသွားချုပ်ချယ်နေရင် ခြံမိသံ စိတ်ညစ်ပြီး ပိုတောင်အတွေ့မခံ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဒီမှာ ယွန်းနီ၊ ငါ ပွင့်ပွင့်ပဲပြောမယ်၊ ဟိုညက သူနဲ့ငါနဲ့

တွေပြီးပြီ၊ သူ ငါ့ကို အဖြေပေးမယ်ဆိုလို့ ငါစောင့်နေတာ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ခြိမ်သဲက ဘာမှလည်းမပြောပါလား”

ဂုဏ်ရှိန်စကားကြောင့် ယွန်းနီ အံ့အားသင့်မိ၏။

ခြိမ်သဲဟာ တစ်ဖက်မှကိုစည်သူ့ကို မပြတ်သားနိုင်သေးပဲ

ဒီဖက်မှာ ဂုဏ်နှင့် ချိန်းတွေ့တယ်ဆိုတာက မဖြစ်နိုင်။

သို့သော် ဂုဏ်ပုံစံကြည့်ရတာလည်း ညာနေတာဟုတ်ပုံ

မရ။

သူမစဉ်းစားရပင် ခက်သွားလေသည်။

“ယွန်းနီ ငါ့ကို နည်းနည်းပါးပါးကူညီစမ်းပါ၊ ငါ ခြိမ်သဲ

ကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးကွာ”

“ယွန်းနီက ဘာကူညီရမှာလဲ”

“စည်သူ့ကိုဖြတ်လိုက်ဖို့လေ”

ယွန်းနီ ငြိမ်ကျသွားရ၏။

ဒါက ခြိမ်သဲကိုယ်ရေးကိုယ်တာလေ။ သူ့ရဲ့နှလုံးသားရေး

ရာကိစ္စထဲ ကိုယ်ဝင်စွက်လို့ရနိုင်ပါ့မလား။

“နင်လည်း ငါနဲ့ပဲသဘောတူတယ်မို့လား”

“အင်း တူတာကတူပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခြိမ်သဲသဘော
ထားကရှိသေးတယ်လေ”

“ငါ့ကိုလက်ခံဖို့ တိုက်တွန်းပေးစမ်းပါ”

သူ့အတင်းအကျပ်ပြောလျှင် ရင်ထဲ ကရုဏာသက်ရကာ
ခေါင်းညိတ်မိ၏။

“အင်းပါ ငါသူနားဝင်အောင် ပြောဇော့ပါဦးမယ်”

“ငါ့ချစ်သူ့ကို ဆက်တွဲနေရင်တော့ စည်သူလည်းမလွယ်
ဘူး”

ယွန်းနီ မျက်လုံးပြူးသွားရကာ

“ဟယ် နင်အဲလိုတော့ ပြဿနာသွားမရှာပါနဲ့ဟာ၊ တော်
ကြာ အခြေအနေပိုဆိုးကုန်ပါ့မယ်”

“နင် ငါ့ဘက်မှာရှိမှာလား”

ယွန်းနီ မျက်စောင်းလေးချိမိကာ

“ဂုဏ်ဘက်မှာမရှိလို့ ယွန်းနီက ဘယ်မှာရှိရမှာလဲ”

“ခြိမ်သဲလည်း နင့်လိုလိမ္မာရင်ကောင်းမယ်”

“ဂုဏ်ရယ်၊ နင်ကလည်း သူမကြိုက်တာမလုပ်နဲ့ပေါ့”

ဂုဏ်က နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်သပ်ကာ ဆံပင်တွေပင့်တင်ရင်း

“ခြိမ့်သဲက ဘာပြောလို့လဲ”

တစ်ခုခုများပြောထားသလားတွေ့ကာ ဂုဏ်ရှိန် ရင်ခုန်မြန်သွားရ၏။

“ဂုဏ်အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေကြောင့် သူနားလည်မှုလွဲနေတယ်လို့ထင်လို့ပါ”

ဂုဏ်ရှိန်က ယွန်းနီမျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ သူနှင့် ခြိမ့်သဲကြားမှာ တကယ်ပဲ နားလည်မှုတွေလွဲမှားနေတာလားဟု ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

“ဂုဏ်ဖက်က စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့ သူ့ကို သဘောကျပေမဲ့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒီလိုမရှင်းဘူး၊ တစ်ခါတလေလွဲမှားတဲ့ သံသယတွေက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကြားမှာ တော်တော်ခုကွဲပေးတတ်တယ်ဟ၊ နင့်သူ့ကို ဂမူးရှူးထိုးနဲ့ ချဉ်းကပ်တာထက်စာရင် စိတ်ရှည်ရှည်သည်းခံစောင့်ပေးတာက ပိုကောင်းမယ်လို့ထင်တယ်”

ဂုဏ်ရှိန်က ကျွတ်ဟု စုပ်သပ်ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းကာ

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ငါ့ဘက်က စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်နေရင်တို ကောင်နောက်ပါသွားမှာပါ၊ ငါခံစားချက်ကို နင်နားမလည်ပါဘူး ယွန်းနီရာ”

“နင့်ခံစားချက်ကို နားမလည်တာမဟုတ်ဘူး ဂုဏ်ရေ၊ ငါက မိန်းကလေးချင်းမို့ သူ့သဘောထားကိုသိနေလို့”

“အဲလောက်သိနေရင်လည်း ငါချစ်တာရှင်းပြလိုက်”

ဂုဏ်ရှိန်ရဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ငါချစ်တာဆိုတဲ့ ဖွင့်ဟဝန်ခံစကားကြောင့် ယွန်းနီရင်ထဲ တစ်မျိုးသော ခံစားချက်လေး ဖြတ်ချပြီးသွားရ၏။

သူယွန်းနီထံမှာ မရှက်စတမ်း ရင်ဖွင့်နေတာ သူ့ရင်ထဲက ထုထည်ကြီးမားခိုင်ခန့်သော မေတ္တာတွေကြောင့်ပဲဆိုတာ စာနာနားလည်ပေးမိပါသည်။

ဂုဏ်ပုံစံကို သနားသလိုလည်းဖြစ်မိသည်။

အချစ်ကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ စိတ်အနှောင့်အယှက်တွေဆိုတာက ကိုယ်ထင်တာထက် ပြင်းထန်နက်ရှိုင်းနေတတ်တယ် မဟုတ်လား။

လတ်တလောမှာ သူ့ကို ဖျောင်းဖျဖို့ကမလွယ်ဘူးဆိုတာ

ယွန်းနီရိပ်စားမိလာသည်။

“ခြံမဲ့သဲခြေလှမ်းပျက်နေတာတွေ မမအင်ကြင်းကို ငါ့ကြောက်မယ်။ ကိုစည်သူ့ဆိုတာ မမအင်ကြင်းကြောင့် သိက္ခာမီးရင်းနဲ့ တဲ့သူလေ။ ဒီကိစ္စတွေ မမလည်းသိသင့်တာပေါ့”

ဂုဏ်လုပ်ကိုင်နေပုံတွေကြောင့် ခြံမဲ့သဲတစ်ယောက် ပိုပြီး စိတ်ဆိုးတော့မှာ မြင်ယောင်သည်။

သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ တစ်ဘက်လှည့်နှင့် ဖိအားပေး အကျပ်ကိုင်တယ်လို့ပဲ ဟိုကယူဆဦးမှာ။ ကြည့်နေ။

ယွန်းနီမှာ ပင့်သက်ကလေးသာရှိကံမိ၏။

ဒီနှစ်ယောက်ရဲ့ ပဋိပက္ခကလည်း မလွယ်ပါလား။

ယွန်းနီလည်း ဝင်မရှင်းပေးတတ်။

ဂုဏ်ရှိန်ဖြစ်စေချင်တာက စည်သူ့ကို ချက်ချင်းအဆက်ပြော

သူ့ကိုချက်ချင်းလက်ခံ။

ခြံမဲ့သဲကလည်း ဒီလိုအမိန့်ပေးတာ အနိုင်ပိုင်းတာ တစ်ဖက်သတ်ဆန်တာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာတွေကို အမှန်းဆုံပဲလေ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာကလည်း သိပ်ကိုနက်နဲသိမ်မွေ့ပြီး

ဆန်းကြယ်ရွှပ်ထွေးတယ်မဟုတ်လား။

ခြိမ့်ခြိမ့်သဲသည် အားလပ်ရက်ကလေးတစ်ရက်မှာ စိတ်ထဲ
လက်ရနှင့် အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ် ဖန်ခါလှည်းကျင်းနေမိသည်။

ဆံပင်တွေကို နောက်စေ့ထိပ်ပေါ် ကလစ်နှင့် ဖြစ်သလို
ခေါက်တင်ကာ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည် နှက်ပြာကွက်ကလေးနှင့်
လုံခြည် က အောက်ခြေမှာ အမိတ်ကလေးအနားဖွာနေသော
ကချင်ထည် မှောင်မှောင်လေးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

မျက်နှာလေးမှာ ဘာမှမလိမ်းခြယ်ပဲ ပြောင်တလင်းလေး
နှင့်သာ ဝင်းပနေပါသည်။

သူမက အလုပ်လုပ်ရင်း သီချင်းနားထောင်ရင်းပင် ဆိုဖာ
ဆက်တီကို ကြက်မွေးလေးနှင့်ခါ၍ မှီအုံးအသည်းပုံလေးတွေကို
နေရာတကျ ထားသိုနေသည်။

အရှိကို အရှိအတိုင်းသာ ဖွင့်ပြောမည်xxx

မြင်မြင်ချင်း မင်းကိုချစ်သွားပြီxxx

ပိုင်ဆိုင်တဲ့အသည်းကို အရှုံးပေးခဲ့ရxxx

ဒါအချစ်ပဲလား စိတ်မှာမောသည်xxx

နားလည်မှုတံခါးတွေ ဖွင့်ထားသည်xxx

အကြင်နာစကားလေးတွေ မျက်ဝန်းဆီxxx

ပိုင်ရှင်မဲ့အချစ်ကို ပေးအပ်ခဲ့ပြီxxx

ကိုယ်မညာတော့ဘူး မင်းကိုချစ်သည်xxx

မင်းပြုံးလိုက်ရင်လည်း အိပ်မက်တွေအထိပဲxxx

လိုက်နှောင့်ယှက်သည်xxx

အိပ်မက်ထဲမှာလို ဘယ်အချိန်ပဲကြည့်ကြည့်xxx

ပြန်တွေးတိုင်း ရင်ခုန်လာသည်xxx

ချစ်သူလေးရှိရာ ဟိုအဝေးဆီxxx

လာရာလမ်းကို မျှော်တက်ပြီxxx

ခြိမ့်သဲက သီချင်းကို အသံတိုးလေးနှင့် လိုက်ဆိုနေမိခိုက်

“ဒေါက် ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံသဲ့သဲ့က ထွက်ပေါ်လာ၏။

ခြိမ့်သဲက နောက်ပက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ဒိန်းခါးရင်ခုန်သံနှင့်အတူ မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားရ၏။

တံခါးခေါက်နေပြီမို့ မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေလို့လည်းမရ။ ဟူး ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ယွန်းနီလည်း အိမ်မှာမရှိ။

သူက ဒီအချိန် ခြိမ့်သဲတို့ဘက် ဘာလို့ရောက်လာတာလဲ။

“ဒေါက် ဒေါက်”

ဂုဏ်ရှိန်က မုန်တံခါးလေးကို ပြေးပြေးထပ်ခေါက်သည်။

မီးပျက်နေချိန်မို့ လူခေါ်ဘဲလဲလေးက တီး၍မရ။

မုန်ချုပ်နှင့်လိုက်ကာ အဝါဖျော့ဖျော့လေးကြားကနေ ဂုဏ်ရှိန်က အသာချောင်းကြည့်ရာ ဧည့်ခန်းမှာ ခြိမ့်သဲကို လှမ်းတွေ့ရသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ရှောင်ပုန်းချိန်မို့မှာမဟုတ်။

အပြင်ကနေ တံခါးခေါက်နေတာ သူမ မကြားဘူးလား။

“ဟိတ် ခြိမ့်သဲ”

ဂုဏ်ရှိန်က အသံပြုလိုက်သည်။

ခြိမ့်သဲသည် ဆက်ပြီးငြိမ်နေလို့မကောင်းတာမို့ တံခါးရှိရာ လျှောက်လာခဲ့ရသည်။

သူနှင့် ခုလို တစ်ခါမှ ပက်ပင်းမတိုးဖူးသေး၍ တံခါးကို ဖွင့်ရကောင်းနိုး တခဏစဉ်းစားနေမိသေးသည်။

သို့သော် မဖွင့်ဘဲနေလိုက် ရမည်မထင်။

သူက အပြင်ကနေတွေ့ပြီးနေပြီ။

ခြိမ့်သဲကိုမြင်ပြီးမှ တံခါးမဖွင့်လိုက်တော့ အားမနာတတ်တဲ့

ဂုဏ်က အပြင်ကနေ အဆက်မပြတ်အော်ဟစ်ခေါ်နေတော့မှာ သူမသိသည်။

သူမသည် ချီတံ့ချာတံ့နှင့်ပင် စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေမိသည်။

ချက်ချင်းမဖွင့်ဘဲ ငြိမ်သက်ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ခြိမ့်သဲကို သူ စိတ်မရှည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ ဖွင့်လေ”

သူက ထပ်ခေါက်ပြီး တိုက်ထွန်းသည်။

ကဲလေ မတတ်နိုင်ပါဘူး။

ခြိမ့်သဲက မျက်မှောင်လေးကုတ်၍ ခပ်တင်းတင်းမျက်နှာ
ထားနှင့်ပဲ တံခါးကို ဖွင့်ဟပေးလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

သူက မျက်ခုံးပင့်ပြီး

“ဆက်ဆံရေးကကျဲလှချည်လား၊ ကိစ္စမရှိဘဲ မလာရဘူး
လား”

“ငါအားဘူး၊ နင့်ကို ဧည့်မခံနိုင်ဘူး”

ခြိမ့်သဲစကားသံ ခပ်မာမာကြောင့် သူ့မျက်နှာမှာ မှန်ထည်
တင်းမာသွားသည်။

သို့သော် သူက အိမ်ထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဝင်လိုက်ပါ
သည်။

“ဘာလို့ အရမ်းစွပ်ဝင်တာလဲဟဲ့”

“ငါ အရင်ကလည်း ဒီအိမ်ကို တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်နေ
ကျုပ်”

“အဲဒါက အရင်ကလေ၊ အခု ငါကမှ နင့်ကိုမကြိုဆို
တာ”

“ကျွတ် ဘာပြောတယ် ခြိမ့်သဲ”

သူက ခြိမ့်သဲပခုံးကို ဖျတ်ခနဲ လာဆုပ်တာမို့ သူမက
သူ့လက်တွေကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။

“နင်က စည်သူ့ကိုကျ ကြိုဆိုစောင့်မျှော်နေမယ်ပေါ့
ဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ်”

“တောက်”

“ယွန်းနီမရှိဘူး၊ နင်ပြန်တော့”

ဂုဏ်ရှိန်မျက်နှာ အမူအယာမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။

ဒီလိုဆိုတော့ သူနှင့်ခြိမ့်သဲ နှစ်ယောက်တည်းပေါ့။

ဟား ရင်ခုန်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ပြန်ပါတော့ဆိုမှပဲ ခပ်တည်တည်နှင့် ဆိုဖာပေါ်ထိုင်လိုက်
၏။

သူမရဲ့ အိမ်နေရင်း ကပိုကရိုဟန်ပန်လေးကိုလည်း ချစ်စနိုး
ကြည့်နေသည်။

“ခြိမ့်သဲ ငါထမင်းမစားရသေးဘူးဟ၊ ဝိုက်ဆာနေပြီ”

သူ့စကားကြောင့် ခြိမ့်သဲမှာ ဘာပြောရမှန်းမသိ ပြစ်သွားရသည်။

ဒါ သူမပြန်ချင်လို့ အကြောင်းရှာတာပဲဖြစ်မည်။

“ထမင်းမစားရသေးရင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်စားပေါ့”

ခြိမ့်သဲကလည်း ပြတ်ပြတ်ပင်ပြောလိုက်သည်။

သူက မျက်နှာရှုံ့သွားပြီး

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ခြိမ့်သဲရာ၊ ငါ့ကို နင်တကယ် စေတနာမရှိဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

သူဒီလိုမေးတော့လည်း ပင်ကိုယ်အားနာတတ်တဲ့ ခြိမ့်သဲက အကြည့်လေးလွဲကာ

“ဒီနေ့ အိမ်မှာ ဟင်းမကောင်းဘူး”

“မကောင်းလည်းရတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ခြိမ့်သဲကျွေးတာနဲ့စားမယ်၊ ဟိုဖက်မှာလည်း ဘယ်သူမှမရှိကြဘူး”

“ဟင် ဘယ်သွားကြလို့လဲ”

“ဒက်ဒီကတော့ သူ့အလုပ်ကိစ္စပေါ့၊ မာမိနဲ့အဘွားက မမနဲ့အတူ သန်လျင်ကိုလိုက်သွားတယ်”

ဆရာမအင်ကြင်းက သန်လျင်သွားစရာရှိတာတော့ သူမ သိထားသည်။ ဂုဏ်ရှိန်စကားက အမှန်ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဒါဖြင့် ဒေါ်လုံးတင်တော့ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ သူ့ကို စားစရာတစ်ခုခု လုပ်ခိုင်းရင်ရတာပဲ”

“ဒေါ်လုံးတင်လည်း မာမိတို့ခေါ်သွားတယ်၊ မယုံရင် ခြိမ့်သဲသွားကြည့်၊ ငါတစ်ယောက်ပဲ အိမ်စောင့်ကျန်နေတာဟ”

ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း သူပြောနေပုံက လက်ခံယုံကြည်ချင်စရာ။

သို့သော် ခြိမ့်သဲက လေသံမလျှော့ဘဲ

“ဒါဆိုလည်း ထမင်းစားပွဲမှာရှိတဲ့ဟာ ဂုဏ်ဘာသာသွားစားပေါ့၊ ကကတစ်ကြော်နပ်ရှိတယ်၊ ကြာဆံဟင်းခါးပူတော့

ပြန်နွေးရမယ်၊ မရမ်းသီးထောင်းလည်းရှိတယ်”

“ဟင်းခါးနွေးရမှာဆို”

“အင်းလေ”

“ခြိမ့်သဲနွေးပေးမှဖြစ်မှာပေါ့၊ ပြီးတော့ လက်ဖက်သုပ်လေးဘာလေးရော မရှိဘူးလား”

“မသိဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သွားကြည့်။ ငါ ဒီမှာ အိမ်ရှင်း
လက်စနဲ့ မတွေ့ဘူးလား”

“အဲဒါဆို ကိုယ်လည်း အိမ်ရိုင်းရှင်းပေးမယ်။ ပြီးမှ
ခြံမိသဲက ကိုယ့်ကို ထမင်းခူးကျွေးလေ။ မကောင်းဘူးလား”

သူက သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်တွေ့ဘာတွေ နှစ်စားသုံးလာကာ
ခြံမိသဲကိုလည်း ရီဝေဝေပြုံးစစလေး ကြည့်လိုက်ပါသည်။

သူ့အကြည့်က ခြံမိသဲနှုတ်ခမ်းလေးဆီ ကျရောက်လာလျှင်
မနေတတ်အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။

ဂေါ်ပြားနှင့် တံမြက်စည်းအတွဲလေးကိုဆွဲလျက် ဝရန်တာ
အပြစ်ဖက်ထွက်ဟန်ပြင်လျှင် သူက ခြံမိသဲလက်ကိုဆွဲထားပြီး

“ကိုယ်လည်းပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း နေပစေ။ ငါ့ဘာသာလည်းမယ်”

ဂုဏ်ရှိန်က ခြံမိသဲရဲ့ အနေခက်ရှက်ရွံ့ဟန်လေးကိုသိတာမို့
ထိုအမှုအယာလေးကို ပို၍ပင် အသည်းယားမိ၏။

ကိုယ့်ကို လန့်နေတဲ့ပုံလေ။

ဂုဏ်ရှိန်ရင်ခုန်သံကို ပိုပြီးမြန်ဆန်နှေးထွေးလာစေတယ်ဆို

တာ သူမက သိမှာမဟုတ်။

ဂုဏ်ရှိန်က သူမလက်ထဲက ဂေါ်ပြားလက်ကိုင်ရှည်ကို
ဆွဲသလိုလိုနှင့် ထိတွေ့မိသော လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်
သည်။

ခြံမိသဲက ဖျတ်ခနဲ တံခါးကိုတွန်းကာ ဝရံတာဆီထွက်သွား
၏။

ဂုဏ်ရှိန်သည် သူ့အပြုအမူကို ခြံမိသဲ စိတ်ဆိုးတတ်မှန်း
လိုလည်း ခုထိ မဆင်ခြင်နိုင်သေးပါ။ စိတ်တွေက သူမနားရောက်
တာနှင့် ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိ။ သူမက လက်သင့်မခံလေ သူကပို
တိုးပြီး တွဲငြိစွဲဖက်လေဖြစ်နေသည်။

ခြံမိသဲနားက နည်းနည်းလေးမှ သူမခွာချင်။

တခြား သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ကကျတော့ သူမနား ကပ်ခွင့်
ရနေပါလားဆိုတဲ့အသိကြောင့်လည်း သူပိုပြီး မကျေမနပ် ခံစားမိ
တာ။

ခြံမိသဲကိုချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့် သူ့မှာ နွားသိုးကြီးပြတ်လို
သဲကြီးမဲကြီး ဖြစ်နေမိတာလည်း ဝန်ခံရမည်။

“ခြိမ့်သဲ”

သူမကမထူး။

“ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုပြောမှယုံမှာလဲ”

“ဘယ်လိုမှမပြောနဲ့”

“ယွန်းနီကပြောတယ်၊ ခြိမ့်သဲက နားလည်မှုလွှဲနေတာ

ပါတဲ့”

သူက ဆတ်ခနဲတစ်ချက်ကြည့်၏။

“ကိုယ်ရိုင်းနေရင် ခွင့်လွှတ်ပါကွာ နော်”

“ရိုင်းနေမှန်းသိရင် နင်ဆင်ခြင်ပေါ့ ဂုဏ်ရှိန်ရဲ့၊ ငါ့မှာ

ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာ နင်သိသားနဲ့”

“တော် တော်၊ အဲဒါတော့ ထပ်မပြောနဲ့”

သူက မကြွေးရဲသလို လက်ကာပြ၏။

“နင်လည်း ငါစိတ်ဆိုးအောင်မလုပ်နဲ့”

“ခြိမ့်သဲက စိတ်ဆိုးလည်း ချစ်ဖို့ကောင်းနေတာကိုး”

“အပိုတွေမပြောနဲ့၊ ထမင်းစားမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘာသာ

သွားစား၊ ငါ ဒီဝရန်တာမှာပဲနေမယ်”

“ဟာ မရပါဘူး၊ ခြိမ့်သဲပါလိုက်ခဲ့”

“အဲမယ် ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ”

“ကိုယ့်ကို ထမင်းသုပ်နယ်ပေးဖို့လေ”

“အဲဒါဆိုလည်း နင်ဒီမှာပဲနေ၊ ငါ ထမင်းသုပ်ပြီးရင် ခေါ်လိုက်မယ်”

ဂုဏ်ရှိန်က ခေါင်းယမ်းသည်။

ဘာကြောင့် တစ်ယောက်တစ်နေရာစီနေရမှာလဲ။

ကိုယ်က သူမမျက်နှာလေးကို ထာဝရ စက္ကန့်မလပ်

ငေးကြည့်နေချင်တဲ့သူ။

“ကိုယ်လိုက်ခဲ့ရင် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ် ခြိမ့်သဲကို ကိုက်မ စားပါဘူးကွာ”

“ဟင့်အင်း မလိုက်နဲ့”

“ဒီလိုမျိုး လက်ပိုက်ပြီး တစ်ဖေအကွာမှာနေရင်ရော”

သူလက်ပိုက်နောက်ဆုတ်ပြပုံကြောင့် ခြိမ့်သဲက

မျက်စောင်း ရွယ်လိုက်သည်။

“နော် ဒါဆိုဖြစ်တယ်ဖို့လား”

ဂုဏ်ရှိန်က မရမကတောင်းဆိုကာ သူမနောက်မှ အသာ လိုက်ဝင်လာပါသည်။

ခြိမ့်သဲက မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် အပြုံးအရယ်မရှိဘဲ သူစားဖို့ ထမင်းသုပ်ပြင်ဆင်ပေးသည်။

ဟင်းတွေလည်းထပ်ဖြည့်ပြီး စားပွဲပေါ်ချပေးသည်။ ကြာမံ ချက်ကိုလည်း အငွေတထောင်းထောင်းထအောင် ပြန်နွေးပေးသည်။

သူထင်သလောက်တော့ မဆိုးပါဘူးလေ။

သူမ ကိုယ့်အပေါ် စေတနာရှိပါသေးသည်။

ဂုဏ်ရှိန်က သူ့စကားအတိုင်း နံရံကိုမှီ၍ လက်ပိုက်ရပ်နေ ကာ သူမပြင်ဆင်လုပ်ကိုင် ခူးခပ်ပေးနေတာလေးတွေကို စိမ်ပြေနေ ပြေ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဆံပင်ကောက်လေးတွေကို ထိပ်ပေါ်လှန်တင်ထားတာမို့ ခေါင်းပေါ်မှာ ယန်းပွင့်လေးလိုဖြစ်နေသည်။

တင်းတင်းဆွဲထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကိုကြည့်ရတာလည်း ရင်ထဲ နွေးချင်စရာ။

နားသယ်စပ်က မွှေးညှင်းနုလေးတွေ။ ဝင်းပသွယ်နုသော

လည်တိုင်ကြော့လေးက အင်္ကျီကော်လံအောက်ကနေ တစ်ဝက် တပြက် ပေါ်လွင်နေတာ။ သွယ်ပျောင်းနူးညံ့သော လက်ချောင်း ပြူဖြူလေးတွေ လှုပ်ရှားနေတာ။ ဟိုဘက်ဒီဘက် တရှုပ်ရှုပ်လေး လျှောက်သွားနေတာ။ အားလုံးဟာ သူ့အတွက် မရိုးနိုင်သော ငေးချင်စရာလေးများသာ ဖြစ်နေပါသည်။

သူသည် ခြိမ့်ခြိမ့်သဲဆိုသော မိန်းကလေးကို တစ်မိမိနှင့် ရင်ထဲမဆန့်အောင် အချစ်ကြီးချစ်နေမိသည်။

လှိုက်လှဲလွန်းသော ချိုမြိန်နွေးထွေးနေသည့် အကြည့်ငေး တို့ ခြိမ့်သဲက မသိယောင်ဆောင်ရင်း လုပ်စရာရှိသည်များကိုသာ ခပ်အေးအေးလေး ဟန်မပျက်လုပ်ကိုင်နေသည်။

သူ မချင့်မရဲနှင့် အံကြိတ်ကြည့်နေတာကိုသိနေတော့လည်း ခြိမ့်သဲရင်မှာ ဖိုလာရကာ ဘာမှ အယောင်အမှားမရှိအောင် ဂရု တစိုက် သတိထားနေရသည်။

သူ့ကို ဘယ်လိုပဲ ဥပေက္ခာပြုထားထား လှုပ်ရှားလာသော နှလုံးသားကိုတော့ ခြိမ့်သဲညာမရ။

သူမရဲဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မှန်နေသေးလား မှားသွားပြီလား

ဆိုတာကိုပင် မဝေခွဲတတ်အောင်ရှိသည်။

ပြောမရဆိုမရ သဲသဲမဲမဲဖြစ်နေပုံကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ တော့လည်း အတော်စိတ်ညစ်မိသည်။

သူ့ကို မုန်းလို့မရဘူးဆိုတာတော့ ဒြိမ်သဲကိုယ်ဒြိမ်သဲ သိလာ သည်။ သူမ စိတ်ဆိုးမိရင်လည်း ခဏပင်။ ပြီးရင် စိတ်က ပြေသွားပြန်သည်။

တစ်ဘက်မှာလည်း ကိုစည်သူနှင့် ဇာတ်လမ်းကို ရှေ့ဆက် ထားမိတာမို့ သူမစိတ်တွေက ကျဉ်းကျပ်လှသည်။

ဘာဆက်လုပ်လို့ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမည်ပင် မသိတော့ ချေ။

ဒြိမ်သဲက ပင့်သက်ငွေငွေလေးသာရှိကံမိရင်း ဂုဏ်ရှိန်နှင့် အကြည့်ချင်းမဆုံမိအောင် သတိထားနေမိသည်။

ချိုမြိန်တွယ်ငြိလွန်းတဲ့ သူ့အကြည့်တွေကို ဒြိမ်သဲ ကျော့ ချမ်းသည်။

အားလုံးပြင်ဆင်ခူးခပ်ပေးပြီးလျှင် လှည့်ထွက်ဖို့ဟန်ပြင်မိ

ရာ

“ဘယ်လဲဒြိမ်သဲ၊ ကိုယ့်နားမှာပဲနေစမ်းပါ”
“မနေချင်ပါဘူး၊ နင့်ဘာသာ စားစရာရှိတာစား”
“ဒြိမ်သဲရော ထမင်းစားပြီးပြီလား”
“စားပြီးပြီ”
“ဒါဖြင့်လည်း ခဏတော့ အတူတူထိုင်ပေးစမ်းပါ၊ ကိုယ် တစ်ယောက်ထဲ ပျင်းစရာကြီးကွာ”

ဒြိမ်သဲကိုများ သူက အပျင်းပြေထိုင်ကြည့်ချင်သေး သလား။

သူ့မနှုတ်ခမ်းလေးက မသိမသာ စူထော်လာရသည်။ အဲဒါတွေကြောင့်ပဲ မုန်းနေရတာ။

သူ့ဇွတ်တောင်းဆိုနေလျှင် အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်မိတဲ့ ခြေလှမ်း တွေက သူ့စကားကို အလိုလိုနာခံမိကာ ထမင်းစားပွဲကထိုင်ခုံမှာ ထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားပါသည်။ မကျေမချမ်းနှင့် မျက်စောင်း တစ်ချက်သာ ခပ်တင်းတင်းရွယ်မိသော်လည်း သူ့ဆန္ဒကို မငြင်းဆန် ဖြစ်။

ဂုဏ်ရှိန်က သူမပုံစံလေးကို အသည်းတယားနှင့် ချစ်စနိုး

ပြုံးကြည့်နေမိကာ စွန်းခက်ရင်းကို ကျေနပ်စွာ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

အင်း ချစ်သူပြင်ဆင်ကျွေးမွေးတဲ့ ထမင်းတစ်နပ်ကို စိတ်ချမ်းသာစွာ စားခွင့်ရတဲ့နေ့ပေါ့လေ။

ဆရာမ မအင်ကြင်းက သန်လျင်မှ သူပိုင်ခြံတစ်ခု ရောင်းထွက်သွားတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နှင့် ခြံထဲမှာပဲ ဘာဘီကျူးပွဲလေးတစ်ခုကို စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။

မိသားစုတွေ စုစည်းစည်း ပျော်ရွှင်စားသောက်ဖို့ ဖန်တီးပေးတဲ့ပွဲလေးကို သူငယ်ချင်း တချို့တလေနှင့် အိမ်က အိမ်သူအိမ်သားတွေသာပါသည်။

အင်ကြင်း မိဘနှစ်ပါးနှင့် အဘွားလုပ်သူကတော့ ခြံထဲက ကလေးတွေပွဲကိုဆင်းမလာ။

ညထိ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စားသောက်ခဲ့ပျော်မည်ဖြစ်ရာ ညနေ ပိုင်းကတည်းက ခြံထဲမှာ စားပွဲကုလားထိုင်တွေခင်း။ လုပ်စတင် ခဲ့တွေချ။ မတ်ဟပ်ချက်ပြုတ်နိုင်တဲ့ မီးဖိုလေးတွေပြင်။ အသားကင်နိုင်ဖို့ ဝါးတုတ်ချောင်းလေးတွေ။ သံဇကာပြားလေးတွေ

ယူ။ ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်ကာ ကြိုတင်နှပ်ထားတဲ့ အသားအိုတွေထုတ်ယူ။ သစ်သီးပွဲတွေ စားပွဲပေါ် အသင့်ပြင် စံသဖြင့် မိန်းကလေးအုပ်စုတွေက လှုပ်ရှားနေကြသလို ဂုဏ်ရှိန်နှင့် သူ့သူငယ်ချင်း မောင်မောင်ဌေးတို့ ယောက်ျားလေးအဖွဲ့တွေကတော့ စက်ပိုင်းဆိုင်ကာ ကာရာအိုကေဆိုဖို့တို့။ ဆောင်းဘောက်စ်ဆင်ဖို့တို့။ ခြံထဲက သစ်ပင်လေးတွေမှာ မီးပွင့်ရောင်စုံလေးတွေ သွယ်တန်းဖို့တို့။ ဗွီစီဒီရိုက်ဖို့ ကင်မရာ အားသွင်းတာတို့ ဘာတို့နှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကြသည်။

ဆရာမက ဘယ်သူဘာလုပ်ဟု စီစဉ်ညွှန်ကြားပေးသဖြင့် အားလုံးကိုယ်စီ ကိုယ့်တာဝန်လေးတွေနှင့်ကိုယ် လှုပ်ရှားပျော်ရွှင်နေကြသည်။

သူငယ်တွေစုံတဲ့အိုက်အတန်မို့ ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဝါးခဲရယ်မိကြတာ အလိုလိုပျော်စရာကောင်းနေပါသည်။

ယွန်းနီက သူ့သင်တန်းမှ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ပါလာသလို ခြံနံ့သံကလည်း ကျောင်းတန်းက အရင်းနှီးဆုံး မစန္ဒာနှင့် မယုကို ဖိတ်ထားခဲ့သည်။

ဟိုဘက်က ဂုဏ်ရှိန်ဘက်မှာက သူငယ်ချင်းလေးယောက်။ သို့သော် မိန်းကလေးအဖွဲ့ အုပ်စုပိုတောင့်သဖြင့် ရောက်တတ်ရာရာတွေပြောကြ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စနောက်ကြနှင့် ပိုဆူညံနေပါသည်။

ခဏအကြာမှာ ဆရာမရဲ့တပည့်အချို့လည်း ရောက်လာတာမို့ ပိုပြီး မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် လူစုံတက်စုံဖြစ်သွားသည်။

တဖြည်းဖြည်း ညပိုင်းသို့ရောက်လာပြီဖြစ်သလို တစ်ခြံလုံးလည်း မီးတွေလည်းလင်းဖြာနေကာ အားလုံးက ရွှင်လန်းတက်ကြွနေသည်။

ဆောင်းဘောက်စ်ကနေ (DJ)တီးလုံးတွေလည်း စတင်ထွက်ပေါ်လာပြီ။

အသားတွေ ကိုယ်တိုင်ကင်ပြီးမြည်းကြ။ ပိုင်တွေသောက်ကြ။ ဂိမ်းဆော့ဖို့ပြင်ကြနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကြ၏။

ဂုဏ်ရှိန်က သူငယ်ချင်းတွေ အသာကလေးလွှတ်ထားကာ ဒီဖက်က ခြံနံ့သံနားကပ်လာသည်။

“ခြံနံ့သံ”

“ဟင်- နင်ဘာရုပ်ဦးမှာလဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့နော်၊ အေး
အေးဆေးဆေးနေစမ်းပါ”

ဂုဏ်ရှိန်က ဘီယာနှစ်ဖူးလောက် သွားမောလာပြီးပြီစို့
မီးဖို ရဲ့ အလင်းရောင်လေးဟပ်နေတဲ့ ခြိမ်းသံမျက်နှာလှလှလေးကို
စိုက် ကြည့်ကာ

“ကိုယ်ကို ဆိတ်သားနည်းနည်းကင်ပေးစမ်းပါ၊
ထောပတ်များများလေးနဲ့နော်”

“အိုကေ ကင်ပေးမယ်၊ နင်သွားထိုင်နေ”

“ရပါတယ် ကိုယ်လည်း ကူညီမှာပေါ့”

“မကူညီပါနဲ့ သွားပါဆို”

ဂုဏ်ရှိန်က တားမရ။ သူမလက်ထဲက တုတ်ထိုးကင်ကို
လာဆွဲယူပြီး သူ့ဘာသာကင်သည်။

“ခြိမ်းသံ ဖင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ၊ မီးကပြင်းနေတယ်ကွ၊ နောက်
နည်းနည်းဆုတ်”

သူမလက်မောင်းလေးကို ဖျတ်ခနဲကိုင်၍ နောက်သို့တွန်း
သည်။

“ရပါတယ် ဒီဘက်ဖိုထဲ ပြောင်းကင်မှာပေါ့”

ခြိမ်းသံက သူ့စကားနားမထောင်။

“အား ပူလိုက်တာ”

အလျင်စလို စိတ်လောသွားသဖြင့် လက်ကလေးကို မီး
ပူဟပ်သွားရ၏။

“ဘာဖြစ်သွားလဲ ပြစမ်း”

“အို”

ဂုဏ်ရှိန်က သူ့လက်ထဲကတုတ်နှင့် အသားတွေလွှတ်ချ
ပြီး ခြိမ်းသံလက်ကလေးကို ပျာပျာသလဲ ဆွဲယူကြည့်လိုက်၏။
ဖူး ဖူး ဟု မှုတ်ပေးရင်း

“ဟာ နီရဲသွားတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်ပြောနေတာပေါ့၊
အရမ်းပူသွားပြီမဟုတ်လား၊ လာ လာ”

ဂုဏ်ရှိန်က ဘယ်သူပဲကြည့်နေနေ ဂရုမစိုက်ဘဲ ခြိမ်းသံ
လက်ကလေးကိုသာ တယုတယဆွဲခေါ်သည်။ ရေအေးအေးထည့်
ထားသော ဇလုံထဲနှစ်ထားစေသည်။

အပူလောင်သွားသော လက်ချောင်းတွေက ရေအေးထဲ

နှစ်စိမ်ထားတော့ သိသာစွာ အေးမြသက်သာသွားသည်။

“ခြံမိုသဲ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“လက်ကိုမီးပူဟပ်သွားတာလား”

“ကြည့်လုပ်ဦးနော်၊ မီးလောင်ဖုထွက်လာဦးမယ်”

“နင်တို့ ဂရုမစိုက်နဲ့၊ သူ့မှာ ပြုစုမယ့်သူရှိပြီးသား”

ကောင်မလေးတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် လှမ်း

နောက်ကြသည်။

ခြံမိုသဲမျက်နှာလေးက မီးရောင်မှန်မှန်ကြားမှာ ပို၍ နီရောင်

ပြေးနေရ၏။

“ဂုဏ် ဖယ်လေ၊ နင်သွားတော့”

“နေစမ်းပါဦး၊ ခဏရေထဲနှစ်ထား ကိုယ်နီးဆုံးသွား

ယူလိုက်မယ် မမ၊ ဘာဆေးယူရမလဲ”

ဂုဏ်ရှိန်က မမအင်ကြင်းလှမ်းကြည့်နေတာတွေတော့မှ

ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ ခေါင်းလေးဖွကုတ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

မောင်လုပ်သူရဲ့ ပျာပျာသလဲ ဂရုစိုက်ကြင်နာသော ဟန်

အမူအရာကို မမအင်ကြင်းက ရိပ်မိသံဘောပေါက်ဟန်တူသည်။

“အေးပါဟယ်၊ ငါ လုံးတင်ကို ဆေးတက်ယူခိုင်းထားပြီး

ပါပြီ”

“ဟုတ်လား ဒါဆိုတော်သေးတယ်၊ သူ့လက် ရေကြည်ဖု

ထွက်လာမှာစိုးလို့ပါ”

“အေးပါ ဂုဏ်ရယ်၊ ငါလည်း စိတ်ပူပါတယ်၊ တက

ထဲ”

မမအင်ကြင်းပြောဟန်ကြောင့် အားလုံးကလည်း

ကြိတ်ရယ်ကြ၏။

ဂုဏ်ရှိန် ခြံမိုသဲကို အက်ပိုပိုကြင်နာပြီး ပျာယံးပျာယာဖြစ်

နေတာ အားလုံးကို ကြေညာစရာပင်မလိုတော့။

ခြံမိုသဲက မျက်နှာလေးငဲ့ထားသည်။

ဆရာမရိပ်မိတာကို ပိုရှက်မိတာ။

အဲဒီဂုဏ်က လူတွေအများကြီးရှိနေတာကို ဘာမှမဆင်

ခြင်။

သတိလက်လွတ်နှင့် ခြံမိုသဲလက်ကို သူပါ ရောယောင်

လေ့ထဲ နှစ်စိမ်ပေးထားလျက်သား။

“ကဲပါ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ၊ ဖယ်တော့လေ”

ခြံမြဲသဲက ရှက်ရှက်နှင့် ကူညီတဲ့သူကိုပဲ ဖိဟောက်နေမိ
သေး၏။

“ငါ့မောင်တစ်ယောက်တော့ မလွယ်တော့ဘူးဟေ့”

မမအင်ကြင်းရဲ့ မှတ်ချက်ကြောင့် တစ်ဖွဲ့လုံးမှာ ကြိတ်ရယ်
ရသေးသည်။

ဂုဏ်ရှိန် အစိုးရိမ်ပိုနေပုံက ပြောလည်းပြောချင်စရာပဲလေ။

သူမှာ ဒါလေးနည်းနည်းကိုပဲ ခြေမကိုင် လက်မကိုင်မိ
ဖြစ်နေတာမဟုတ်လား။

ဂုဏ်ရှိန်လည်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း

ဖြစ်သွားရတာအမှန်။

ဒါပေမဲ့ မမအင်ကြင်း ရိပ်မိသဘောပေါက်သွားတာကို

တော့ သူကျေနပ်သည်။

မမက ခြံမြဲသဲနှင့်သူ့ကို သဘောတူနိုင်မှာပါ။

အစောကြီးကတည်း ခြံမြဲသဲနှင့်ယွန်းနီကိုဆို ညီမအရင်း

လေးတွေလို ချစ်ပြီးသားမဟုတ်လား။

တစ်ဦးတည်းသော မောင်လုပ်သူကို တစ်ခါတခါ ချစ်စနိုး
နှင့်တောင် စတတ်နှောက်တတ်သေးတာ။

မာမိုကိုပင် တစ်ခါတလေ

“မာမိုနော် မာမိုသားက ဟိုဖက်အိမ်ပဲသွားသွားနေတာ။

မေးလည်းမေးကြည့်ပါဦး၊ ရိုးမှရိုးရဲ့လားလို့”

“ဟာဗျာ မမကလည်း”

အမေနှင့် အစ်မတို့ ဝိုင်းရယ်နေကြလျှင် သူ့မှာ ရှက်ကိုး
ရှက်ကန်းနှင့် ထပြေးခဲ့တာချည်းပါ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းကတော့ သူစိတ်ဝင်စားတာ ခြံမြဲသဲလား။

ယွန်းနီလားဟု မသဲကွဲသေးပါ။

ဒီနေ့မှပဲ ဒေါ်အင်ကြင်းထွန်း ကွဲကွဲပြားပြား သိရှိသွားခဲ့

တာဖြစ်သည်။

ယွန်းနီကိုလှမ်းကြည့်တော့ ပြုံးရယ်နေသော်လည်း မျက်

နှာလေးမှာ ပျက်ချင်ချင်။

ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

ဒေါ်အင်ကြင်း နားမလည်နိုင်။

ယွန်းနီလေးများ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရှာလေသလား။
 ဂုဏ်က ခြိမ့်သဲဖက် သံယောဇဉ်ပိုတာကိုများ သူလေး
 ခံစားရသလားဟု တွေးမိသည်။
 ထိုကလေးမလေးနှစ်ယောက်စလုံးကို အင်ကြင်းက
 ဘယ်ရေစက်ကြောင့်မှန်းမသိ ချစ်ခင်နှစ်လိုမိတာအမှန်။
 မိသားစုလိုနေလာကြတာမို့ ပိုပြီးလည်း ခင်တွယ်နှောင်ဖွဲ့
 မိခဲ့ကြပြီလေ။
 မောင်လေးဂုဏ်ရှိန်လည်း နီးစပ်ရင်းက ကြွနေတာ
 ကြည့်။
 ခြိမ့်သဲလေးကိုကြည့်နေတာများ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ အချစ်
 စိတ်တွေအပြည့်နှင့်ဆိုတာ သူ့မျက်လုံးထဲမှာကို မြင်နေရတာ။
 ယွန်းနီက ခြိမ့်သဲနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံမိသည်။
 အခုတော့ ဆရာမလည်း ဂုဏ်ရှိန်အကြောင်းကို ရိပ်မိသိရှိ
 သွားပြီလေ။
 ခြိမ့်သဲကလည်း စိတ်လိုက်မာန်ပါနှင့် ကိုစည်သူ့ကို
 လက်ခံထားသလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ဒီတော့ သူ့မ ဘာဆက်လုပ်မလဲ။
 ခြိမ့်သဲဖက်ကသာ အခုအတိုင်း ဂုဏ်ရှိန်အပေါ် ဆက်လက်
 ငြင်းဆန်မည်ဆိုလျှင် ယွန်းနီတော့ ဆရာမကို အားနာမျက်နှာပူလို့
 နေစရာရှိမှာကိုမဟုတ်။
 စိတ်တွေက အလိုလိုမွန်းကျပ်ရှုပ်ထွေးလာရသည်။
 ခြိမ့်သဲရင်ထဲမှာတော့ ဘယ်လိုရှိနေမလဲမသိ။
 ယွန်းနီအနေနှင့်ကတော့ ခုကထဲက ရင်လေးနေမိသည်။
 အနှစ်နှစ်အလလ ခင်မင်ရင်းနီးလာတဲ့ သံယောဇဉ်တွေ။
 ဆရာမရဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေကို ထည့်မစဉ်းစားလို့ရမှာလား။
 မျက်နှာပျက်စရာတွေကြုံလာမှ ယွန်းနီ ရင်ထိတ်နေမိ၏။
 ပြီးတော့ ဂုဏ်က လက်လျှော့နောက်ဆုတ်မှာမဟုတ်ဘဲ
 ခြိမ့်သဲအပေါ် တကယ်နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး စွဲမက်တန်ဖိုး
 ထားတယ်ဆိုတာ ဘေးကနေ အခိုင်အမာ ယုံကြည်နေမိသည်။

“မြိန်သဲရေ”

“ဟင်”

“အိပ်တော့မှာလား”

မြိန်သဲက ညဝတ်အင်္ကျီ ပိုးသားပန်းနုရောင် ဂါဝန်လေး ကိုလဲလှယ်ပြီး ဆံပင်ဆွတ်ပြီးနေရင်းနေရာမှ ခုတင်ပေါ်က ယွန်းနီကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြောစရာရှိလို့လား”

“မနေ့က ပင်ပန်းတာနဲ့ ညဉ့်နက်နေတာနဲ့ စကားမပြော ဖြစ်တာ”

“ဂုဏ် နင့်ကို ဘာတွေကျပ်ပေးပြန်ပြီလဲ”

“ဂုဏ်မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ဒီတစ်ခါဆရာမ”

မြိန်သဲက ထိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားရရင်း မျက်ခုံးလေးပင့်ကြည့်

စိုးစိုး - စာပေ

မိသည်။

“ဘာပြောလို့လဲဟင်”

“ဂုဏ်နင့်ကို သဘောကျနေတာ သိသွားပြီလေ၊ မြိန်သဲ နဲ့ကြိုက်နေကြပြီလားလို့ ငါ့ကိုမေးတယ်”

“ဟယ် အဲဒါမှကျွန်ုပ်၊ နင်ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ငါလည်း မတင်မကျလေးဘဲဖြေရတာပေါ့၊ အတိ အလင်း သမီးရည်းစားတော့ ဖြစ်ပုံမရသေးဘူးလို့”

“ဟင် ဒါဆို ငါတို့က တိတ်တိတ်ကြိတ်ပြီး ရည်းစားဖြစ် နေသလိုပုံစံကြီးပေါ့၊ နင်ပြောပုံကလည်း ယွန်းနီရယ်”

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် မျက်ခုံးလေးပါရှုံ့သွားရသည်။

“ဆရာမလည်းသိနေတာပဲ”

“ဂုဏ်ကို ငါမှ လက်မခံနိုင်ပဲ”

ခုထိ ဇွတ်ထိုးတင်းမာငြင်းပယ်နေဆဲဖြစ်တဲ့ မြိန်သဲကို ယွန်းနီနားမလည်နိုင်။

“ဘာကြောင့်လဲ အဲဒါကိုပဲ နားမလည်တာ၊ အရင်က ငါနဲ့ယှဉ်စဉ်းစားနေတယ်လို့ နင်ထင်ခဲ့တယ်ပဲထား၊ အခု ငါ့မှာလည်း

စိုးစိုး - စာပေ

ကိုအာကာတစ်ယောက်လုံးရှိနေပြီ၊ နင့်ရဲ့သဘောထားသေးသေးနဲ့
ဂဂျီဂျောင့်ကျနေတာတွေ ဖျောက်လိုက်လို့မရဘူးလား”

ခြိမ့်သဲက ခေါင်းယမ်းသည်။

ယွန်းနီပြောသလို မလွယ်တော့ပါ။

တစ်ဘက်မှာလည်း သူမက ကိုစည်သူကို အချိန်ဆွဲထား
သလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီလေ။

“ဟိုတစ်ယောက်ကို ငါဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကိုစည်သူက
လည်း သူမိဘတွေနဲ့တွေ့ဖို့ ပူဆာနေပြီ၊ တွေ့တိုင်း သူ့အိမ်အတင်း
ခေါ်နေတာ၊ သူက အစောကြီးကတည်းက လက်ထပ်ခွင့်တောင်း
ထားတဲ့ဥစ္စာ”

“အဲမယ်လေးနော်”

ခြိမ့်သဲပြောပုံကို ယွန်းနီက နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့လိုက်သည်။

နောက်ပေါ်တွဲလူကပဲ ပိုအရေးကြီးနေ ဟွန်း။

“ငါလည်း ခေါင်းတွေရှုပ်နေပြီ”

“နင်က မလည်ရှုပ်သွားလုပ်နေတာကိုး”

“တကယ်ဆုံးဖြတ်တာ ဂုဏ်ကိုမုန်းလွန်းလို့”

“ဒါဖြင့်လည်း စည်သူကြီးပဲ တကယ်ယူလိုက်ပေါ့”

“အေး ယူမှာ”

ခြိမ့်သဲကလည်း ရွံ့ဖြေ၏။

ယွန်းနီက သူမကို မျက်စောင်းကြီးတစ်ချက်ခဲသည်။

ခြိမ့်သဲက ယွန်းနီလဲ့နေတဲ့ ဓမ္မယာပေါ် အသာထိုင်လိုက်
သည်။

“ယူယူ စိတ်ချမ်းသာသလိုသာလုပ်”

“ယွန်းနီရယ်။ နင်ကပါ စိတ်ဆိုးတဲ့ရုပ်ကြီးနဲ့”

ခြိမ့်သဲက ယွန်းနီပါးကို ဖွဖွဆွဲလိမ်ကာ ချောမော့လိုက်
သည်။

ပြီးလျှင် ယွန်းနီနံနားမှာ သူမပါဝင်လဲ့လိုက်၏။

“နင်ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ကိစ္စ ငါဘာပြောလို့ရမှာလဲ၊

တကယ်ဆိုရင် ဂုဏ်ကမှ နင်နဲ့ပိုသင့်တော်တာပါ၊ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် အကြောင်းသိချင်းလည်းဖြစ်တယ်၊ ဆရာမရဲ့မောင်
လည်းဖြစ်တယ်ဟ၊ ပြီးတော့ သူကလည်း နင့်အပေါ် အရူးအမူး
ချစ်တယ်၊ ကဲ ဘာလိုသေးလဲ ပြော”

“ကိုစည်သူကလည်း ကောင်းနေတာပဲ၊ လက်ခံပြီးမှကျော
အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲ ဘယ်လိုသွားဖြစ်မလဲ”

“နင်ကိုက စိတ်မြန်တာကို”

“အဲမယ် နင်လည်းဘာထူးလဲ၊ အာကာလွင်ကိုကြိုက်မှာ
ငါ့ကိုတောင် နည်းနည်းပါးပါး မတိုင်ပင်ဘူး”

“အဲဒါ နင့်ကြောင့်လေ”

“ဘာ”

“ရည်းစားရှိအေးရောဆိုပြီး ထားလိုက်တာဟေ့ သိလား၊
တော်ကြာ နင်က ဂုဏ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့ဘက်ရမ်းမှာစိုးလို့ပေါ့”

“အို အဲဒါက မဆိုင်ပါဘူးနော်”

“ဒြိမ့်သဲက ခုမှ သူ့စကားကို ပြန်လျှော့ချသည်။

တကယ်တော့လည်း ယွန်းနီခဲလို ချက်ချင်းရည်းစား
ကောက်ထားတာ ဒြိမ့်သဲပယောဂမကင်းပါ။

ဂုဏ်ရှိန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး လုံးလုံးလျားလျား သံသယကင်း
ဖယ်ထုတ်လိုက်စေချင်တာကြောင့်ပါ။

“အေးပါ မဆိုင်ရင်လည်း ဂုဏ်ကို ပြန်ချစ်လိုက်ပေါ့”

“ကိုစည်သူကိုပဲ ရွေးရင် နင်မကျေနပ်ဘူးပေါ့”
“မကျေနပ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါဆို ဂုဏ်သနားပါ

တယ်။ ဆရာမလည်း နင့်အပေါ် တစ်မျိုးဖြစ်သွားမှာပေါ့”
ထိုစကားကြောင့် ဒြိမ့်သဲက ငြိမ်သက်တွေ့စေသွားမိသည်။

“ဆရာမက ဒီလောက်ဆို မာမိတို့ အဘွားတို့ကိုတောင်
သတင်းပေးလိုက်ပြီထင်တယ်”

“အေးနော်”

“သူတို့ကပျော်နေတာ၊ နင့်ကိုလည်း ချွေးမတော်ချင်ရှာ
တာ၊ မျက်နှာပျက်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါဦးမယ်ဟာ၊ ငါတော့ ခုထဲခု
မျက်ခုံးလှုပ်နေပြီ”

“မသိတော့ဘူးဟယ်၊ ဂုဏ်ကို လက်ခံရင် ကိုစည်သူနဲ့
ဇာတ်လမ်းကို အရင်ဖြတ်ရတော့မယ်”

“အေးပေါ့ မြန်မြန်ဖြတ်လိုက်”

“ဪ နင်ပြောတော့လွယ်တယ်၊ သူက ငါ့အပေါ်
အရမ်း ကောင်းနေတာ၊ သူ့မျှော်လင့်ချက် သူ့အစီအစဉ်တွေကို
ရိုက်ချိုးရာ ရောက်မှာပေါ့၊ သူ့မှာလည်း ဘာမှ အပြစ်မရှိပါနဲ့”

“ဒါဖြင့် နင်က နင်ဘဝနဲ့ ဒီဘက်ကလူတွေရဲ့ ချွတ်လင့်ချက်ကိုကျ ဓတေးနိုင်တယ်ပေါ့”

ယွန်းနီထောက်မေးလျှင် ခြိမ်းသဲ တစ်ခဏနှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

သူမရင်ထဲမှာ ထိုသဘောလည်းမဟုတ်ပါဘူးလေ။

အခြေအနေတွေက မထင်မှတ်ဘဲ ရှုပ်ထွေးလာတာ။

သူမရဲ့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်မှုတွေကြောင့်သာ မှားယွင်းမှုတွေဖြစ်လာရတာပါ။

ခြိမ်းသဲက ပင့်သက်မောလေးရှိက်သည်။

သူမအပေါ် အစွမ်းကုန် အလိုလိုက်လျှောပေးကာ ကြင်နာတတ်သော ကိုစည်သူမျက်နှာကိုလည်း မြင်ယောင်မိသည်။

သူ့ဘက်မှာ မရပ်တည်ဘူးဆိုလျှင် ခြိမ်းသဲကို သူ့စိတ်ကတော့မည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စိတ်နာကျင်အောင် မလုပ်ချင်တာအမှန်။

“နင် အခု နောင်တရနေပြီမို့လား”

ခြိမ်းသဲက မဖြေ။ ဘယ်သူကရော ကိုယ်လုပ်ပြီးသားရှေ့ တိုးပြီးသား ကိစ္စတစ်ခုကို နောင်တရချင်မလဲနော်။

“ငါ့ကျပြောတယ်၊ နင်ရော တစ်နေ့နေ့ နောင်တမရနိုင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မရနိုင်ဘူး၊ ငါက သူချစ်ကိုရှာတာ”

“ငါလည်း သူချစ်ပဲ”

“မတူဘူးလေ၊ နင့်မှာက နှစ်ကိုယ်တူချစ်လေး အနီးကပ် ရှိနေတယ်”

“ဟား ဟား ဂုဏ်ကိုများ ငါမချစ်ပါဘူး”

ခြိမ်းသဲက စိတ်တွေပေါ့ပါးသွားအောင် ရယ်မောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ယွန်းနီခါးကို အတင်းဖက်လိုက်တာမို့ ခါးယားတတ်တဲ့ ယွန်းနီဆီကပါ ရယ်သံထွက်လာသည်။

တပည့်မလေးအိမ်ရဲ့ စာသင်စားပွဲက ပြတင်းပေါက်နှင့် ကပ်လျက်မို့ အပြင်ဘက်ကို လှမ်းမြင်နေရပါသည်။

“ကဲ ဒီနေ့တော့ ဒီမှာပဲ ရပ်ထားရအောင်နော်”

ခြိမ့်သဲက စာသင်ခြင်းကို လက်စသတ်လိုက်ကာ ဖွင့်ထားသော ဂရမ်မာစာအုပ်ကိုပိတ်၍ သူမရဲ့ ပခုံးလွယ်အိတ်ကလေးထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

သူမ စာသင်ချိန်ပြီးသွားတဲ့အခိုက်မှာမင် အချိန်ကိုက်ကွက်တိလို ခြံထဲသို့ ကားတစ်စီးဝင်လာသည်။

ကိုစည်သူက စောင့်ရှဉ်းမည်အထင်နှင့် ကားကို နေရာတကျရပ်ကာ စက်သပ်ပြီးလျှင် တံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်ပါသည်။

မီးခိုးမှောင်မှောင် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ရှပ်အင်္ကျီအဖြူရောင် အသားခပ်ပျော့ပျော့ကို ဝတ်ဆင်ထားသော သူ့သဏ္ဍာန်

က ရှင်းသန့်ကြော့မတ်နေပါသည်။

ခြိမ့်သဲက ပြတင်းပေါက်မှလှမ်းကြည့်ရင်း သူ့ကိုပြုံးပြလိုက်သည်။

“တီချယ်ပြန်မယ်နော်၊ သွားစရာလေးရှိသေးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

တပည့်မလေးတွေကို နှုတ်ဆက်ကာ ခြိမ့်သဲက တိုက်ထဲမှ ထွက်လာသည်။

သူမ၏ခြေလှမ်းပုံလေးက ညင်သာသိမ်မွေ့သည်။ နွဲ့နှောင်းကဗျာဆန်သည်။ ဟန်ပန်လေးမှာ ချစ်စဖွယ်။

ဝတ်ထားတာက အင်္ကျီလက်စက။ ရင်ဖုံးပုံစံ ဘလောက်စလေး။ အရောင်က မင်းဂွတ်ရောင်အရင့်လေး။ ရင်ဘတ်မှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ပုလဲလုံး၊ ရွှေရောင်လေးတွေကပင် သူမပုံစံလေးကို ပိုပြီး ယဉ်စစဖြစ်သွားစေသလို ထင်မိ၏။

လုံချည်ရှည်ရှည် မင်းဂွတ်ရောင်လေးကလည် သူမအသားမှာ ချပ်ချပ်ယပ်ယပ်လေး ကပ်နေသည်ဖြစ်ရာ ကိုယ်လုံးလေးက ငေးချင်စရာ မူယာကြော့လေးဖြစ်နေသည်။

စီးထားတဲ့ လေဒီရူးအပါးလေးမှာ ထိပ်ပိုင်း၌ ကျောက်နှင့်စီ
ခြယ်ထားသော ဖဲပြားပွင့်သဏ္ဍာန်လေးပါရာ သူမခြေဖမိုးလေးမှာ
ဝင်းခနဲ လင်းခနဲနှင့် တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းသည်။

စည်သူက ခြိမ့်သဲ ခပ်ပြည်းပြည်းလျှောက်လာနေတာကိုပဲ
မမှိတ်မသုန် တစ်ခုံစိမ့်ငေးမောကြည့်နေမိ၏။

ခြိမ့်သဲသည် စည်သူ၏ ပြုံးမြဲမြဲအကြည့်ငေးကြောင့် ခြေ
လှမ်းတွေပင် မှားချင်သည်။ စူးရှသော သူ့မျက်လုံးတွေကြောင့်
ရှက်နွေးနွေးလည်းဖြစ်မိသည်။

ဘာလို့ ဒီလောက်ကြည့်ရတာလဲနော်။
ပခုံးလွယ်အိတ်အဖြူလေးကို ရှက်စနိုးပြင်လွယ်မိရင်း
“ဘာလို့ကြည့်နေတာလဲ”
“ပြောစရာလိုသေးလားကွာ၊ ခြိမ့်ခြိမ့်လှလွန်းလို့ပေါ့”
“မလှပါဘူး ဆရာမဆိုပြီး ရိုးရိုးကြီးပဲဝတ်ထားတာ”
“အဲလို ပုံရိုးရိုးနဲ့ မြန်မာဆန်ဆန်လေးတွေက ခြိမ့်ခြိမ့်သဲနဲ့
ပိုလိုက်တယ်ကွ သိလား”
“သွားပါ လာမြှောက်နေတာ”

“ကားပေါ်တက်လေ”
“ဘယ်သွားဦးမှာလဲ”
“တစ်နေရာရာပေါ့”
“ကြိုလည်းမပြောထားဘူး”

စည်သူက သူမဖက်က ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးသည်။

ခြိမ့်သဲ ဝင်ထိုင်ပြီးလျှင် အသာအယာပြန်ပိတ်ပေးသည်။
သူကရစိုက်တယ်ဆိုတာ သိသာတဲ့ အပြုအမူပါပဲ။
ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူက အဲလိုမျိုးကြီး အမြဲလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ။
အလွန်ဆုံး ရည်းစားသက်တမ်းအတွင်းမှာပေါ့နော်။
ခြိမ့်သဲက သူမအတွေးကို သူမဘာသာ ရယ်ချင်သွား
သည်။

ကိုစည်သူနဲ့ သူမကရော ရည်းစားသက်တမ်း တစ်ဆင့်
ကျော်တဲ့အထိပတ်သက်ပြီး ပူးစာဆုံမှာမို့လို့လား။
မသိနိုင်သေးပါ။
အခုတောင် စိတ်တွေက ခပ်တွေ့တွေ့ရယ်။
ကားထွက်လာတော့ ပင့်သက်ခိုးလေးရွိုက်မိသည်။

စည်သူကတော့ ခါတိုင်းထက်ပင် ပေါ့ပါးရွှင်လန်းနေ
သည်။ သူမဘက်ကို တစ်ချက်ပြုံးငဲ့ကြည့်ကာ

“အခုဘယ်သွားမလဲ သိလား”

“ကိုစည်သူမှ မပြောသေးတာ”

“အဝေးကြီးတစ်နေရာကို”

“ဟင် အဝေးကြီးလား”

ခြိမ့်သဲမျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားရ၏။

“ဟား ဟား နီးနီးလေးပါကွာ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ခဏလေးဆိုရောက်ပြီ”

“ဘာဆိုင်ကိုလဲ”

“ဆိုင်မဟုတ်ဘူး”

သူက လျှို့ဝှက်ထားသလို ပြုံးစိစိနှင့်။ ထိုအမှုအယာ

ကြောင့်ပင် ခြိမ့်သဲစဉ်းစားရခက်လာတာ။

“ခြိမ့်ခြိမ့် အချိန်ရတယ်မို့လား”

“အင်း”

သူမရဲ့အင်းက ခပ်တိုးတိုး။

“ကိုယ်နဲ့လိုက်ချင်ရဲ့လား”

“ဪ ရှင်ကားပေါ့ပဲရောက်နေပြီဥစ္စာ”

ခြိမ့်သဲစကားကြောင့် သူက တဟက်ဟက်လေးရယ်ပါ

သည်။

သူမကတော့ ကိုစည်သူနဲ့တွေ့တဲ့အခါ ခါတိုင်းလိုပဲ ဟန်
ဆောင်ရယ်နေပြုံးနေရပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ ခပ်ထင်ထင်။

ရုန်းထွက်မရတဲ့အခါ ပိုနစ်မြုပ်သလိုဖြစ်နေသည်။

သူမရင်ထဲက အပြောင်းအလဲများကို ကိုစည်သူ ရိပ်မိသွား

မှာလည်းစိုးသေးသည်။

ဒီတိုင်းရှေ့ဆက်တွဲနေမိရင်ရော

ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ။ သူမရင်မဆိုင်ရဲသေး။

ဘာကိုမှ ဆုံးဖြတ်မရသေးတာမို့ ဒီအတိုင်းပဲ ဗိုလ်နေမြ။

ကျားနေမြလေး မေးနေမိတာ။

စည်သူကတော့ ပန်းပုရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို့ လှနိုင်လွန်း

တဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူလေးကိုကြည့်ပြီး ရင်ခုန်မြန်နေရပါသည်။

သူ့ဘက်က ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးချင်ပြီ။

သူနှင့်ခြိမ့်ခြိမ့်တို့ စိတ်ချင်းတစ်ထပ်တည်းကျလျှင်
ကောင်းမည်။

စည်သူက ကားကို ငြင်ငြင်သာသာမောင်းလာရင်း ခြိမ့်သဲ့
ကျရှင်သင်တဲ့ခြံနှင့် သိပ်မဝေးလှသော ကွန်ဒိုမိနီယံဝင်းကြီးတစ်ခု
ထဲသို့ ချိုးကျွေ့လိုက်ပါသည်။

ခြိမ့်သဲက ဘေးဘီကိုကြည့်ရင်း

“ဘယ်ဝင်မလို့လဲ ကိုစည်သူ”

“အိမ်ကိုပေါ့”

“အိမ် ကိုစည်သူတို့အိမ်က အင်းယားမြိုင်ထဲမှာမဟုတ်
လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဆို”

သူမ ဆက်မေးနေမိဆဲမှာပင် စည်သူက အန်ဒါဂရောင်း
ကားပတ်ကင်မှာ ကားကို ဘက်စ်ဆုတ်ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ ရောက်ပြီ၊ ကိုယ်တို့အခန်းက ဒီဘက်အခြမ်းမှာ။

အပေါ်ကိုတက်ရအောင်နော်”

သူက ညာဘက်ဓာတ်လှေကားဆီညွှန်ပြရင်း ကျေနပ်ပြီး
ရွှင်ရွာဆိုသည်။

ဤကွန်ဒိုတိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို ဝယ်ယူထားခဲ့တာ
သိပ်တော့ မကြာသေးပါ။

သူ့အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အခါ သီးသန့်နေနိုင်ဖို့ ကြိုတင်စဉ်းစား
ထားခဲ့တာ။

အခုတော့ ချစ်သူကို ခေါ်ပြန်ခဲ့ပြီလေ။

သူ့ကိုယ်ပိုင် ကွန်ဒိုခန်းလေး အသင့်ရှိတယ်ဆိုတာ ခြိမ့်ခြိမ့်
ကိုသိစေချင်သည်။

အိမ်က အတန်အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီးသားဆိုပေမဲ့ လိုအပ်
တဲ့ ဒက်ကိုရေးရှင်းတွေ ထပ်ပြီးမွမ်းမံဖြည့်စွက်ဖို့ လိုပါသေးသည်။

“ကိုယ်တို့အခန်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်နဲ့ခြိမ့်ခြိမ့်နဲ့နေဖို့ပေါ့”

သူက ဝမ်းသာအားရပြောလျှင် ခြိမ့်သဲ အံ့ဩသွားမိ၏။
သူ့ရည်ရွယ်ချက်က အမှန်ဆို ရင်ခုန်ကြည့်နှုန်းစရာပဲ ဖြစ်ရမှာလေ။

အခုတော့ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ဖို့ပင် မလုံမလဲ အားတုံ့အား
 နာ ဖြစ်သွားရပါသည်။
 “ကိုစည်သူရယ်”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဒီနေရာ ခြိမ်ခြိမ့်မကြိုက်လို့လား”
 “အို မဟုတ်ပါဘူး”
 သူမ ကမန်းကတန်းခေါင်းခါမိသည်။
 ဆရာမ ဒေါ်အင်ကြင်းရဲ့အရိပ်မှာ အိမ်ငှားသဘောလေး
 ခိုကပ်နေရတဲ့ ခြိမ်သဲဟာ တကယ်လို့ အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်ခဲ့ရင်တော့
 ကိုယ်ပိုင်သီးသန့်အခန်းလေးတစ်ခန်းတော့ လိုချင်ခဲ့မိတာအမှန်ပင်။
 မိန်းကလေးပီပီ ကိုစည်သူစိတ်ကူးကို သဘောကျမိတာ
 ဝန်ခံပါသည်။
 သူမကို ချစ်တယ်လို့ တဖွဖွပြောနေတဲ့ ဂုဏ်ရှိန်မှာတောင်
 ဒီလိုမျှော်မြင်တတ်တဲ့ စိတ်ကူးမျိုး ရှိဟန်မတူ။
 သူတို့အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးကိစ္စတွေကို သူ့ဒက်ဒီနှင့် မမအင်
 ကြင်းကပဲ ဦးဆောင်နေတာမို့ သူက အိမ်မှာ ကလေးလို့ပဲ လွတ်လပ်
 ပေါ့ပါးစွာ နေခွင့်ရနေတဲ့သူလေ။

သူမခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲ ယှဉ်စဉ်းစားမိတာပါ။
 ဘာပဲပြောပြော ကိုစည်သူဟာ သူမအားကိုးအားထားပြု
 စရာ အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသူပဲမဟုတ်လား။
 “အပေါ်တက်ကြည့်ရအောင်နော်၊ အခန်းတိုင်းမှာ ပြတင်း
 ပေါက်ရှိတယ်၊ မာစတာဘက်ရွန်းမှာတော့ ဝရံတံတားပေါ်ပါတယ်၊
 ခြောက်လွှာဆိုပေမဲ့ ဓာတ်လှေကားရှိတော့ အဆင်ပြေပါတယ်”
 “ခြိမ့်သဲလိုက်ကြည့်ရမှာ”
 “ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်တို့နေမယ့် အိမ်ကလေးမှာ
 ဘာတွေလိုအပ်မလဲ ကိုယ့်အိမ်ရှင်မလေးကိုယ်တိုင် ကြည့်ပေးပါခင်
 ဘျား”
 သူက ရွတ်နောက်နောက်ဆိုရင်း ကြွပါဆိုသော ပုံစံမျိုးဖြင့်
 လက်ဆန်တန်းကာ ရိုရိုကျိုးကျိုးအမူအယာလုပ်၏။
 သူပုံစံကြောင့် ခြိမ့်သဲပြုံးမိကာ
 “အိမ်ရှင်မတော့ မဟုတ်သေးပါဘူးနော်”
 “ကိုယ်တို့လက်ထပ်လိုက်ရင် ဟုတ်သွားပြီလေ”
 “အဲမယ် လက်ထပ်မယ်လို့ မပြောရသေးပါဘူး”

“အဲလိုတော့ မကိုစယ်နဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်အသည်းတွေ ကွဲ
လိမ့်မယ်”

“ဟွန်း ပိုပြီ”

“ကဲ အချစ်ကလေး လာစမ်းပါကွာ”

သူက စိတ်မြန်လက်မြန်နှင့် ခြိမ်သဲလက်ဖျားလေးကို ဆွဲ
ကိုင်ဆွဲခေါ်သည်။

ခြိမ်သဲသည် အေးစက်နေသော သူမရဲ့ လက်ပျောစိစိလေး
ကိုရုန်းဖို့ အားနာတာမို့ သူ့လက်ဖဝါးထဲ အလိုက်သင့်လေး ပါသွား
သည်။

အဲဒီအိမ်ပေါ်ထိ လိုက်ကြည့်ရင် ကောင်းပါ့မလား။

သူမစိတ်မှာ ဝေခွဲမရ။

လန့်လည်းလန့်နေသည်။ သူက လူကောင်းသူကောင်းဆီ

တာမှန်ပေမဲ့ ခြိမ်သဲတို့နှစ်ယောက်ထဲလေ။

“အကြာကြီးတော့ မနေဘူးနော် ကိုစည်သူ၊ မတ်တပ်က
လေး တအောင့်ပဲလိုက်ကြည့်မယ်”

သူက အဓိပ္ပာယ်ပါပါ စောင်းငဲ့ပြုံးကြည့်ကာ

“မတ်တပ်ကလေးပဲလား၊ ခဏလောက်ထိုင်ရင်
ငရဲကြီးမှာ စိုးလို့လား”

“သွား မနောက်နဲ့နော်”

သူက ရုပ်တည်တည်ကြီးနှင့် တစ်ခါတခါတော့ ပြောင်
စပ်စပ်နေတတ်သေးသည်။

“ဒါ ကိုယ်တို့အိမ်ပဲလေကွာ၊ လိုက်ကာကအစ ဘာ
အရောင်လေးတပ်ချင်လဲ ခြိမ်ခြိမ်ပဲစဉ်းစားရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

သူက စိတ်ကူးမျှော်လင့်ချက်အပြည့်နှင့်ပြောလျှင် ခြိမ်သဲမှာ
သက်ပြင်းလေးသာ ခိုးရှိုက်ရပါသည်။

အတူတူနေဖြစ်ကြဖို့ မသေချာသေးပါဘူး ကိုစည်သူရယ်။

ရှင် ဒီလို ကြိုတင်စီစဉ်နေတာ ခြိမ်သဲ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မိ
တယ်။

ရှင်ထဲမှာ ဘယ်မှမှမပျော်နိုင်ဘဲ လေးတေးတေးကြီးနှင့်သာ
သူ လက်ဆွဲခေါ်ရာ ဓာတ်လှေကားရှေ့ရောက်လာရသည်။

ထိုကွန်ဒိုအဆောက်အဦးမှာ အတော်အဆင့်မြင့်ကာ သန့်
ရှင်းလှပနေတာမို့ မျက်ဝန်းလေးကတော့ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်နေမိသည်။

ဒီအချိန်မျိုးမှာ ဂုဏ်တစ်ယောက် မျက်စိရှေ့ ဘွားခနဲပေါ်လာရင်ရောဟုလည်း ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် တွေးကြည့်မိပါသေးသည်။

လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့် ဘယ်နေရာကို ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု မပြောနိုင်။

သိတဲ့လူချင်းမှာ မမျှော်လင့်သော အဆက်အစပ်တွေဟာ တစ်ခါတစ်ရံ အံ့မခန်းပေါ်ပေါက်လာတတ်သည် ဟုတ်လား။

အင်မတန် တိကျနက်နဲသော တိုက်ဆိုင်မှုတွေ ပေါ်ပေါ်လာမှာ ခြိမ့်သဲ မသိစိတ်က စိုးရိမ်ပူပန်မိသည်။

ကိုစည်သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကွန်ဒိုအခန်းကို ခြိမ့်သဲလိုက်ကြည့်တာကိုများ သူသိလို့က ဘယ်လောက်တောင် ပူလောင်လှုပ်ရှားပေါက်ကွဲနာကြည်းမလဲမသိချေ။

လူက ကိုစည်သူနှင့် ဓာတ်လှေကားထဲရောက်နေစဉ်မှာ စိတ်တွေက ဂုဏ်ရှိန်ဆီ ခဏခဏ ပျံ့လွင့်နေသည်။

စည်သူကတော့ ဓာတ်လှေကားထဲက နံပါတ်ခြောက်မိနီလေးလင်းနေတာကိုပင် သဘောတကျကြည့်မိသည်။

အခုတော့ သူဟာ ဇနီးလောင်းလေးကို သူ့အိမ်ဆီ ပိုင်ပိုင်ဆက်တွဲခေါ်လာနိုင်ခဲ့ပြီ။

ဒါဟာ သူ့ရဲ့ အောင်မြင်ပြည့်စုံမှုတစ်ခုပဲမဟုတ်လား။ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေမိသည်။

ငြိမ့်ခနဲခံစားချက်နှင့်အတူ ဓာတ်လှေကားက ရပ်သွားသည်။ ပြီးလျှင် တံခါးက ဟင်းလင်းပွင့်သွားသည်။

နံပါတ်ဆစ်အိုဆစ်အခန်းရှေ့ရောက်လျှင် သူက ပါလာသော သော့နှင့် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

မြင်လိုက်ရသော အိမ်ကလေးမှာ တိုက်ခန်းနှင့်ပင်မတူ။ ဖွင့်ဝေဆာနေသော ပန်းအိုးလေးတွေ အရွယ်စုံအောင် အများကြီး

ချထားတာမို့ ပန်းခြံလေးထဲ ရောက်သွားသလိုပင်။
“ပန်းတွေအများကြီးပဲနော်၊ ဘယ်သူလာပြုစုလဲ”

“တစ်ရက်ခြားလာပြုစုတဲ့သူ ရှိတယ်လေ၊ ကိုယ်လည်း အမြဲရောက်နေတာပဲ”

အရင်က ဒီအကြောင်းကို သူမပြောဖူးပါ။ အမြဲရောက်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူနဲ့လဲ။

သူမ မျက်ဝန်းလေးကို တချက်ကြည့်တာနှင့် စည်သူက သဘောပေါက်သလို

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အားရင် လာအချိန်ပြန်တာပါ”

“သူငယ်ချင်းရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ ဟား ဟား၊ ဘာတွေလျှောက်တွေးမိ

လို့လဲ”

“ကိုစည်သူရယ်”

“မယုံရင်ကြည့်၊ ဒီမှာ ဘီယိုယက်ခုံတောင်ရှိတယ်”

သူက အခန်းတစ်ခန်းဆီလျှောက်သွားကာ တံခါးဖွင့်ပြ

သည်။

မိန်းခလုတ်ကိုဖွင့်ပြီး မီးတွေပါဖွင့်ပြသည်။

သားသားနားနား ဘီယိုယက်ခုံအကျယ်ကြီးပါပဲ။

အဲဒီအခန်းမှာ မိနီဘားလည်းရှိသည်။

ကိုစည်သူကိုကြည့်လျှင် သောက်တတ်စားတတ်ရှိသည်လို့

မထင်ရ။

“ဟား ဟား ဟား ကိုယ့်ကိုကြည့်နေပါလား ခြိမ်းခြိမ်းရ

သားနည်းနည်းပါပါးတော့ သောက်တတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်မညာ တော့ဘူး၊ ယောက်ျားလေးပဲကွာ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့”

ဒီလောက်တော့ကနေ ဒို့ထက်လည်းပိုနိုင်သေးတယ်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အပေါ်ယံလေးကြည့်ပြီး ဆုံး

ဖြတ်လို့မရဘူးဆိုတာ သူမရင်ထဲမှာ သင်ခန်းစာတစ်ခု ရသွားပါ သည်။

ကိုစည်သူအကြောင်းကို သူမသိဖို့ အများကြီးလိုနေသေး

တာပဲ။

ချမ်းသာပြည့်စုံပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို တင့်တောင်းတင့်

တယ်ထားနိုင်ရုံနှင့်တော့ ရွေးချယ်ဖို့ မလုံလောက်သေးပါဘူး။

“ခြိမ်းခြိမ်း၊ တစ်အိမ်လုံးလိုက်ကြည့် လာ”

သူက တစ်ခန်းချင်းခေါ်ပြပါသည်။ မီးဖိုဆောင်ရော ဝရန်

ကရော။ အခန်းက သားနားပြီး ကျယ်ဝန်းတာမို့ စိတ်ချမ်းသာ ရော။

အဲကွန်းမရှိရင်တောင် လေဝင်လေထွက်ကောင်းပြီး အခန်း

တိုင်း အလင်းရောင်ရှိသည်မို့ ပူစရာမလို။

တစ်အိမ်လုံးလှည့်ပတ်ကြည့်ပြီးလျှင် ဧည့်ခန်းဆက်တိုက်မှာ ပြန်ထိုင်သည်။

ကိုစည်သူက ရေခဲသေတ္တာသွားဖွင့်ပြီး အအေးနှစ်ဘူးနှင့် ဘတ်တာကိတ်တစ်ဘူး ဆွဲထုတ်လာပါသည်။

ကြည့်ပါဦး ရေခဲသေတ္တာက အအေးဓာတ်ရှိသေးတယ်ဆို တော့ မကြာခဏ ခပ်ကြာကြာဖွင့်ထားလို့ပေါ့။

သူနှင့်ခြိမ့်သဲတို့ အအေးသောက် မုန့်စားရင်း စကားပြောနေ မိခိုက်မှာ သူက ခြိမ့်သဲပန်းပေါ် လက်တစ်ဘက်ကို မသိမသာလေး လာတင်လိုက်ပါသည်။

“ကိုစည်သူနော်”

သူမက သူ့လက်ကို ငဲ့ကြည့်လျှင် သူက ပို၍ဖက် လိုက်၏။

“ဘာလဲကွာ ချစ်သူချင်းပဲ”

“ဟင့်အင်း”

“နည်းနည်းတော့ ခွင့်ပြုသင့်တာပေါ့ကွာ၊ နော်”

သူက ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်း၍ ခြိမ့်သဲပါးလေးကို နမ်းရှိုက်

လိုက်သည်။

ခြိမ့်သဲက သူ့ရင်ဘတ်ကိုတွန်း၍ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘူးလား”

သူက တီးတိုးမေးရင်း ခြိမ့်သဲမျက်နှာလေးကို ထိကပ်နမ်း ရှိုက်ဖို့ကြိုးစားသည်။

ခြိမ့်သဲရင်မှာ ထိတ်ခနဲခုန်ကာ အိပ်ပေါ်အတူလိုက်ကြည့်မိ

တာကို နောင်တရသွားမိသည်။

“ခြိမ့်ခြိမ့်”

“ကိုစည်သူနော်၊ ခြိမ့်သဲစိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်နဲ့ကွာ”

“ကိုယ် မင်းကို အရမ်းချစ်လို့ပါ”

စည်သူက ဇွတ်တိုးတောင်းဆိုကာ သူမကို တယုတယထိ တွေ့ဖို့ ထပ်မံကြိုးစားသည်။

ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ရည်းစားကို ခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်

လေးတွေ့ရတုန်း ကြင်နာနှေးထွေးချင်မိမှာပဲလေ။

အထူးသဖြင့် သူမအနားမှာ ဂုဏ်ရှိန်ရှိနေသဖြင့် စည်သူ ပို၍ စိတ်မချ။

ခြိမ့်ခြိမ့်သဲကို အဲဒီခြိမ့်မှာပင် မနေစေချင်တော့။

သူမဘက်ကသာ ခွင့်ပြုလျှင် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဝှက်ထားလိုက်

ချင်ပါပြီ။

“ဖယ်ကွာ ခြိမ့်သဲပြန်တော့မယ်”

“ခဏလေးတော့နေပါဦး”

“အခန်းလည်း ကြည့်ပြီးပြီလေ”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကိုကြည့်ဦး”

“အို”

သူက ခြိမ့်သဲမျက်နှာနား သူ့မျက်နှာတိုးကပ်လာပြန်၏။

အချစ်ဆိပ်တက်နေသော သူ့ရင်ခွင်တွင်းမှ ခြိမ့်သဲရုန်းဖို့မလွယ်ကူ။

သူမရင်ထဲမှာ တုန်ယင်လန်ဖျပ်နေမိသည်။

သူ့အနမ်းကို ခေါင်းယမ်းငြင်းဆန်နေမိ၏။

သူ့ကိုယ့်ကြည်လို့သာ ခြိမ့်သဲ ဒီကိုလိုက်လာတာ။

တန်ဖိုးမဲ့သော မိန်းကလေးဖြစ်မှာ သိပ်ကြောက်နေမိသည်။

သူတို့မာမီ ခည့်ခန်းကိုထွက်လာတော့ တီချယ်ဒေါ်ခြိမ့်ခြိမ့် သဲကပြန်သွားပြီ။

ဟိုတစ်ခါလာကြိုတဲ့ အစ်ကိုကြီး ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်က ကားနှင့်လာခေါ်သွားတာကို ပြတင်းပေါက်မှလှမ်းကြည့်ရင်း သူတို့ တွေ့က ပြုံးစိသဘောကျနေကြတာ။

ဒေါ်ခြိမ့်ခြိမ့်သဲကလည်းချော။ ဟိုအစ်ကြီးကလည်း မိုက်တော့ အတော်လိုက်ဖက်ကြည့်ကောင်းနေတယ် မဟုတ်လား။

“သူ့စာရေ နောက်ဆို တီချယ်ကို အကြိုအပို့လုပ်စရာ တောင် လိုမှာမဟုတ်တော့ဘူးဟဲ့ သိလား”

“အေးနော် တီချယ်ရည်းစားလားမသိဘူး”

“ဟုတ်မှာပေါ့ ဟိ ဟိ”

“ဒါပေမဲ့ ဟိုးအရင်က တစ်ခါတလေ လိုက်ပို့ပေးတဲ့

အစ်ကိုကြီးက ပိုချောတယ်ဟ၊ ဘရက်ပစ်လိုပဲလေ၊ သိတယ်မို့လား”

“အေး ဟုတ်တယ်”

သူတို့လေးတွေ တွတ်ထိုးဆူညံကာ တစ်ခေါက်တစ်ခွန်းရယ်ကြ။ မုန့်စားနေကြဆဲမှာပင် ခြံထဲသို့ ကော်ရိုလာပင် ကားအဖြူလေးတစ်စီးက ဝင်လာပါသည်။

“သူ့ဇာရေ ဧည့်သည်ဟေ့”

“ဘယ်သူလဲ”

ကားထဲကဆင်းလျှောက်လာသူကိုမြင်လျှင် သူ့ဇာက ရင်ဘတ်လေးဖိပြီး

“ဟယ်တော့ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ နင်တို့ပြောတဲ့ ဘရက်ပစ်လာပြီ လာကြည့်စမ်း”

“ဟင် သူလည်း တီချယ်ကိုလာခေါ်တာပေါ့”

“အေးလေ လွဲသွားပြီ”

ဂုဏ်ရှိန်ရောင်က တံခါးဝထွက်ကြည့်သော ကောင်မလေးတွေကို

“ဟိတ် မင်းတို့တီချယ်ရော”

“ပြန်သွားပြီ အစ်ကိုကြီး”

“ဘယ်တုန်းကလဲ ကြာပြီလား”

“အင်း တအောင့်လောက်တော့ရှိပြီ”

ဂုဏ်ရှိန်က လက်မှနာရီကို တစ်ချက်မြှောက်ကြည့်ကာ ကျွတ်ခနဲရေရွတ်သည်။

အချိန်မီရောက်အောင်လာတာပင် ကပ်လွဲရသေးတယ်ကွာ။

ခြံမဲ့သဲကို တစ်ခါတစ်ရံလည်း စာသင်တဲ့အိမ်က လိုက်ပို့ပေးသည်။ တစ်ခါတလေလည်း တစ်ခြားတစ်နေရာ ဆက်သင်ဖို့ ရှိလျှင် အိမ်ချင်းလည်း မဝေးဘူးဆိုလျှင် သူမက လမ်းလျှောက်သွားတတ်သည်။

ဒါကြောင့် ပိုသေချာအောင်

“ဪ ဒါနဲ့ အိမ်ပြန်မယ်ပြောသွားသလား သမီး”

ကလေးမလေးက မျက်နှာပေါ် တစ်မျိုးသောအနိပ်လေးနှင့်

“ဟိုလေ တီချယ်က သွားစရာရှိသေးတယ်လို့ပြောတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ပြီးတော့ တီချယုကို အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်”

“ကားနဲ့လာကြိုတာ”

ဂုဏ်ရှိန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မျက်ခုံးပင့်သွားမိကာ

“ဘာကားလဲ ကင်မီမရီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ အင်း သိပြီ၊ သင့်ခံယူနော် သမီး၊ ဒါဆို ဦးပြန်

လိုက်ဦးမယ်”

ဂုဏ်ရှိန်သည် ဘာမှမဖြစ်သလို ဣန္ဒြေမပျက် ပြောလိုက်သော်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် ဗလောင်ဆူလှုပ်ရှားသွားရပါသည်။

ဟိုကောင် စည်သူ တောက်။

ခံပြင်းဝန်တိုစိတ်နှင့် အံတစ်ချက်ကြိတ်ကာ ကားပေါ်ပြန်တက် စက်နှိုးမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ လမ်းထပ်မရောက်ခင်ပင် ကားကို ဆားကပ်ရပ်ပစ်လိုက်ကာ ဟန်ဒီဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲယူမိသည်။

လိုရမယ်ရ စည်သူဖုန်းကို မိမိရီသွင်းထားခဲ့သည်မဟုတ်လား။

ဂုဏ်ရှိန်က ဖုန်းနံပါတ်ကိုပြန်ရှာသည်။ ဒေါသနှင့် အသက်ရှူတွေပင်မြန်နေရ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ဆက်တွဲနေတုန်းပဲ။

ကားတစ်စီးနှင့် ဟိုဒီလျှောက်သွားနေတုန်းပဲပေါ့။

သူ့ကို ခြိမ့်သံကလည်း စည်သူနဲ့ အဆက်ဖြတ်မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါ။

သူ့ဘာသာ စည်သူ အိမ်သိပ်မလာတော့ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေလောက်ပြီလို့ ထင်မိတာ။

ဒါဟာ ခြိမ့်သံအပေါ်ကို ယုံကြည်မိလို့။

အိမ်မှာ မမအင်ကြင်းရော မာမီရော သူ့ခြိမ့်သံကို အရူး

အမူးကြိုက်နေတာ သိသွားပြီ။

ဘာဘီကျူးပွဲလုပ်တဲ့နေ့ကတည်းက အားလုံးရိပ်မိကုန်ပြီ။

ဒီအချိန်ကျမှ သူ့ကျန်ခဲ့လျှင် အရှက်ကွဲလိမ့်မည်။ မဖြစ်တော့ပါဘူး။

ဗျူဟာအသစ်ပြောင်းမှပဲ။
ပြောင်းရင်လည်း မြန်မြန်လေ။ ဒါမှမဟုတ် အခုချက်ချင်း။
ဂုဏ်ရှိန်ရောင်က ခေါင်းထဲစဉ်းစားကြိုစည်ရင်း စည်သူ
ဟန်ဒီဖုန်းကိုခေါ်လိုက်သည်။
ဖုန်းက တစ်ချက်တည်းနှင့် လိုင်းဝင်သွားလေသည်။
“ဟာကွာ”
သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို စတင်ထိကပ်တော့မည့်အချိန်
ကျမှ ဆစ်ဆောင်းဖုန်းလေးက မီးပြာလေးလင်းလာပြီး မြူးစစ်သံ
မြောက်မြောက်လေးပါ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် စည်သူ အတော်စိတ်
တိုသွားမိ၏။
ကျွတ် ဒီဖုန်းကို ငါဘာလို့ ပါဝါပိတ်ဖို့ မေ့သွားရတာလဲ။
သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်တောက်ခတ်ရင်း
“တောက် အရေးထဲကွာ”
သူ မချင့်မရဲ ရေရွတ်ပုံကြောင့် ခြိမ့်သဲက နှုတ်ခမ်းလေး
ကို ကိုက်၍ ရယ်ချင်သွားမိသည်။
ရုန်းထွက်မရသော သူမအတွက်တော့ ဤဖုန်းမြည်သံ

လေးက ကျေးဇူးတင်စရာ။
စည်သူ့အတွက်ကတော့ ကြီးစွာသော အနှောင့်အယှက်
ပေါ့။
စည်သူသည် စိတ်တိုတိုနှင့် အဆက်မပြတ်မြည်နိုင်လွန်း
သော ဖုန်းကိုကြည့်ပြီး ပါဝါတန်းပိတ်ချဖို့ပင်။
“ဘယ်သူလဲဟင်”
ခြိမ့်သဲက ခေါင်းလေးဒီဘက်တိုးကာ ငုံ့ကြည့်ပြီးမေးတာမို့
သူလည်း နံပါတ်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။
“ဒါ ဘယ်သူလဲ”
သူ့မြင်ဖူးနေကျနံပါတ် မဟုတ်ပေ။
စည်သူမျက်မှောင်ကုပ်မိဆဲ ခြိမ့်သဲက အံ့အားတသင့်နှင့်
“ဟယ် အဲဒါ ဂုဏ်ရှိန်ဖုန်းပဲ ကိုစည်သူ နားထောင်လိုက်
ပါ”
အောင့်သက်သက်နှင့် ဖွင့်နားထောင်လိုက်ရ၏။
ခြိမ့်သဲရင်မှာတော့ ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းမသိ တဒိတ်ဒိတ်
လှုပ်ရှားအခုန်မြန်နေရသည်။

“ဟဲလို”

သူထူးသံက အလိုမကျသံပေါက်နေရ၏။

ဒီဖုန်းကို ဂုဏ်ရှိန် ဘယ်ကဘယ်လိုရပြီး မှတ်ထားလိုက်
သလဲမသိ။ ဒီနံပါတ် ဂုဏ်ရှိန်ဆီ ရှိလိမ့်မည်ဟု သူမထင်ခဲ့။

“ကိုစည်သူလား”

“အေး ဟုတ်တယ်ကွ”

“ကျွန်တော် ဂုဏ်ရှိန်”

သူက နားထောင်ပြီး ခွန်းတုန်မပြန်ခင်ပင်

“ကိုစည်သူ ခြိမ့်သဲကို ကျွဲရှင်ကနေကြိုသွားတယ်ဆို”

“အေး ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခု ခြိမ့်သဲရှိနေလား”

ဘေးနားမှာကပ်နေပြီး မရှိဘူးလို့လည်း ညာလို့မကောင်း

တာမို့။

“ရှိတယ်”

“သူ့ကိုပြောစရာရှိတယ်၊ အရေးကြီးလို့ပါ၊ ဖုန်းခဏပေး

လိုက်ပါ ကိုစည်သူ ပလိစ်”

“ဘာတဲ့လဲဟင်”

ဒီဘက်က ခြိမ့်သဲကလည်း မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် စိတ်ဝင်
တစားမို့ ဖုန်းကိုပဲ သူမလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်ရတော့၏။

စည်သူမျက်နှာမှာ ခပ်ပျက်ပျက် ခပ်မုန်မုန်နှင့်။

ဒီသင်္ကေတသား အရေးထဲ ဝင်ရပ်နေတာ သူလုံးဝ

မကြိုက်။

“ခြိမ့်သဲလား”

“အင်း”

“ယွန်းနီ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့”

“ဘာ”

ရင်တုန်လန့်ဖျပ်ကာ အလန့်တကြား ထရပ်လိုက်မိ၏။

“ဂုဏ် နင် ဘာပြောတယ်”

“ယွန်းနီ ဒဏ်ရာရသွားတယ်”

“ဘယ်မှာဖြစ်တာလဲ၊ ကားချင်းတိုက်တာလား၊ ယွန်းနီ

အခု ဘယ်မှာလဲ သူ့ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

မထိတ်သာမလန့်သာနှင့် လျှာခလုတ်တိုက်ခတ် ပြန်ပေး

မိ၏။

ကြားရသော သတင်းစကားကို တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

ယွန်းနီ မနက်ကထွက်သွားတော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်

လန်းလန်း ဆန်းဆန်းနှင့်ပါ။

အခု ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

“ဒဏ်ရာတော့ သိပ်မများဘူး၊ နင် ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့၊

ယွန်းနီက ခြိမ်းသဲကိုခေါ်ပေးဆိုလို့ ကိုယ်လာခေါ်တာ၊ အခု ဘယ်
ရောက်နေလဲ”

“သူဇာတို့အိမ်နဲ့ မဝေးဘူးဂုဏ်၊ အဲဒီနားက ကွန်ဒိုမှာပဲ”

“ကွန်ဒို နင်ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“ကိုစည်သူအခန်းရှိလို့”

“ကျွတ် မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဘာလို့ သူခေါ်တိုင်းလိုက်

သွားရတာလဲ ဦးနှောက်ကိုမရှိဘူး”

ဂုဏ်ရှိန်ဟောက်လိုက်သဖြင့် ခြိမ်းသဲမှာ မျက်နှာလေးငယ်

သွားရသည်။

စည်သူက ခြိမ်းသဲမျက်နှာ အမူအရာ အပြောင်းအလဲကို

ကိုယ်မညာတော့ဘူး

ရှုတင်းတင်းရပ်ကြည့်ကာ စကားသံကိုလည်း နားထောင်နေသည်။

ဟိုကောင်တော့ ပြဿနာတွေဖြစ်ပြီ။

ဖြစ်တာကလည်း အက်ဆီးဒင့်ကိစ္စဆိုတော့ သူ့ဘာမှ

မတတ်နိုင်။

သမီးရည်းစား အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ချိန်လေးမှာမှ

အကြောင်းပေါ်လာတာကလည်း ကြည့်ဦးကွာ။

“အေး ထားလိုက်တော့၊ အခု ကိုယ်လာခေါ်မယ်၊ အဆင်

သင့်စောင့်နေနော် ဒါပဲ”

“အင်းပါ ဝင်းထဲသာဝင်လာလိုက်၊ ကားပတ်ကင်မှာပဲရှိ

မယ်”

ခြိမ်းသဲက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အမြန်ပြောလိုက်တော့ ဂုဏ်

ဘက်ကဖုန်းချသွားသည်။

“ယွန်းနီ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဆေးရုံမှာလား”

“မသိဘူး၊ မမေးလိုက်မိဘူး၊ ဂုဏ်က စိတ်မပူနဲ့လို့တော့

ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခြိမ်းသဲ ရင်တုန်လိုက်တာ”

“ဂုဏ်ရှိန်က ဘာတဲ့လဲ”

“အခုလာခေါ်မယ်တဲ့”

“ဟာကွာ၊ အရေးကြီးရင် ကိုယ်လိုက်ပို့မှာပေါ့”

“သူ ဒီနားရောက်နေပြီ၊ ခြိမ်သဲ လိုက်သွားလိုက်တော့ မယ်နော်”

သူမက ပုခုံးလွယ်အိတ်အဖြူလေးကို ကမန်းကတန်း ကောက်လွယ်ကာ ထွက်ဖို့ခြေလှမ်းပြင်၏။

အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာတာ သူ့ကို မမြင်စေချင်။

ဂုဏ် အထင်သေးမှာစိုးရိမ်သည်။

သူမရဲ့ ရေးကြီးသုတ်ပျာဟန်ကြောင့် စည်သူက ဓာတ်လှေကားနားထံ လိုက်ပို့လိုက်သည်။

သူ အိမ်တံခါးတွေပိတ်တာ မိန်းချတာပင် ခြိမ်သဲက စောင့်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလေ။

“အကျိုးအကြောင်း ဖုန်းဆက်နော် ခြိမ်ခြိမ်၊ ကိုယ်လည်း ယွန်းနီကို လာကြည့်ဦးမယ်”

“အင်း ဆက်မယ်၊ ခြိမ်သဲကို ခွင့်ပြုနော်”

“အိုကေ”

သူမ ဓာတ်လှေကားထဲကဆင်းပြီး ဘာမှကြော့၊ ဂုဏ်ရှိန် ရဲ့ ဗင်ကားအဖြူရောင်လေးက ဂိတ်တံခါးဝမှာဝင်လာသည်။

ခြိမ်သဲကိုလှမ်းရှာရင်း ဂုဏ်ရှိန်က ဘာတို့ဘယ်လို ချွ ဆက်စီစဉ်မလဲ ခေါင်းလဲ အပြေးအလွှားစဉ်းစားနေမိသည်။

ကားထဲမှာ ဆီတော့အသင့်ဖြည့်ထားပြီးသား။

ဦးကြိုင်ကိုလည်း မနေ့ကတည်းက လာခဲ့မယ်လို့ ကြီးပြော ခဲ့သည်။

ဒီအချိန်မှာ သူ့အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ အသင့်တော်ဆုံးပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

ခြိမ်သဲကို ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်က သူ့ကို သတ္တိတွေမွှေး ဖွားရရှိလာစေသည်။

သူတောင်မမျှော်မှန်းတဲ့ စွန့်စားပုံခြင်းတွေ သူရင်မှာ ကိန်းအောင်းနေခဲ့သည်မဟုတ်လား။

အခုလို အခွင့်သာတုန်းမှာ သူစိတ်ကူးကို ရှေ့တိုးဖော် ဆောင်လိုက်ရင်ရော။

ဂုဏ်ရှိန်နုလုံးသားမှာ တုန်ခါ၍ အခုန်မြန်လာပါသည်။

စည်သူနှင့်ယှဉ်လျှင် သူလက်ဦးမှုရယူမှဖြစ်မည်။

ခြံမဲ့သဲက အမှန်တော့ တွေဝေပြီး မပြတ်မသားဖြစ်နေတာ

သူနားလည်ပါသည်။

ဒီလိုအချိန်မှာ စည်သူက ကိုယ့်ရင်ထဲက ချစ်သူလေးကို

ဆွဲဆောင်စည်းရုံးသွားမှာ သူ အစိုးရိမ်ဆုံးဖြစ်သည်။

သူကားနား ပျာပျာသလဲရောက်လာသော ခြံမဲ့သဲကို

“ကဲ မြန်မြန်တက်”

“ယွန်းနီဒဏ်ရာများလားဟင်”

သူမက စိတ်ပူစွာ အမောတကောမေးလိုက်ပေမဲ့ ဂုဏ်ရှိန်

က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့်

“ကားပေါ်ရောက်မှ မေးလေကွာ” ဟုဆိုသည်။

ဟုတ်သားပဲ။ ခြံမဲ့သဲ စိတ်လောနေမိတာ။

ကားပေါ် ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ဝင်ထိုင်လိုက်တာနှင့် သူက ဂငယ်

ကျွေ့လျက် ဝေါခနဲမောင်းထွက်သည်။

“ဆရာမတို့ အန်တီမေတို့ရော အကြောင်းကြားပြီးပြီလား

ဟင်”

“အင်း”

“အခု ယွန်းနီနားမှာ ဘယ်သူရှိလဲ”

“အိမ်ကလူတွေရှိမှာပေါ့”

“သူ မစိုးရိမ်ရဘူးဆိုတာ တကယ်လားဂုဏ်ရယ်”

“မစိုးရိမ်ရပါဘူး။ နည်းနည်းလေးပါ”

ဒါနဲ့ သူ ဖုန်းထဲမှာပြောတော့ အသည်းအသန်။

အခုကျတော့လည်း သွေးအေးနေပြန်သည်။

သူကားမောင်းနေတာ မြို့ထဲဘက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ

အတန်ကြာမှ သတိထားမိ၏။

ခြံမဲ့သဲက ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ထူပူနေမိတာမဟုတ်

လား။

“ဂုဏ် အရေးပေါ်ကိုသွားနေတာ မဟုတ်ဘူးလား၊

ယွန်းနီ က ဘယ်မှာလဲ”

သူမ မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ မေးလိုက်မိသည်။

ဂုဏ်က မပီပြင်သော အပြုံးတစ်မျိုးနှင့်

“အခုသွားနေတာ မြို့ပြင်ဘက်လေ၊ ဟဲ ဟဲ”

“ဟင်”

ခြံမဲ့သဲကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲမတ်သွားရသည်။

“ဂုဏ် မနောက်နဲ့နော်၊ ဒါ နောက်ရမယ့်အချိန်မဟုတ်

ဘူး”

“ဘယ်သူက နောက်လို့လဲ”

“နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“အခုက ချစ်ရမယ့်အချိန်”

“အရေးကြီးနေတဲ့အချိန်မှာ ပေါက်ကရမပြောစမ်းပါနဲ့”

“ခက်တာပဲ အမှန်ပြောလဲမယ့်ပါလား”

“ဘာအမှန်လဲ၊ အခု ယွန်းနီဘယ်မှာလဲ”

“အိမ်မှာ”

သူက ခပ်အေးအေးအဖြေပေး၏။

သူ့အကြံကို အခုထိ သေချာမရိပ်မိသေးတဲ့ ခြံမဲ့သဲကို

လည်း ချစ်စနိုးစချင်မိသည်။

“ဒါဖြင့် အိမ်ကိုမမောင်းဘဲ ဘယ်ကိုအရင်မောင်းနေတာ

လဲ”

“အေးဆေးပေါ့ တစ်နေရာကို”

“ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ၊ ယွန်းနီ အက်ဆီဒင့်ဖြစ်တာ မဟုတ်

ဘူးလား”

သူမကို ပြန်မပြောဘဲ ကားကိုသာ ဂရုတစိုက် မိုင်နှုန်း

မြှင့်ပြီး မောင်းနှင်နေသည်။

သူ့ပုံစံ သူ့အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ခြံမဲ့သဲ သိပ်မသင်္ကာချင်

တော့။

ကားလေးက ပြည်လမ်းအတိုင်းပြေးနေဆဲ။

“ဂုဏ် ငါမေးနေတယ်လေ”

“ခဏလေး ငြိမ်ငြိမ်လိုက်ခဲ့လို့မရဘူးလားကွာ”

“မရဘူး၊ နင်အရင် ငါမေးတာဖြေ”

ဂုဏ်ရှိန်ကိုကြည့်ရတာတော့ ဦးတည်ချက်တစ်ခုနှင့်

တစ်နေရာကို ခပ်မြန်မြန် အရေးတကြီး မောင်းနေတာ။

ခြံမဲ့သဲစိတ်မှာ ထင်လာရ၏။

သူ့စကားကို ယုံမိတာတော့ မှားပြီထင်သည်။

သူ့အပြုအမူကိုလည်း အံ့အားသင့်မိကာ နားမလည်နိုင်။

“ဂုဏ်ရှိန် အခု ဘယ်ကိုပေးသေးနေတာလဲ၊ ငါ့ကို ညာတာလား၊ ယွန်းနီဘာမှမဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား”

“ဖြစ်တော့ဖြစ်တယ်”

“နင်မညာနဲ့”

“လှေကားပေါ်က ခြေချော်သွားတယ်လေ၊ ငါလည်း ကားတိုက်တယ်လို့မှမပြောတာ၊ သူ့ခြေထောက် အရမ်းနာပြီး ယောင်လာလို့ တရုတ်ဆေးသွားစည်းပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို အိမ်ပို့ပေးပြီးမှ ခြိမ်သဲကို လာခေါ်တာ”

“အဲဒါဆို အိမ်ကိုမောင်းလေ၊ ဒါက ဘယ်အခင်းကြီးကို သွားနေတာလဲ”

“ဟ ပါးစပ်ကပဲပြောလေ၊ စတီယာရင်တော့ လာမထိနဲ့”

ခြိမ်သဲက ကားလက်ကိုင်ဘီးခွေကိုလာထိကာ ဆွဲမလိုလုပ်တာမို့ သူ သတိပေးလိုက်ရသည်။

“နင် ဘာလို့ညာလဲ”

“ချစ်လို့ညာမိတာပါ၊ ခွင့်လွှတ်ပေါ့”

“ငါမလိုက်ဘူး၊ ကားရပ်လိုက်တော့”

“ရပ်လို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

သူ့ပုံစံ အေးတိအေးစက်ကို ခြိမ်သဲ အသည်းယားမိသည်။

သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရတာလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်

ကြံစည်ထားပုံမျိုးနှင့် လေးနက်တည်တံ့နေသည်။

“ဒီလိုမှမလုပ်ရင် စည်သူဦးသွားလိမ့်မယ်”

သူ့စကားကြောင့် မျက်လုံးလေးပြူးသွားမိ၏။

သူ့ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။

“ကိုယ်မှ ခြိမ်သဲကို မခွဲနိုင်တာကွာ”

သူ့စကား အသုံးအနှုန်းကမှားနေပြီ။

အခုလည်း ခြိမ်သဲတို့က ချစ်သူသမီးရည်းစားတွေမှ

မဟုတ်တာ။

သူ့တောင်းဆိုချက်တွေကို ခြိမ်သဲ ဘယ်တုန်းကမှ

လက်မခံခဲ့မိသေးပါ။

သူ့ဘက်ကသာ ခိုင်ခိုင်မာမာ အပိုင်တွက်ထားခဲ့တာ။

“ဒါကြောင့် ခိုးပြေးမှဖြစ်မယ်လို့ စဉ်းစားမိတာ”

“ဘာရယ်”

“ကိုယ်တို့ တစ်နေရာကို ထွက်သွားမယ်လေ၊ ဒါဆို ပြဿနာတွေနဲ့ကစားရောပေါ့၊ ဒြိမ့်သဲလည်း စည်သူ့ကို ဘာမှ ဖြေရှင်းချက် ပေးစရာမလိုတော့ဘူး”

“ဂုဏ် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဟာ”

သူ့စကားကြောင့် ရင်ထဲ ချောက်ချားထိတ်လန့်သွားရပေမဲ့ ဒြိမ့်သဲက သိပ်လူ့ဖြစ်မပျက်ဘဲ ကြိုးစားဖျောင်းဖျူဖို့ တွေးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်အတွက်တော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်”

“အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ ဂုဏ်ရယ်၊ ကားရပ်လိုက်စမ်းပါဦး”

“ဆောရီးပဲ ဒြိမ့်သဲ၊ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ချက်မပြင်နိုင်တော့ဘူး”

သူ့စကားသံက လှိုက်လှဲလှုပ်ခတ်နေသည်။

တစ်ဘက်သတ်ဆန်သော သူ့အပြုအမူကို ဒြိမ့်သဲ စိတ်တိုသွား မိကာ နှုတ်ခမ်းလေးကို၍ ငြိမ်နေမိသည်။

သူဟာ ဒီလိုအကျင့်ကို ပြင်လဲမပြင်နိုင်တော့ဘူးလား။

ဒြိမ့်သဲက သူ့ခိုးပြေးရင် ခိုးရာလိုက်ပါမယ်လို့ ကတိပေးဖူးလို့လား။

ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေက သူ့စကို သွေးဆူစေသည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ နော်”

“ဂုဏ်နော်၊ ငါစိတ်နာအောင်မလုပ်နဲ့၊ ဆတ်သွားတဲ့တော့ ခုရပ်လိုက်၊ နင် အဲလို အတင်းအကျပ် ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ လုပ်တာတိတာကိုပဲ ငါသိပ်မုန်းတာသိလား၊ လူတစ်ဘက်သားရဲ့ ဆန္ဒက ဘာလဲဆိုတာ နင်ဘယ်တော့မှ ထည့်မတွက်ဘူး၊ နင်ဖြစ်ချင်တာပဲ နင် ဇွတ်ဖန်တီးတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာက ဒြိမ့်သဲကို လက်ထပ်ချင်တာပဲ”

“ဟင့်အင်း ငါလက်မခံဘူး၊ ငါမကျေနပ်ဘူး”

“ဒြိမ့်သဲ လက်ခံတဲ့အထိ ကိုယ်ကြိုးစားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒြိမ့်သဲနားမှာ ဟိုကောင်ကိုမြင်နေရတာ ကိုယ် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ ကိုယ် နောက်ဆို ဘာလုပ်မိမလဲမသိဘူး”

သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှာ တစ်ပါးသူအပေါ် ရန်လိုခြင်းများ
သာ ပြည့်နက်နေတာ။

ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးတတ်ခြင်းဆိုတာ သူ့ဆီမှာ ရှိကိုမရှိ
တာ။

“ခြိမ့်သဲ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ကွာ၊ အခု မှော်ဘီကခြံကို
သွားကြမယ်၊ ဟိုမှာ ဦးကြိုင်ကိုလည်း မှာထားပြီးသား”

“မှော်ဘီထိ”

သူမ သံယောင်ရေရွတ်မိသည်။

ရုဏ်ရိန်တို့မှာ သီးပင်စားပင်တွေ စိုက်ပျိုးထားသော ခြံ
ကျယ်ကြီးတစ်ခုရှိတာ ခြိမ့်သဲသိသည်။ ခြံစောင့်ဦးလေးကြီး
တစ်ယောက်လည်းခေါ်ထားသည်။

ကြည့်စမ်း။ ဒါကို သူမ ဘာကြောင့်မတွေးမိသလဲ။

“ငါမလိုက်နိုင်ဘူး ဂုဏ်၊ အိမ်ပဲပြန်ရအောင်”

“ဟင့်အင်းကွာ မပြန်ဘူး”

“ဂုဏ် ငါပြောနေတာမရဘူးလား”

“ဒီတစ်ခါတော့ နားမထောင်ဘူးကွာ၊ နောင်တစ်သက်

လုံး ခြိမ့်သဲစကားနားထောင်ပါ့မယ် နော၊ ကိုယ် ကတိပေးတယ်”

သူဒီလို ချော့မော့သော လေသံလေးနှင့်ပြောလျှင် ခြိမ့်သဲ
ရင်ထဲ မှန်တိုင်းထန်နေတာတွေ အံ့ဩစရာကောင်းအောင် လျော့ပါး
သွားရသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ဂုဏ်ရယ်၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ကမူး
စူးထိုးတွေ မလုပ်ပါနဲ့၊ ခြိမ့်သဲတို့မှာ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းဖို့ အချိန်တွေ
အများကြီးရှိသေးတာပဲ နော်”

သူက လက်ခံပုံမရ။

“သူများရင်ခွင်ထဲမှာ ဆက်မကြည့်နိုင်ဘူး”

“ကိုစည်သူကို ခြိမ့်သဲဖွင့်ပြောမှာပါ”

“ဘာမှမလိုတော့ဘူး”

ခြိမ့်သဲက အခု သူ့လက်ထဲမှာရှိသည်။ ဒါက စိတ်အချရ
ဆုံးဆိုတာ သူ့သဘောပေါက်နေပြီ။

ဘယ်နည်းနှင့်မှ နောက်ကြောင်းပြန်မလှည့်နိုင်တော့ပါ။

ခြိမ့်သဲ စိတ်ဆိုးလည်း သူ မရအရချော့မည်။

ပြန်ပို့ဖို့တော့ စိတ်မကူး။

ခြိမ့်သဲသည် သူ့ကို ဘယ်လိုမှ တောင်းပန်ပျောင်းဖျေလို့မရ
 သဖြင့် ရင်ထဲဖြောင်းဆန်ကာ ငိုချင်လာမိသည်။
 သူ့ကြောင့်ပဲ အမြဲတမ်းစိတ်ရှုပ်ရသည်။
 အခုလည်း သူ အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်နေပြန်ပြီ။
 ဒီအမှားတွေကြားမှာ သူနှင့်ခြိမ့်သဲ ဘယ်လိုရှေ့ဆက်သွားရ
 မှာလဲ။

စိတ်နှောနှာနှင့် အံကလေးကြိတ်ထားမိခိုက်မှာ မျက်ရည်စ
 တွေပါ ပါးပေါ်ခုန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

ခြိမ့်သဲ တိတ်သွားသဖြင့် ဂုဏ်ရှိန်က လှည့်ကြည့်ရာ
 အံကြိတ်မျက်ရည်ကျနေတာကို မြင်သွားပါသည်။

သူမမျက်ရည်က ဂုဏ်ရှိန်နှလုံးသားကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
 ဖြစ်သွားစေသည်။

သူ ကမန်းကတန်းပင် ကားကိုဘေးချပြီး ရပ်လိုက်မိ
 သည်။

မြို့စွန် ဟိုက်ဝေးလမ်းကလေးမှာ ရှင်းလင်းတိတ်ဆိတ်နေ
 သည်။

“ခြိမ့်သဲ”

“သွား နင် ငါ့ကိုလာမထိနဲ့”

ပန်းကို လာဆုပ်ကိုင်တဲ့ သူ့လက်ကို ခြိမ့်သဲက စိတ်ဆိုး
 မာန်ဆိုး ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာလို့ ငိုတာလဲခြိမ့်သဲရယ်၊ ကိုယ့်ကို အရမ်းစိတ်ဆိုးလို့
 လား၊ ဟုတ်လား”

သူက ခြိမ့်သဲမျက်နှာလေးကို သူ့ဖက်ဆွဲယူကာ ပျာပျာ
 သလဲ မေးသည်။

ခြိမ့်သဲက ပါးပေါ်က မျက်ရည်စက်တို့ကို လက်ခုံလေးနှင့်
 ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်သုတ်လျှင် သူက ပန်းလေးကိုဖက်ပြီး သူ့ဘက်
 သိမ်းယူဆွဲလိုက်၏။

ရုန်းမယ်ဆိုတာ ကြိုသိထားတဲ့ ဂုဏ်ရှိန်က တင်းတင်း
 ကျပ်ကျပ် ခိုင်မြဲအောင် ဖက်ပြီးသားပင်။

သူမကို လှမ်းဖက်ရင် ဒီလိုပဲ အတင်းအကျပ်ဖက်မှရတာ
 ကို။

အင်မတန် ခေါင်းမာစိတ်ကြီးတဲ့ ကောင်မလေး။

အခုလို မျက်ရည်ကျတယ်ဆိုတာလည်း သူ့အပေါ်
သာမန် ခံစားချက်ထက် ပိုလို့သာပေါ့။

သူမရင်ခွင်ထဲရောက်လာတာနှင့် ဂုဏ်ရှိန်နလုံးသားက
လည်း လှိုက်ဖိုတုန်ခါလာသည်။

ချစ်ခွင့်မပြုဘူးဆိုမှ သူက ပိုပြီးချစ်ချင်မိသည်။

ခြိမ့်သဲကို ဘယ်မှထွက်သွားခွင့်မပြုနိုင်။

သူ့ရင်ခွင်မှာပဲ တစ်သက်လုံး ခိုလှုံသွားစေချင်သည်။

သူမမျက်နှာလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ကပ်စေလိုက်သဖြင့်

မျက်ရည်တွေက သူ့ပခုံးစွန်းမှာ စိုစွတ်သွားသည်။

“ချစ်လို့ပါခြိမ့်သဲရယ်၊ ကိုယ်ဒီလို အရူးအမူးပိုင်ဆိုင်ချင်
တာ ချစ်လွန်းလို့ပါ။ ကိုယ့်ကို တစ်ခါလောက် နားလည်ပေးလိုက်
ပါလားကွာ၊ နော်”

မလွတ်တမ်းဖက်ထားရင်းက သူတတ်တတ်ပြောနေ
သည်။

ရုန်းရတာ ခြိမ့်သဲလက်မောင်းလေးတွေ ပခုံးလေးတွေ
လည်း နာကျင်နေပြီ။

အတွေးအခေါ် အယူအဆနှင့် ဘယ်လိုမှ မတူညီပေမဲ့
လည်း သူထံက ရုန်းဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်နဲ့ ခြိမ့်သဲလိုက်ပါသည်။

ဒါကြောင့် အခမဲ့ပေး ချစ်သလိုပေးချေ
ခြိမ့်သွားသော ခြိမ့်သဲလိုက်ပါသည်။

သည်။

သူ့နလုံးသားထဲက ပြင်းထန်သော စိတ်ကူး
ဟာ သူမဆီ တစ်ချိန်ချိန်တော့ ပျံ့နှံ့သွားလိမ့်ဟု

ပါ။

သူ့အကြည့်ကို တုံ့ပြန်မကြည့်တော့ဘဲ စိတ်ကူးထဲ
သလို မျက်စိတွေမှူးမှိတ်ပစ်လိုက်တဲ့ အပြုအမူလေးကြောင့် ဝမ်းနည်း
အားတွေတက်ကာ သူမမျက်နှာလေးကို မြတ်မြတ်နှိုးနှိုးဝင် ထံထပ်
နမ်းဖို့ကလိုက်မိသည်။

ပြင်းပြမှုတပ်သိပ်သော ဝမ်းသာအားရ အနမ်းနှေးနှေးများကို
ခြိမ့်သဲ မငြင်းဆန်နိုင်တော့ချေ။

သူမနလုံးသားမှာလည်း တသိမ့်သိမ့်ပူပူလှုပ်ရှားလာရ
ကာ အသက်ရှူပင်မှားသွားရသည်။

တစ်ချိန်လုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုညာခဲ့သော ခြိမ်းခြိမ်းသံသည်
ဒီတကြိမ်မှာ ညာနိုင်စွမ်းမရှိတော့ချေ။

ဂုဏ်ရှိန်အချစ်များက သူမကို အောင်မြင်စွာ လွှမ်းမိုးသွား
နိုင်ခဲ့ပြီ။

မာန်လျှောလိုက်ပြီဖြစ်သော ကိုယ်လုံးအိအိလေးကို ရင်ခွင်
ထဲနစ်မြုပ်အောင်ဖက်ထားရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ မယုံနိုင်အောင်ပင် အခုန်
ကြမ်းနေရသည်။

နှုတ်ကဲ့ ဘယ်လိုပဲငြင်းပယ် ငြင်းပယ် သူမရဲ့ရင်ခုန်သံ
လေးကိုလည်း ကိုယ်ကြားခဲ့ရပြီ။

စည်သူ။

ခြိမ်းသံကို ဒီရင်ခွင်ထဲကနေ ဘယ်တော့မှ မလွတ်မြောက်
နိုင်အောင် ကျုပ် သိမ်းပိုက်လိုက်တော့မယ်။

ဂုဏ်ရှိန်သည် စိတ်ထဲကနေ ကျေကျေနပ်နပ် လွှမ်းပြော
လိုက်မိသည်။

ဟိုကောင်တော့ ဘယ်လောက် ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်နေမလဲ။
သူ့ဆီဖုန်းဆက်ရင်တော့ စက်ပိတ်ထားပါသဖြင့်ပဲ ကြားရ

မှာမို့ မမအင်ကြင်းဆီ လှမ်း...ကင်းမေးလိမ့်မည်။

မမအင်ကြင်းကလည်း ယွန်းနီ ဘာမှမဖြစ်ပဲ ချော်လဲရုံ

လေး အခန့်မသင့် ဖြစ်တာ ပြောပြပါလိမ့်မည်။

ဒါဆိုရင် ခြိမ်းသံကို သူ ဘာကြောင့်ခေါ်သွားသလဲ
စည်သူ အဖြေသိသွားမှာပါ။

ဂုဏ်ရှိန် ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်စွာ ရင်ခုန်နေချိန်မှာ ခြိမ်းသံက
လည်း ကိုစည်သူကို အားနာစွာ စိတ်ထဲက တောင်းပန်နေမိသည်။

ဂုဏ်ကိုပဲ ချစ်ခွင့်ပြုပါရှင်ရယ်။

